

Açlığa, işsizliğe, enflasyona, kontrgerilla cinayetlerine "Milli birlik" örtüsü

Güçlükönak'ta gıda ambargosu

Köy yakmalar, kasabalarda yıkım, bombalamalar, hayvanların ve yiyeceklerin imhası, katliamlar, işkence ve tutuklamalar yetmedi; şimdi de gıda ambargosu koyuyorlar. Şırnak'ın Güçlükönak ilçesi ve 49 köyüne her türlü gıda ve elektronik eşya girişi askerler ve özel timler tarafından engelleniyor. 1.5 aydır ambargo uygulanan ilçede halk yiyecek sıkıntısı çekiyor.

Muhabirimiz Hazro'daydı
HAZRO'DAN İZLENİMLER
23 Ocak günü askerler ve polisler tarafından dükkanların yakılıp yıkıldığı Hazro'da halk tedirgin. Muhabirimiz Hazro'yu yazdı:

Söylediklerine göre ilk gelen gazeteci bizmişiz. Bir genç "Her tarafı yaktlar yıkıtlar, hiçbir gazeteci gelip görmedi." diyor ve yanı sıra iki dükkanı göstererek devam ediyor: "Bu kasetçi, bu da marketçiydi. Hiçbir gazeteci gelmeyince kendi dükkanlarının fotoğraflarını kendileri çektiler. Ancak askerlere görünce ikisini de gözaltına aldı. Bugüne kadar da haber yok."

◆ Şırnak'ın Kumçatı Köyü'ne bağlı Çiftçekavak mezarısı savaş uçakları tarafından bombalandı. Bombanın isabet ettiği evde üç çocuk, bir kadın, bir de yaşlı olmak üzere 5 kişi öldü.

◆ 31 Ocak günü Diyarbakır'ın Hani ilçesinde devlet güçleri çevre tepelerden ilçeye doğru top atışları yaptılar. Halkta korku ve panik yaratmak isteyen askerler aynı yöntemi diğer ilçelerde de uyguluyor. Bu şekilde insanlar sabaha kadar uyutulmuyor.

■ "Ulusal Mutabakat" yeniden gündemde. Mutabakatın bu defaki harcı Uğur Mumcu...

■ Tüm çelişkiler, tüm sorunlar "milli birlik ve bütünlük" perdesiyle örtülmeye çalışılıyor. Liberalinden muhafazakârına, "solcu"sundan Amerikancısına kadar herkes "terör" karşı millî mutabakat" içinde. İktidar Mumcu'nun katledilmesiyle açığa çıkan tepkiyi, düzen için tehlike oluşturan devrimci ve ulusal hareketlerle birlikte radikal dincileri dışta bırakan bir ittifaka yönlendirmeye çalışıyor.

■ "Millî birlik bütünlük" perdesi, en başta Mumcu'nun katillerini gözlerden kaçırıyor. Kamuoyunun tepkisini "terör" demagojisine payanda yapmaya çalışan iktidar, bu "millî birlik" manevrasıyla, halka karşı açtığı "topyekûn savaş"ına toplumsal bir zemin yaratma uğraşındadır. Mumcu için yapılan protestolarda kendi kimliklerini silerek yer alan bir kısım solda bu politikanın içinde eriyor.

■ Esas sorun, devlet terörünü gizlemek ve silahlı mücadeleyi mahkum etmektir. Hiçbir ulusal niteliği olmayan bir iktidardan yönelendirildiği mutabakatın da "ulusal" bir niteliği yoktur. Türk ve Kürt halklarının ulusal onurunu emperyalizm karşısında ayakları altına alanları, Mumcu için yaptıkları "kalpaksız kuvayı millîye" edebiyatı da aklamaz.

Kemalizm bayrağı tekelleşti burjuvazinin elinde

Çoktandır kimsenin Kemalizmden falan söz etmediği yoku. Kürt milliyetçi hareketlerin devrimcileri suçlamak üzere gönderme getirdiklerinde konuların bir şeydi.

Kemalizm ANAP'ın 'yüksek değerler'yle pek uyumsuzdu. Emperyalizme açıktan ve kölece bağınımlığın teorilerini yapan ANAP açısından Kemalizm bir yanlışla da olsa öğrenim olana bağımsızlığı tavrı pek çekici değildi. Bu nedenle Mustafa Kemal ve onun gerçekleştirdikleri unutulmaz denen ilafin acımasız ellerine teslim edilmisti. Bunun yanında ANAP'ın ilafin: şeriatçı kesimlere bel bağlaması, oylarının bir kısmını buradan temin etmesi de "İl. Cumhuriyetçiler'in Türkiye'inde Kemalizme yer bırakmıyordu.

Türkiye burjuvazisi, Kemalizme karşı hayırlı bir tutum içinde olduğu, hatta ona karşı saldırdığı geçirdi dönemler olmasına rağmen, başı her sıkıştığında larkenside bulunan bu bayrağı gönderine çekmekte reddetti göstermişir. "Millî Şey" döneminin huzı Kemalist Türkiye burjuvazisi, 1970'li yıllarında yeniden Kemalizmın bayrağına sarıldı. 1971 yılında bu bayrağı küçük burjuvazinin elinden kapamayan onları bir kenara iterek, Türkiye'nin her köşesini Atatürk heykelleri, posterleriyle süslemekte son derece becerikli davrandı. 12 Eylül cuntası da öylesine Atatürkçü görünüyordu ki, şefleri Evren, İl, Atatürk havasına kapılmıştı kendini.

Gerçekle Türkiye burjuvazisi, kendi devletin kuruluşunda pektaşlardan bir görevini yapmış ve daha sonra bu devlet içerisinde onlara yul varlığını sürdürmüş küçük burjuvazinin Kemalist temsilcilerine bir rüşvet olarak Atatürkçü görünüşü, Atatürk'ü propaganda etmişir. Tarih içerisinde dönemi kapamış liderlerin bu şekilde onurlandırılması az rastlanır bir durumdur. Buna yöl açan şey ise, burjuvazinin küçük burjuvazi karşısında güçlü bir konumda bulunmamasıdır. Burjuvaziyile küçük burjuvazinin zoraki ittifakının halk kitlelerine uzun yıllar boyunca Mustafa Kemal propagandası götürülmesi, yılların sonunda Mustafa Kemal'i sağlığına olmadığı denli miltletmiştir. Bu nedenle, bundan böyle başı sıkışan her iktidar, siyasi prestij ve desteğe muhtaç olan her yönetim solcu Anıtkabir'de aldi, Atatürkçülük tacını büyük bir hevesle başına geçirdi. En hızlı Kemalistler de cuntacılar oldular. Özellikle 12 Mart ve 12 Eylül cuntaları, kendi faşist yüzlerini gizlemek ve terörle sindirmiş kitlelerin siyasi desteğine sahip olmak için Kemalistlikle fazla bir ilgileri olmadığı halde Kemalist görünmek zorunda kaldılar.

Teslim etmek gerek ki burjuvazi bükemediği bu eli olup küçük burjuvaziyi teslim etmek yerine onun yeniden çekilendirek kendi sınırlarından bir haline getirmişir. Gidermek etkindiklerini yitiren küçük burjuva Kemalistlere de bu oyunda seçirli kalmak düşmüştür. Daha da ötesi yasanın şu süreçte artık pek fazla da kalmamış olan Kemalistlerin büyük bir kısmı yavaşlarcıları Kemalizm boyalı burjuva trenine katılacak onun peşinden sürüklenir olmuşlardır. Burjuvazi nereye giderse, biraz çekimle olarak onlar da aynı yere gitmektedirler.

Uğur Mumcu'nun ölümünün ardından devletin üstünden, başına, üniversite mensuplarından yitirdiği çeşitli aydınların da bir alay kesim Atatürkçü kılıdı. Gece gündüz, sabah akşam Atatürkten bahsedirli olmaları, İl, Kuvai Milliyetçilerin, laiklerin, devletin ve milletin bölünmez bütünlüğünün, milli birlik ve beraberliğin dem vuruldu. Mesele Uğur Mumcu değildi elbette. Söylemek gerek ki, çoğu gıhahları-kadar bile sevmeydi Uğur Mumcu'yu. Kemalizmden falan da kalmamışlardı, ancak başları sıkıştığı, devlet uzun zamandır SOS veriyordu. Ortaya sürdükleri "topyekün savaş", "milli mutabakat" planları da fazla başarı gösterememişir ve bu konuda atadıkları adamları kurtarmaya yetmiyordu. SHP-DYP "milli koalisyon" bir işe yaramamıştı.

Bu nedenle kongreli, kendi cinayeti olan Uğur Mumcu'nun öldürülmesiyle açığa çıkan tepkileri "topyekün savaş" takniğini besleyen bir tavrı dönüştürme

Kemalistlerin gidermek etkilerini yitirmelerinin ve tasfiye olmalarının gerisinde, Türkiye topraklarında tekeli burjuvazinin güçlenmesi ve bir sınıf olarak küçük burjuvazinin gidermek etkilerinin denetiminde onun bir eklentisi haline gelmesi yatmaktadır. Ekonomik alt yapıda tekellere bağlanan küçük burjuvazi siyasal üst yapıda da gidermek etkilerinin boyunduruğuna girmektedir.

çabası içersine girdi. Bu çabaya 'solcu' aydınlardan Başbakan'ına dek pek çok kesim katıldı. Uğur Mumcu cinayetine yönelik tepkileri "milli birlik" potası içersinde eritmek için her kesimden yoğun çabalar vardı. Hedef "terör" denen "bilisi" ve bununla neyin kast edildiği açıktı. Devrimci ve yurtsever hareket bu şekle bütün bir toplumdan tecrübe edilmek istendi. Bu tecrübe operasyonunun gönderine ise Kemalizm bayrağı vardı.

Küçük Burjuvazi Sınıfsal Etkinliğini Yitirdikçe Kemalizm de Eriyor

Küçük burjuvazi TC'nin kuruluşunda, milli burjuvazinin son derece cılız olduğu koşullarda önderlik rolü oynamış, yönetime olduğu sürce kendi politikalarını devlete hakekim kılmış, iktidardan uzaklaştığı 54 sonrası ise, Menderes'in bütün tasfiye çabalarına rağmen, devlet içersinde gücünü korumuş, 1980'a gelindiğinde bir darbe ile Menderes'i iktidardan uzaklaştırmıştı. 60 barbesi ile birlikte kendi siyasi özgürlüğü ve hak taleplerini devlete kabul ettirmiş ve bu şekilde de kitleler içersinde gelişmek, kendine yer açmak istemişir. Bunda da nispeten başarılı olan küçük burjuvazi Kemalistler özellikle ordu içersindeki güçlerine dayanarak Demirel iktidarına karşı 1971'de darbe gerçekleştirmişir. Bunu da ordu içersinde asil denetim sağlamış olan Pentagon bu darbeye izin vermemiş. Amerikalı 12 Mart cuntası gerçekleştirmişir. 71 cuntası, tekeli burjuvazinin elden düşürülmesinde devlet mekanizmalarında, özellikle de ordu içersindeki kemalistleri önemli oranda temizlemiş, Kemalistlerin gücünü kırılmışir. 12 Eylül cuntasının yarı kırarak temizleme işlemi 12 Eylül cuntası tarafından tamamlanmışir. Kemalistler bugün artık cılız bir etkinin dışında herhangi bir güç sahip değiller.

Bu durum tekeli burjuvazinin Kemalizmı sahiplenmesi kolaylaştırmışir.

Kemalistlerin gidermek etkilerini yitirmelerinin ve tasfiye olmalarının gerisinde, Türkiye topraklarında tekeli burjuvazinin güçlenmesi ve bir sınıf olarak küçük burjuvazinin gidermek etkilerinin denetiminde onun bir eklentisi haline gelmesi yatmaktadır. Ekonomik alt yapıda tekellere bağlanan küçük burjuvazi siyasal üst yapıda da gidermek etkilerinin boyunduruğuna girmektedir.

Dünya çapında sosyalizmin kaybettiği prestij Kemalistleri sosyalizm öüküsü yerine kapitalizme yaklaştırmışir.

Emperyalist hegemonyanın ağırlaşması, güçü tapan kaç küçük burjuvaları emperyalist etkilerinin dümen suyuna sokmaktadır.

Tekeli burjuvazi Kemalist küçük burjuvaların bir yandan tepesine binerken diğer yandan ona yeni ve cazip olanaklar sunarak onu kendine bağlamada önemli adımlar atmışir.

Kürt ulusal hareketinin gelişimi, masak'ı millici bu Kemalistleri sistemle bitirmekle meşgul ediyor. Devrimci hareketin silahlı eylemleri, rahatsız kaç korkusuna düşmüş bu kesimin sisteme doğru hareketine doğru orantılı olarak etide bulunmuşir. Kemalizme bugün yüklenen misyon budur. ☐

Politikada Bu Hafta

Devrim için birlik beraberlik

Tuncer BAĞDATLISÖZLÜ

Uğur Mumcu'nun öldürülmesinden sonra, "birlik ve beraberlik"ten devlet ve hükümet çevrelerinde boka söz edilir oldu.

"Terör"e karşı ulusal mutabakat bugün ifadesini milli birlik ve bütünlükle bulmuş oluyor. Uğur Mumcu cinayeti, devletin uzun süredir hedeflediği ulusal mutabakatta ya da bugün Demirel ve İnönü'nün dilinden düşürmediği şekilde milli birlik ve bütünlükle varılan en ileri noktadır. İstendiği halde ne polis, asker, nazirlerinde, ne de bayrak mitinglerinde böylesine gıgır bir zemine oturan bir "birlik ve bütünlük" sağlanamaz. Bu aslında kontrolgillenen teşhir olması da geçe anlamaktır, istediğinden fazlasını elde ettiği bir siyasi sonuçtur.

İlk kez, ne kadar içi boş olursa olsun "Atatürkçülük", "Kuvai Milliyet", "Laiklik", "Demokrasi" etrafında liberalleriyle, sosyal demokratlarıyla, halk muhafazakarlarıyla DYP'si, ANAP'sı, SHP'si, DSP'si, CHP'si ve tim devlet erkani bir araya gelerek "terör"e karşı gövde gösterisi yapıyor. Ve önemli bir diğer sonuç da, devletin bu birlik ve bütünlüğe aydın ve demokrat geçişleriyle birlikte, ilkesiz, faydacı, pusulayı şaşırması ve diktatörün çizdiği yasaşığı aşmaya politik cesareti olmayan sol da ortak etmesi oldu. Hızını almayanlar, pankartlarıyla ayrı gösteriler de düzenleyerek devletin istediği zemine kendi reklamlarını yapmayı da ihmal etmediler. Ne de olsa Uğur Mumcu için olunca, kim olursa olsun bütün yollar göstericilere açılır.

Bugün ulusal mutabakat ya da milli birlik ve bütünlük alı altında terör edebiyatına sıkı sıkı sarılıyorlar. Ve bunu Uğur Mumcu etrafında kitleye mal etmeye çalışarak, doğrudan devrimci ve ulusal hareketle birlikte fazla tehlikeli buldukları radikal İslamci kesimlere yöneliyorlar. Başka bir deyişle, bir yanlışla kendi terörlerinin üzerini örtüyorlar, diğer yanlışla da bu cinayeti lanetlemek için toplanan halka, terör ölüverek devrimci ve ulusal hareketle ve mücadeleyi mahkum ettirmek için uyarıyorlar. Hedef halkı etkileyen ve gidermek daha çok çekim alan haline gelen devrimci ve ulusal hareketin kendisidir. Olgıları milli birlik ve bütünlüğü, hasınıy, TV'leriyle, partileri ve tim devlet kurumlarıyla düzenlen geleceği için sağlamlaştırmak. Bunu Uğur Mumcu cinayetiyle yakalamış ve sonuna kadar kullanıyolar.

Halka lanetlendirilmek istenimin, "terör" alı altında ulusal ve devrimci mücadelede başkası olamazdır.

Milli birlik ve bütünlükle sınıf çekilimlerin üzeri örtülüyor. Krizis etkileri unutturulmaya çalışılıyor. Siyasi hedef sapırlıyor. Bilinçler bulandırılıyor. Sadece sınıf çekilimleri örtülmesi çalışılıyor. İçeriklin İrak halkına karşı kullanımasında olduğu emperyalizme karşı gidermek büyüyen ulusal öfke de böylece yatıştırılmış oluyor. Diktatör teröre karşı ortak payda olarak kullanılan Atatürkçülük ve birlik üzerinde toplumda, ortada ne sınıf mücadelesi ne de ulusal mücadele kalacaktır.

Olgıları yakaladığı bu fırsat en iyi şekilde değerlendirilmek için elinden geleni yapıyor. Neredeyse her ilde, her ilçede Uğur Mumcu için yapılan gösteriler ve yürüyüşlere güç yummaktan öte, bunları kendi istediği biçimde, istediği sloganlarla yönlendirmeye çalışıyor. Tehlikeyi olma gelişime, halkın bilinçlenin çarptırılması ve devrimci, ulusal mücadeleye karşı yönlendirilmek istenmektedir.

Emekçiler en geniş birlik ve bütünlüğü sağlayarak, devlet terörüne karşı başmızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini yürütmelidirler. Halkın kendisi ezen ve sömürölenleri ister Atatürkçülük ve laiklik, isterse de demokrasi alı altında birlik ve bütünlük oluşturmaktan hiçbir çıkarı yoktur. Türk ve Kürt halklarını, emekçi sınıfların birlik ve bütünlüğünde ortak payda Türkiye devrimidir. Devrimci dümen mücadelesini veriyorlar ve kontrolgillenen cinayetleriyle yarıtmaya çalıştığı sahile milli birlik ve bütünlüğü teşhir etmeyi önderine önemli bir görev olarak koyuyorlar. ☐

Hazro'dan izlenimler...

"Devlet sokağa çıkınca halk içeri giriyor"

Hazro, Diyarbakır'ın 3-4 bin nüfuslu bir ilçesi. 23 Ocak günü Hazro'da devlet güçleri tarafından esnafa alt pek çok dükkan taranarak tahrip edildi ve yedi dükkan tamamen yakıldı. Ardından Hazro'ya giriş ve çıkışlar yasaklandı. Burjuva basın olayı hiç duyması gibi görmezden geldi ya da çarpıtarak verdi. Hazro'ya giren iki gazeteciden biri Mücadele muhabiriydi. Aşağıda muhabirimizin izlenimlerini yayınlıyoruz.

Diyarbakır (Mücadele)-Hazro'da devletin 23 Ocak'ta halka yönelik saldırısını ardından ilçeye giriş ve çıkış birkaç gün yasaklanmıştır. Devlet yaptıklarının görülmesini istemiyor. Giriş ve çıkışın serbest bırakıldığını öğrenince gazeteci bir arkadaşla Hazro'ya gittik.

Hazro'ya kadar yoluda hiçbir engelle karşılanmadık. Girişte işe çok sakin görünüyoruz. Ancak dolmuştan inip kasabanın içlerine doğru ilerlediğimizde, durumun dışarıdan görüldüğü gibi olmadığının hemen fark ettim. Caddede boyunca duvarların, camıların mermi ve roket delikleriyle, bir kısmı ise tamamen yanmış dükkanların yanı sıra oluyordu.

Bir kahvehaneyle oturuyoruz. Dikkat çekmeyecek şekilde oturuyoruz. Daha önceki deneyimlerden biliyoruz ki, çekilmedi fotoğraf çekemeyiz, bilgi toplamamız engellenecek.

Yakılmış Dükkanların Fotoğraflarını Çektikler - Gözaltına Alındılar
Kahvehaneden çıkıp bir dükkana giriyoruz. İnsanlar bize önce kuşkuyla bakıyor. Azotümin, kontreplanın yeni bir oyununa gelmekten çekiniyorlar. Gazeteci kimliğimiz gösteremiyor istiyorlar. Gösteriyoruz. Bu kez yüzlerindeki kuşku ifadesi sevince dönüşüyor.

Söylediklerine göre buraya ilk gelen gazeteciler bizler. Bir genç, "Her taralı yakıp yıktılar, hiçbir gazeteci gelip görmedi." diyerek eliyeli yanmış iki dükkanı gösteriyor. "Bu kasetçi, bu da marketçi. Hiçbir gazeteci gelmeyince kendi dükkanlarını fotoğrafları kendileri çektiler. Ancak askeriye görünce kışkırtıldı de gözaltına aldı. Bugüne değin halka haber yok."

Yağlı bir anca henüz haber giriyor: "O zaman beni de gözaltına aldılar. Gözaltında kaldığımız süre içerisinde ne bir bardak su, ne de yemek verdiler." diyor ve ekliyor: "Burada gözaltında insanların çok kötü davranılır. Azotüsüz bırakma, saatlerce kar üstünde bekletme, işkence, daha yakarak sıradanlaştı." İnsanların derleri çok, herkesin anlatmak istediği bir şeyler var.

Bugün Kürdistan dünyada vahşetin en azgın olduğu yerlerden biri. Ama aynı zamanda dünyanın gözlerini kapadığı yerlerden biri. Ne TC'nin basını, ne de emperyalist dünyanın medyası buraları ilgilenniyor. Dünyanın gözlerini kapadığı bu yerde, insanlar gerçekten can güvenliğine ulaşmasınla zafman yağadıkları anlatmak için çipiniyorlar. Anlatıkları her şey bir çıkış anında, korkuyu alt etmiş çığlıklar; "duydu bizi" diyorlar.

Hazro bugün devletin harap ettiği bir ilçe. Atlan çığlıklar, çekilen acıları kimse görmek istemedi. Muhabirimizin oraya gitmesini halk sevinçle karşıladı.

Yasak Nedeniyle Ölen Kadın ve Boşalan Köyler

Herkes bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Orta yaşlı bir adam sakin bir sesle araya giriyor. "Dükkanların tarandığı ilk günler ne giriş ne de çıkışı yapılabiliyordu. Bizim orada hasta bir kadın vardı. Diyarbakır'a götürmek zorundaydık. Askereyle çıkış için bavurduk, izin vermediler. Kimse çikamaz, gebenin dediler. Kadını hastaneye götürmedik, öldü." "Oldu" sözü sıradanlaştırmış artık ağızlarında, hiçbir vurgusu olmaksızın, öyle özensiz çıkıyor. Oysa "öldü" bir cinayettir adır ve faili de devlettir. Dünya görmez, duymaz, bilmeyiz; çökülmez görmeyince, duymayınca, bilmemeye devam ediyor.

Konuyla boşalan köylere getiriyoruz, onların durumunu soruyoruz. Bir genç, "Boşalan köyleri biliyoruz ancak Kürte isimlerini: Cumat, Şelima, Hendez, Kani, Beşkel, Şageldi, Halhal, Şimşim, Zengê, Licokê, Xodik, Xondol." Bunların tamamen boşaldığını belirtiyoruz. "Tamamen boşaldı. Ancak bir-iki ev kalmışsa da adam fark olduğu için kalıyor. Ama kalarlar ölmeye beraber kalıyorlar. Her gün gidip onların evi yakıyorlar." diye cevap veriyor. Nasil boşaltıldığını ilgisiz sorumuzu ise, "Cumat, Hendez geçen ay tamamen yakılarak yerle bir edildi. Ahırından yaklaştık 200 hayvan da diri diri yakıldı. Bütün köylere baskı uygulanıyor. Tarancıyor, yakıyorlar. Ya göç edersen ya da öldürülür" şeklinde yaklaşıyorlar" diye cevap veriyor.

Hazro içindeğin göçlerini oluşturmaktadır soruyoruz; yoğun olmasında da birçok ilçenin göç ettiği söyleniyor. "Çok denleri nereye gidiyorlar?" dedimizde ise, köylülerin genel olarak komşu köylere, olanakları olanları Diyarbakır'a gittiğini, ilçe merkezinde ise daha çok Diyarbakır'a göç edildiğini öğreniyoruz.

Çiziletil...

İnsanlığı oradan ayrıyoruz. Yanımdaki fotoğraf makinesineyle fotoğraf çekmeye çalışıyoruz. Karşılaştığımız bir esnaf derli ve bizden yardım istiyor, yol yordam soruyor. Esnafından bir, 200 mil yolun zararının olduğunu belirtir. Nasil karşılayacağımız bu zararı? Acaba devlete başvursam, terör yasasından bu zararı

karşılayabilir miyim?" diye soruyor. Bir avukata başvurmamızı söylemekten başka bir şey gelmiyor elimizden. Bunun da bir işe yarayamayacağını bile bile söylemek zorunda kalıyoruz. Devlete karşı böyle bir davayı açabilecek avukat bulsalar dahi, sayısız örneği gibi avukatın cabaları büyük bir olasılıkla sonuçsuz kalacak.

Yol boyunca insanlar her aynı dertten yaşıyorlar. Kimisi "Artık buralarda yaşamaz, evimi Diyarbakır'a taşıyacağım" diyor. "Niyet" sorumuzu karşılık olarak, "Çocukların okuyamıyor, okullar hemen hemen kapalı. Ya öğretmen yok ya da her raporlu. Hiç değişse çocuklar orada rahat olur," diyor.

Rambo Özentili Askerler Sokağa Çıkınca

Saat 12.00'de Hazro'da beklediğimiz manzara ile karşılaşıyoruz. İlçenin ortasındaki meydana, hepşi çapraz fışıklı, ellerinde ağır silahlarla askerler tek sıra halinde 5-6 metre masafelenmiş olarak tur atıyorlar. Her an yok etmeye programlanmış robotlara benziyorlar. Kimisi Amerikan filmelerinde rambolr gibi güvenliği taşıyarak, sakız çiğnüyor. Bu turlama yaklaşıp yarım saat sürüyor. Onları turlarken kimse cesaret edip dışarı çıkmıyor. Bu sırada Diyarbakır minibusünün hareket etmekte olduğunu öğreniyoruz. Çabucak toparlanıp minibüse biniyoruz.

Evel, devlet taralı, top, tüfeğiyle Hazro caddelerine, sokaklarına çıkıldığında insanların evlerine, dükkanlarına çıkıyorlar. Hava karandığında Hazro caddeleri, sokakları bombolr kalıyor. Devlet kapılarında dayandığında, aralarında dolatıldığında seslerini çıkarmıyorlar. Ne yapacakları da bir çıkışsızlık gelip yüreklerinin bir kenarında duruyor, ancak umutla umutsuzluk, isyanla boyun eğmişlik bir arada, yan yana da yürüyebilir Hazro sokaklarında. Bütün bunların bir çıkışı, bir çözümü, bir izahı var elbet; ancak atılma duran bir şey var ki, Hazro köylere atılan her bomba, evlere, dükkanlara sıkılan her kurşun bir öfke, bir kin tohumu olarak Kürt halkının yüreğine yerleşiyor.

Ey zulmün karışığı fırtınası, es yurdum üzerinde; es ki toprağın altını üstünü döşer; devşir ki, orada halkın çekilip üstüne mazverini bulursun, bulursun mutlak.

Jetler Şırnak'ın Çiftçikavak Mezarasını Bombaladı

Bombalanan evde

5 ölü

Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun değişik kesimleri ve ülkelerinde yerleşen birimlerine yönelik bombardımanlar Cudi, Gabar ve bölgedeki diğer dağlık alanlarda sürüldürüyor. Halftada bir veya iki kez yinelenen bu bombardımanlar, özellikle karakolları boğalttığı riskli bölgelerde güvenliğini sağlamayı amaçlıyor.

Cizre (Gündem)-İki ayı aşkın bir süreden beri bölgede günlük 4 kesimlere yönelik bombardımanlar son olarak Cudi ve Gabar dağları ile Dera Dağları'na (Çiyayê Dêra) yöneldi. Bu bombardıman sırasında Şırnak'a bağlı Kumçatı (Dêrgul) Köyü'nün Çiftçikavak (Gurdêla) mezarında bir eve roket isabet etmesi sonucu aynı aileden 5 kişi hayatını kaybetti. Olenlerin isimleri şöyle: Şirin Ekici (75), Hatice Ekici (30), Nazî Ekici (12), Zeynep Ekici (4) ve Hamza Ekici (2).

30 Ocak 1993 akşamı saat 23.00 sıralarında başlayan ve sabah saat 04.00'e kadar süren bombardımanlar Cizre şehir merkezi ve diğer yerleşim birimlerinde de büyük bir paniğe yol açtı. Aynı gece Gurdêla mezarını ise jet uçağı tarafından 3 kez bombalandı.

Köyde en az o hane bu saldırılarından hasar gördü. Ekici ailesinin oturdugu ev tamamen imha oldu ve kurtulan olmadı. Olenler 1 Şubat 1993 günü Kumçatı-Güneyce (Banê Botyan) köyleri arasındaki mezarlıkta gömüldüler.

Köylülerden aldığımız bilgileri göre, köye yönelik bombardımanların sürekli olduğu ve bir hafta önce de köyün bombalandığı, bombardımanların köyün boğaltılmasına yönelik olduğu görülüyor. Köylüler, hiçbir şekilde can güvenliklerini kalmadığını ve en kısa zamanda göç edebileceklerini belirttiler.

■ ■ ■

Hani topa tutuldu

Diyarbakır (Mücadele)- Devlet Kürt halkını korkutmak, onı psikolojik baskı altına almak, hareketleri baltalamak için her yolu denemektedir. Son günlerde geliştirildiği yöntem ise köy ve ilçeleri topa tutarak halkı rahatsız etmek, onları geceleri, tedirgin uyamaya ilmek oluşturmaktır.

Hazro, Lice, Ergani, Kul, Hani gibi ilçelerde sürekli, gece belli bir saatlen sonra başlayan uzun süreli sesler duyuluyor. Köylüler, can güvenliğini kalmadığını dolayız hiza boğalırken, ilçelerde halk, askarların bomba seslerini dinliyor, evlerini bomba dışındayken endişesizle sabaha kadar uyuymamaktadır.

Son olarak bu top seslerini Hani dinlemek zorunda kaldı. 1 Ocak günü saat 22.45'ten itibaren çevre tepelere yerleştirilmiş toplarla ilçenin etrafı bombardımlandı. Halki evlerinde sarsıntılarla ve bombalarla korkutulsayla bağ bağa kırarak top sesleri saat 23.30'a dek sürdü ve herkes gün olaya ilgili hiçbir açıklama yapmadı.

Mücadele'yi Kars'tan sökülüp atamayacaklar

■ Kars'ta tek demokratik mücadele mevzii olan büromuz, polislin saldırı için boy hedefi halinde. Temsilci ve muhabirlerimiz daha önce defalarca gözaltına alındılar, işkencelerden geçirildiler, tutuklanıp cezaevlerine gönderildiler. Ancak bunlar yetmedi, şimdi gazetemizi okurlarından tecrit etmeye çalışıyorlar. 24 saat takip edilen temsilcimiz kime salam verse polis sorgusundan geçiyor, tehdit ediliyor.

Bir dönem Kars komünistlerin "yuvası" olarak bilinir, "Küçük Moskova" olarak adlandırılır. 1980 öncesi devrimcilerin her alanda ve düzeyde etkinliği ve geniş bir kitleliliği vardı. 12 Eylül cuntası Kars'ın bu özelliği yanında, o dönem Sovyetler Birliğiyle sınırı olması (bugün işi Ermenistan'da) dolayısıyla da buraya özel bir önem vermiş, buradaki devrimci mücadelelerin etkilerini silmek için çok çaba sarf etmiştir. Bu amacına ulaşmada da epey yol almıştır. Bir yandan 12 Eylül cuntasının faşist terörü, bir yandan yöresel emperyalist kültürü, bir yandan da o dönem etkin olan siyasi yoğunlukların sağlığı örgütlenmeleri ve devrimci tavırın çok uzatında davranışları, buranın daha çok memur ve esnaf keneli olmasına da birleşince kasıtlı yoğun bir depolitizasyon ve pasifizasyon işlemi yapıldı.

Bu sürecin Kars'ta açıldığını söylemek zordur. Derin izleri hala kendileri hissettirmektedir. Kars, Ardahan, Iğdır gibi cümleden birer sürdürülen asker ve polis yoğunluğu birleştiren bir tür askeri kuşlaya çevirmiştir. Böyle bir yerde, askerden devrimciler yapmış, halkın önder bil-

diği kimi socaların içki, kumar, hak hırsı vs. yozlukların içine düşmeleri halkı devrimcilerden soğutmakta önemli bir etken olmuştur. 12 Eylül sonrası bu düzeyde yozlaşma halkta olumsuz etkilerini sürdürmektedir. İlgili polis bu mevcut durumu sürdürmek için elinden geleni yapmaktadır. Kötü örnek olan devrimci eskipleri kullananları soyayı da elden bırakmamaktadır. Ona göre Kars'ta işi ucu bu bir kez kaçırması bir daha yakalayamaz. İste işi ucu kaçırmanın uğruna en fazla kıpırdanmaları üzerine terörle gitmektedir.

Boy Hedefi: Mücadele

Bu yayın polis terörü o hale gelmiştir ki, polis Kars'ta demokratik kitle örgütlerini, demokratik partileri, devrimci ve yurtsaver basın şubelerinin ya kapsına kilit vurmuş ya da onları galısmaz hale getirmiştir. Bu demektir, parti ve kurumların uğurlarından doğru devrimci bir perspektiften yoksun olmaları ya da bu noktada doğru bir değerlendirme yapacak direniş geliştirmelerine, bu mevziden çok zorlanmadan gözdağı ve baskıyla

Kars Temsilcimiz Enver İnanc. Temsilcimize ve büromuza yönelik polis saldırıları sürüyor.

terk edilmesine yol açmıştır. Şu anda HEP kapalı durumdadır. İHD kapalıdır, halkevleri kapalıdır. EĞİT-SEN'in durumu farkı değildir. Var olan bir-iki sendika da patronların denetimindedir. Sendika herhangi bir demektir, sendika vs. demokratik kurum bulunmamaktadır. Birleşik sosyalist yavaş yurtsaver derginin, gazetesini Kars'ta bürosu yoktur. Oyle ki, Mücadele Kars bürosu bugün buradaki tek demokratik mevardır. Bu durum büromuza polislin boy hedefi haline getirmekte. Deyim yerindeyse, "İşsiz güçsüz" kalmış bir yayın polis büromuza kapatmak, çalışmalarını engellemek, çalışmalarını, daha da olumsuz kullarmızı yildirmek işi elinden geleni yapmaktadır. Şu an Kars'ta polis bütün güçleriyle bir temsilcimiz ve iki muhabirimize uğramaktadır.

Polis Keyifliliğiyle Muhabirimiz Tutuklanıp Cezaevine Gönderilmektedir

Öteden beri büromuz çalışanları ve okurlarımız üzerinde baskı sürmektedir. Ancak bu saldırı gün geçtikçe yoğunlaşmıştır, insanları yıldırmaya çalışılıyor. Gazetemize yönelik onurlardan birini geçitmiş Eylül ayında yakadık.

Gazetemizi kapatmaya yemimli olan Kars polisi, Eylül 1992'de muhabir ve okurlarımıza yönelik bir gözaltı kampanyası girişti. Amaç büromuzun kapatılmasıydı. Okur ve muhabirlerimiz günlerce işkencelerden geçirildiler. Kendilerini olmadık "suçlar"la yılmaya çalışıldı. Ve bunları imzalamaları için onları zorladılar, kendilerini işbirliği yapmasını istediler. İşkenceler kiliman İnanc'ın bir bacacına geçirilerek İdran ve Kamber İnanc tutuklandılar ve 3.5 ay cezaevinde kaldılar. Bu sırada İstanbul'da tedavi için bulunan temsilcimiz durumu öğrendiğinde Kars'a döndü ve beklediği gibi o da polislin komplosuyla karşı karşıya kaldı ve tutuklandı.

24 Saat Takip ve "Onları Yasatmayacağız"

Temsilcimiz ve okurlarımızın cezaevinde olması dolayısıyla büromuzun kapatılması için fırsat yakaladığını düşünen polis, büroyu açmak üzere gelen okurlarımızı sürekli tehdit ettiler ve onlara gözdağı vermek için olmadık işler yaptı. Bu yolla büromuzun belli bir süre kapalı kalmasını sağladı.

Cezaevinden çıkan temsilcimiz bütününe açığa işe yeni bir tür saldırı kampanyası başlattı. Temsilcimize ve cezaevinden çıkan okurlarımıza dokunmayan, onların bütününe açığa ses çıkarmayan polis, bu kez temsilcimiz ve muhabirlerimizin halatın tecriti uğraşına girişti.

Büromuzun önünü kalabalık bir grup-

Temsilcimizle yürürmenin bedeli gözaltı

Bir süre önce siyasi polislerce keyfi bir şekilde gözaltına alınan okurlarımız Murat Kuyumcu yapadıklarının şöyle dedi:

10 Ocak 1993 tarihinde Mücadele gazetesini Kars temsilcisi Enver İnanc ile birlikte yürürken, sivil polisler tarafından takip edildik. Çaylağan Kirtisi'ne'nin önünden geçenler bizi takip eden polisler tarafından kimlik kontrolü bahanesi ile durduruldu. Bizden kimliklerimizi istedikleriden, bize de onlardan kimliklerini istedik. İfenniden bir kimliği'nin gösterdi, bize de kimliklerimizi gösterdik. Polisler benim kimliğimi alarak içindeki fotoğrafları karstırmaya başladılar. Kardeşimin fotoğrafını aldıklarında, fotoğrafi geri istedik. "Şubede vereceği" dediklerinde niyetleri anlaşılmış oldu. Ne halkla bizi süzme götürürsünüz? diye sorduk. Mücadele işe beni zora arıyaba bindirek süzme götürüyor. Alış sebeb Mücadele gazetesinin bürosuna gitmem ve Mücadele okumam.

Şubede gözlerim bağlandıktan sonra beni bir odaya koydular. Hemen ardından Mücadele'ye neden gittiğimi, o gazetesini işi okuduğumu sordular; "Özassırın Devrimci Solun legal yayın organı olduğunu biliyor musun? Bir daha gidersen ayakkırların kırılır. Bak oğlum şu bu devleti yuvarlamazsın. Devlet güçlüdür. İyi şeyler söylediklerin sonra Enver'e yönelik gözaltı alınmayacak güdüler ettiler; bir daha Mücadele okursan sonunun hayırlı olmayacağına belirlir baktılar."

La kuşatan polis büromuza giren çıkan herkeste soruyordu alı. Soruyalı aldıkları tehdit etti, gazetemize ile temsilci ve muhabirlerimizi aleyhine her türlü propaganda ve karalamayı yaptı, kimilerini işe gözaltına alıp zorladı. Amaçları gazetemizi Kars halkı nezdinde korkutacak, yarına yaklaşılmayacak bir yer, Mücadelecileri salam dahi verilemeyecek tehlikeli insanlar olarak göstermekti.

Büromuza albulu altına almakla yettimyen siyasi polis, şimdi temsilcimizi neredesey 24 saat takip ediyor; temsilcimiz konuştukça, selam verdiği herkese sorgudan geçiyor. Benzer propaganda ve tehditlerin ardından sorgulanan kişilerin ya kimlik dokumalı alınıyor ya da sübeye götürülüp tehdit ediliyor. Baskı, tehdit Mücadele'ye yönelik olarak bütün hiyazla sürüyor.

Koruyalı işi kendisine telefon edildi, durum protesto edildi. Terörle Mücadele Dairesi Müdri Vekili Ai Ya-çiroğlu, "Mücadele Dev-Sol'un yayın organıdır. Onları yasatmayacağız" diyerek amaçlarını açığa ortaya koymuştur. Yayıncılar onları bilginisi dahilinde ve onlar tarafından organize edilmektedir.

Buradan da açığa anlaşılabileceği gibi, bugün Kars, polis hem savcı, hem yargıç, hem de cellat rolünü oynadığı bir il durumundadır. Bugüne dek temsilcimiz, muhabirlerimizin, okurlarımızın yaşadıkları da bunu göstermektedir.

Ne yaparsanız yaparsanız Mücadele'yi Kars'tan söküp atamayacaklar. Kendi hukuklarını, kendi yasalarını hiçe sayanlar, yasalarını gözdeleten orman kanunlarını işletmek isteyenlere karşı demokratik haklarımızın sonuna kadar savunulması olacaktır.

Sendikali memurlara gözaltı

Halit Yılmaz, BEM-SEN'de faaliyet yürüten bir belediye memuru; Yılmaz Şanlı bir eğitim emekçisi. Halit Yılmaz sendikasının görevlisi olarak Kars'ta, Kars arkadaşları Yılmaz Şanlı ile birlikte çalışıyor. Bu son derece doğru, ancak Türkiye'nin her yerinde bütün sendikacıların kullandığı hak Kars'ta siyasi tehlike kıl bir suçtur. Yasadışı olduğuna karşın, bir devletin memuru polisler, kendilerinden devlet nezdinde hiçbir farkı olmayan gerekceyle devlete ve eğitim emekçilerinin yasal faaliyetine tahammül göstermiyorlar. Karşı koruyorlar. Bu nedenle onlar daha Kars'a adlarını atar atamaz siyasi polis gözaltına alırlar, işkenceye çekildiler, tehdit edildiler. Kars'ta adam alınmaları için vermediler. Bu gözaltı öyküsünü Yılmaz Şanlı ve Halit Yılmaz gazetemize gerekçe anlattılar:

28 Ocak günü Kars'a indik. Doğruca öğretmeniyne gittik. Burada, yöneticiler nezdinde kuşku insanları olarak görüldü. Bize sordukları sorulara bakarsan, şanlı siyasi polislin ya da bir savcının karışmadığını. Bize karşı programlanmış güydiler ve orada kalamazdık. Bir ötele yerleştik. Saat 21.00 sularında aşığı bevizlerin seyrederken sivil polisler geldiler, bizi bir çekerçek kimliklerimizi istedik. Kim okuduğumuz, nereden geldiğimizi, ne yap-mak istediğimizi vs. pek çok soru sordular. Ardından okullarımıza çıkarak arama yaptılar. Bizim ötekilerde yaptıkları bir arama aşığıda gösterdik, çünkü eşyaların durumundan da anlı-

Yılmaz ŞANLI

yorduk ki biz aşığıdıkları burasını aramışlar.

Oradan siyasi şubeye götürüldük. Gözlerimiz siyah bantla kapatıldı, sokuk betona atıldık, kah duyduğumuz maruz kaldık. Sorgulamada hep bilinen şeyleri soruyor durdular; kendilerine bir şeyler elde edeceklerdi. Sürekli örgüt bağlantısı kurmaya, isimler almaya çalışıyorlardı. Özellikle Mücadele gazetesi üzerinde durdular. Okuru olup olmadığınızı sordular. Enver'i (Kars temsilcimiz) tanıyıp tanımadığınızı, Mücadele'nin hangi örgütlin yayın organı olduğunu vs. sorular sordular. "Kars şahısızdedildin. Onu size bırakayım dediler. Siz buraya karışmayın geliniz" diyorlardı. "Açık grevimize izin, "Bu bir şeyi tatırdır" dediklerinde onlara, "Sizin keyfi tavırlarına karşı bir tavırdır etmedik" dedik.

Serbest bırakılduktan sonra kaldığımız otelin etrafında sivil polis kustuymadı vardı. Kaldığımız otelin sahibine, "Bunları İstanbul'a karıştırmış, şimdi de gelip buraları karıştıyorlar" diyorlardı.

Röportaj

Şırnak HEP Milletvekili
Selim Sadaç:**"Orada
komutanlar,
polis şefleri
yetkilidir"**

Selim SADAÇ

Mücadele: Devletin Güçlükonak ilçesi ve köylerine uyguladığı gıda ambargosunu nasıl değerlendirdiğiniz?

S. Sadaç: Güdâ ambargosu Doğu ve Güneydoğu'da Kürt halkının üzerine uygulanan işkence çeşitlerinden yalnız bir tanesidir. Gıda ambargosunun dışında bölgedeki bütün uygulamaların, bütün katliamların, bütün işkencelerin de faali meçhul cinayetlerin, devletin ve hükümetin eliyle yapıldığını halk söylüyor. Bugüne kadar devlet bütün bunları gizliyor, örtbas ediyorsa da halk, bunları sabit örnekleriyle açık seçik ifade ediyor.

Mücadele: Gıda ambargosuyla ilgili bugüne kadar neler yaptınız? Neler oldu?

S. Sadaç: Halk bize başvurdu. Ben de ayın 26'inde gündem dışı söz aldım. Güdâ komisyonu Meclis'e taşıdım. Basın kısmen de olsa değildi. Sosyalist basın ve yayıncı konu üzerine derinleşti. Fakat parlamento bunu örnek için gu ana kadar hiçbir çalışma yapmadı.

Gündem dışı konuşma yapmadan önce, İçişleri Bakanı'na çıktık. Kendisi yoktu. Biz de müsteşar Fahri Öztürk'e konuştuk. Müsteşar, Şırnak Valisi Mustafa Malay ile telefon konuşması yaptı.

Vali "Bakacağız, öğreneceğiz, takip edeceğiz" dedi. Bir daha da cevap alamadık. Bununla ilgili henüz soru önergesi vermedik ama daha önce verdiğimiz soru önergelerini düşünerek, cevapları satırkarak, halkın ifadesinden tamamiyya uzak, o bölgedeki suçlu dedim-işkililer ifadesiyle doğrultusunda cevapları veriyorlar.

İçişleri Bakanı bu tip olaylarda "Bize bilgi veren yok" diyor. Simdi bilgiyi kimden alıyorlar. Bilgiyi polisten, askeri komutanlardan alıyor. Peki parlamentodan hiçbir zaman bir heyet göndermiş midir, bu ölümleri sahiplerinden, yakınlarından bilgi almış mıdır ki, bu olay nasıl oldu, kim yaptı, nasıl yaşandığı diye.

Mücadele: Bakanların, Meclis'in, yetkililerin ilgisizliğini nereden ne?

S. Sadaç: Simdi bu olayların gerçek olduğunu kendileri de biliyorlar. Bu olayların, bu baskıların gerçek olduğunu herkes biliyor. Bence hakimiyet kendilerinin, hükümetin elinde olmadığının işi böyle. Ne uygulama kendilerinin elinde ne de bilgi veriyor. Ben bunu tamamen hükümetin yetkilsizliğine bağlıyorum. Orada komutanlar, askerler, polis şefleri yetkilidir. ①

Somali'de açlara yardım götürdüğünü söyleyen TC, Kürt halkını açlığa mahkum ediyor

Güçlükonak'ta gıda ambargosu

Köy yarmalar, bombalamalar, hayvanları imha, insanlara işkence, tutuklamalar ve ölümler, halkı teslim almaya yetmedi; şimdi de gıda ambargosuna başladılar. Şırnak'tın Güçlükonak ilçesi ve 48 köyüne her türlü gıda ve elektronik eşyanın girişi askerler ve özel timler tarafından engelleniyor. Güçlükonak'ta yiyecek sıkıntısı 1.5 aydır sürüyor.

Ankara (Mücadele)- Güçlükonak ilçesi Şırnak'a bağlı. Ancak devletin buralardaki idari düzenlemesi Kürt halkının mücahidesini bastırma hedefine yönelik olduğundan, yaşanan pek çok çarpıklık buradan ileri gelmektedir. İdari olarak ilçede olduğu gibi, bölgedeki bütün idari düzenlemeler de politik hedeflere göre yapıldı ve bir türlü yerine oturmadi. Güçlükonak Şırnak'a bağlı olmasına karşın gerçekte bütün işlerini Silirtten görmektedir. Ulaşım bir tek yoldan yapılmaktadır. Özellikle kış şartlarında bu yol zaman zaman kapanmaktadır. Ulaşım güçlüğüne de gözönüne alın devlet, gıda ambargosu için burayı pilot bölge seçmiştir.

**Çelik Karakolu Yol Başlarını
Tutmuş**

Güçlükonak'ta giden yol, Boğaz mevkiinde Çelik Karakolu tarafından tutulmaktadır. Bu yoldan geçen her araç burada durdurularak aranmaktadır. Çelik Karakolu askerleri silah, bombadan sonra en fazla yiyecek maddesi arıyorlar. Çünkü devlet Güçlükonak'ta ve köylerine gıda ambargosu uyguluyor. Ankarada bulunan yiyecek maddeleri indiriliyor, bu yiyecek maddeleri arasında askerlerin ihtiyaçlarını gidercek hiçbir varsa el konuluyor, geri kalanı etrafa saçılarak kullanılmaz hale getiriliyor.

Ensnat da olsa, köyüne giden işi de olsa bu muamele değışmiyor. Sonuçta üzerinde bulunan yiyecekler Güçlükonak ilçesine ve köylerine ulaşamıyor. İtiraz etme hakkı da tanınmıyor. Direten olarak şırnaklı yolu gösteriliyor. "Neden?" sorusunun cevabı: "Emir böyle" oluyor. Ankaradaki radyo, televizyon gibi elektronik eşyalar da ambargo kapsamına giriyor ve bu aletlere de el konuluyor.

İçinen Tek Hakimî Bölük Komutanı

İlçeye gıda girişi için tek yol bölük komutanının kaleminden geçmektedir. Bölük komutanı izin belgesi vermezse yiyecek sokulamaz. İzin belgesinde ölçü ise komutanın keyfidir. Hangi yiyecek maddelerinin girişine izin verildiği, hangi miktarlarda olacağı, izin verilen şahsın adıyla birlikte izin belgesine yazılır. Yiyecekler bu izin belgesi olmadan ilçeye girmez. İzin belgesi de olsa liste dışı her türlü yiyeceğe yine el konuluyor.

İlçede şu anda en üst amir bölük komutanıdır. Kaymakam ve belediye başkanı uzun süredir ilçede bulunmuyor. Kaymakam Şırnak'ta kamet etmek ve ilçeye uğramamaktadır. Belediye Başkanı ise şu sıralar Ankara'da bulunuyor ve kendisine bu durum sorulduğunda korkutuşunu cevap veriyor. Kimden korktuğu sorulunca da sevmek istemiyor.

Neden Gıda Ambargosu?

Gıda ambargosu konusunda Güçlükonak halkı Şırnak'ta gıda yetkililerine gırtlıyor. Şırnak'ta değil de Silirt'te gırtlıyor. Bununın dani yapısının çarpıklığına gösteriyor. Silirt il yetkililerine onlara verdiği cevap, "Siz bizim taşımamızla ilgili yapmıyorsunuz." şeklinde oluyor. Gerçek devlet olarak isimleri asker sahip çıkmıyor. Açıklayamayacakları böyle bir konuda habersiz çok tavrı işlerine giriyor. Ankaradaki yetkililer ya hiçbir tepki ve cevap vermiyorlar ya da "haberimiz yok" diyerek işi geçiştiriyorlar. Şırnak Valisi Mustafa Malay'ın tavrı da farklı değil. Devlet fiilen gıda ambargosu uyguluyor ama buna sahip çıkan kimse olmuyor.

Askerlerin işi saklarken ve köylüler

söyledikleri ise gerçeği ortaya koyuyor: "Genilerla yiyecek veriyorsunuz, onları konuyorsunuz, bizim ise yiyecek ihtiyacını karşılamıyorsunuz. Biz de size ambargo uyguluyoruz."

Daha çok "genilerla veriliyor" gerekçeyle yiyecek sınırlaması şeklinde gündeme gelen bu politika, özellikle Beytüşşebap ve Akkermi ile köylere yoğun olarak kullanılmıştır.

Güçlükonak'ta böyle bir uygulama için seçiminin bir değeri nedeni de, daha önce yaygın olan koruculuğun son süreçte istisnalarla iyice azalması ve devletin neredeyse korucu bulamaz durumda gelmesidir.

**Gıda Ambargosu
İnsansızlaştırma Yöneliktir**

Bir cezalandırma biçimi olarak uygulanan gıda ambargosu, gerçekte Şırnak ve çevresinin insansızlaştırılmasını bir devranı olarak yansıtmaktadır. Kürdistan'ın pek çok yerinde köy yarmalar, köylerin, şehir ve kasabaların bombalanması, tahrip edilmesi, işkenceler ve diğer yöntemlerle Kürt halkını zorla topraklarından kopartarak göç ettirmek amacıyla, şimdi de bu amaçlarına ulaşmak için halkı aç bırakıyorlar.

Kış şartlarında köylülerin evlerini, yiyeceklerini yakıp, onları geri ettirenler, Güçlükonak halkını iyice seğimsiz bırakarak topraklarından sürmeyi hedefliyorlar. Ama devlet yasadığı uygulamalara rağmen Kürt halkının direncini kıramamıştır. Kürt halkı faşizmin bütün uygulamalarını boşa çıkarmak için direniyor. Kürt halkı direndiği sürece gıda ambargosu da etkisiz hale gelecektir. ②

Dağloğlu'nda karakol kuruldu, operasyonlar başladı

Adana (Mücadele)- Dağloğlu Mahallesi'ne karakol kurulur kurulmaz baskılar ve gözaltılar artmaya başladı. Hemen her gece sokak sokak tepe eden evlere basılıyor, insanlar güçlüğüne yardım ediyor gerekçesiyle gözaltına alınıyor. Evleri basmaya giden polis sayısı ise yüksekli oluyor. Baskılar evlerin sokakları bir baştan bir başa tutuluyor; evlerin kapıları, pencereleri kırılarak içeri giriliyor, insanlar gözaltına alınırsa da, alınmasa da hepsi dayatkan geçiriliyor.

23 Ocak'ta sayısı yüzüden bulan sivil ve resmi polis Dağloğlu Mahallesi'nde evleri basarak Resul Kaymaz ve Sinan Güneş isimli kişileri tutaklayarak; 31 Ocak ve 1 Şubat aşkamları yine aynı mahallede Davut Ural, Süleyman Ural, Ferhat Ural, Şerif Ural, Fesh Ural, Kud-

rettin Bal, Zeki Kaya ve İsmail Yağız; Kanalyurt Mahallesi'nde oturan ve isimleri öğrenilemeyen iki kişiyi aynı gece gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan Davut Ural hasta ve yataktı. Süleyman Ural ise ameliyatı olduğu halde hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı.

Bu operasyonların hepsinde de benzer şeyler yaşanıyor. Operasyonları sivil polisler yönetiyor. Sivil polisler evlere kapıları kırarak giriyor, ardından onlarca resmi polis içeri doluşarak ev halkında korku havası yaratmaya çalışıyorlar.

Resul Kaymaz'ın eşi Medya Kaymaz gelişmeleri şöyle anlattı: "Gece saat 12.30 sıralarında polis kapıyı çaldı, biz de açtık. Yüzlerce polis içeri girerek baskılarını, fincanlarını ayakları altında edizler, her tarafı dağıttılar. Çocukla-

rımız zincir yolları yakabaklarını gösterip 'Bunlar genilerla açılıyor' diyerek onları da aldılar. Kızının başına silah dayadılar. Sonra polisin bir silahının kabzasıyla kocamın başına vurdu, ondan sonra kocamı alıp götürdüler. Sinan Güneş'in eşi Rahime Güneş ise 'Polisler gelmezse kocamı kurtulabilir. Kocam da 'Sizin ananız, bacağınız yok mu küfrediyorsunuz' diye karışık verdi. Evimizin arkasında bir kapımız daha vardı. Polis onları göstererek 'Neye bu kapıları buraya yapmışınız?' derken gelse gelse diye mi?' dediler ve kocamı alıp götürdüler." dedi.

Aileler emniyete gidip gözaltılar sonmasına rağmen, emniyet gözaltında bulunanların kendilerini olmadıklarını söylüyor. Şu anda kesin gözaltı sayısı bilinmiyor. ③

Ekrem Kaval ve Münir Çolak 5 Ocak 1993 tarihinde Malatya'nın Akçadağ ilçesinde DEVRİMCİ SOL gerillası olarak gözaltına alındılar.

Malatya'nın işkence merkezlerinden biri olan İnderesi Jandarma Karakolu'nda 15 gün boyunca işkence gördüler. İşkenceye İstanbul 1. Şube DEVRİMCİ SOL tim şefleri dahil pek çok siyasi solist katıldı.

Ekrem Kaval ve Münir Çolak 20 Ocak 1993 tarihinde çıkarıldıkları

Malatya DGM tarafından tutuklandılar. Su anda Ekrem ve Münir'in kol ve ayakları tutuluyor.

Aşağıda Ekrem Kaval'ın yoldaşlarıyla birlikte yaşadığı bu süreçle ilişkin anlatımına yer veriyoruz:

Güzel bir güne umutla başlıyorum. Kar yağıyor ve tipi var. Uzun bir yürüyüşten sonra valla vardım ve araba bekliyor. Dönüp dağlara bakıyorum, göremiyorum dağları. Sıcaklığında insanları geçidi bu dağları göremediğim için içim burkuluyor. Şehitler kervanına içim yiğidi veren Gökynak'a bakıyorum. Kar, tipi evleri ve insanların sıcaklığını görmeme ecel. Minibus geliyor, el kaldırıyor duruyor. İçerisi sıcak, oturma yerim bir köyünün yardımına. Üzenimdeki kar temizliyorum ve arabanın içine çok geçirdiyorum. Öndeki köktükte iki asker (astsubay), arkadaşları köktükte ise iki er oturluyor. Köylü, başına yığiltan bakan köylüler başları eğik, çöknekler bakıyorlar. Solum veriyorum araba için. Uykulu basıyor ve hafiften göğüslerim kapınıyor. Yanım sağlıklar bir yolculuktan sonra Akçadağ'a ulaşıyoruz. Jandarma karakolunun önünde... Öndeki subayları kimliklerimizden bakmak istiyor. Selen bir sekilde tebi diyoruz. Yanımdaki arkadaşla beni karakola bağılıyorlar ve yanımdaki arkadaşları tutuyorlar. Her taraftan saldırıyor uğruyoruz, yediğim darbelerle yarı baygın hale geliyorum. Asker postalları her yanımda darbeler indiriyor. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyorum ve vücuduma gelen darbeleri hissetmiyorum. Bu arada üzerim soyulmuş ve ellerim kelepçelenmiştir. İşkencecilerle gereksizler diye bakıyorum. Geç sesimin çıkmadığını söyleyebilirim. Gözlerimin bağlanması. Gözbağlarımla altından sol elimi görüyorum. Müthiş bir ağrı var. İşaret parmağımla kanyon. Nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, zorluyorum kendimi. Askerlerin saldırısı ile direndiğim ve ardından kimsinli alına su-baygın elindeki kaçığı bana imzalamaya çalışması geliyor aklıma ve imzalamaya çalıştığım söyleyince parmağımı bir köpek gibi ısırıldığını hatırlıyorum. Evet, subayı parmağımı azgınca ağzına alıp ısırması.

Durumum yarı baygın, ayaklarımdan ve kollarımdan tutarak bir arabaya atıldığını hayal meyal hatırlıyorum... Ne kadar yol gittiğimi hatırlamıyorum, üşiyerek kendime geliyoram. Daha sonradan emniyet müdürlüğü olduğunu öğrendiğim yer getirilmişti. Koltuklarımla altına giriyorduk. Ancak böyle yürüyebiliyorduk. Merdivenlerden indirilerek köpüğe atılıyor. Bir müddet sonra hücrenin kapısı açılıyor, saldırıyor uğruyoruz, kalkmamı istiyorlar, kalkamıyorum. İşkenceci şef geliyor papaz kılığında, koltuklarımla altından girip bir odaya götürüyorlar. Yılıklı adamın söylemleri, sesleri beni anlamamı, aksi takdirde zorla alacaklarını söylüyor. Zorlukla konuşarak söyleyecek bir şeyimin olmadığını, açık grevine başladığımı ve fide veremeyeceğimi söylüyor. Bunun üzerine işkenceciler nasıl olsa öleceğimi, alındığımı kimsenin bilmediğini

Ekrem Kaval, Münir Çolak:

"Düşmanla onun mevzide yaptığımız savaşta kazandık"

Ekrem KAVAL

anlatıyorlar. "Yer göstermeye götürüp kaçarken vurduk veya çatışmada ölü ele geçirdik deriz." diyorlar.

Dinlemiyorum kendilerini. Uykuluyorum, uyandırmak için çeşitli yollar deniyorum. Dayanamıyor bir taneisi, askerlere küfür ediyor, adamı öldürdük göndermişler, bir işimize yaramaz diyor. Bu konuda işkenceciler hemfikir.

Tekrar hücreye indiriliyor, çıplak vaziyette betonun üzerine yatıyorum. Uykuluyorum, yanımdaki arkadaşımın çıplaklığına irkiliyorum. Dava arkadaşım işkencede. Kendimi toplamaya çalışıyorum, ayağa kalkıp kendini duvara dayıyorum. Bir evet kapamaya yaşamam gerek diyor. Her halakadında işkenceciyim ve yeni bir sınavdayım. Daha önce ka-famda netleştirilmiş gibi işkence fiziki

Gözlerimin önünden şehit düşen yoldaşlarımı geçiyor. İçtiğimiz antılar geliyor aklıma. Farkında olmadan gülmüşüyum ve Tuncay'ın gülüşü geliyor aklıma, her olay karşısında başarma azmi ve kararlılığı, beraberliğimizi düşündüyorum.

değil, kesinlikle değil diyorum... Direnceğim ölümüne ve rahatluyorum.

Devrimci yaşamım gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçiyor. Gözlerimin önünden şehit düşen yoldaşlarımı geçiyor, onların kavgamıza yönelik söyledikleri sözler ve içtiğimiz antılar geliyor aklıma. Farkında olmadan gülmüşüyum ve Tuncay'ın gülüşü geliyor aklıma, her olay karşısında başarma azmi ve kararlılığı, beraberliğimizi düşündüyorum.

Şerafetini hatırlıyorum, onun sahip-lenme duygusunu. Hastalığımdan dolayı içi günlük ayırlılmış olmuştur, habere vermemişti. İçim gün boyunca beni aramış ve beni bulduğunda sarılmış, gözleri dolu biçimde beni başkası adına diyor.

Kendimi birden çok iyi hissettirdim, dinlemek gerekir diye düşünüyordum yaşıyordum. Hücrem kapısı açıldı ve tekrar işkenceye alınmam için yukarı çıkarıldım. Artık papazlıktan eser yoktu, hemen saldırıyor uğruyoruz. Askyaya alınıyoruz, her zamanki gibi elektrik vermeye başlıyoruz.

lar. Ardından buza yatıma ve dışarı çık-karp kara görmeyi de ihmal etmiyoruz.

Askyadayken katlama yoldaşlarımız var, elektrik aklımı ve işkencecilerin konuş-malarını hissetmiyorum. Bir bakıyorum İstanbul Şişli'deyim. Sultanlar karışma-mız ve Sultanların gülüşü. Bakıyorum gülüşü farkı, yanımda geliyor ve kulşama "duydun mı diyor "neyi diyor". "Fra-i" diyor, gayet sakin, sevinçle anlatan gözleriyle yoldaşlarımızın özgülüşü koş-malarını anlatıyor. Sevinçten yoldaşımı sarıldım. İnsanlar biraz şaşkın bakıyorlar ve biz taltı yiyelim diyoruz ve yiyoruz. Hem de benden diyor, doğrusu yok diye-mem ve sevincimizi Şişli'de o küçük pastanede paylaştık. Gözlerim doldu, ar-yırum can yoldaşımı...

Günler, hep aynı, işkenceler, işkence-ler... Başarmamı istiyorlar, başarmam ko-nusunda iddiaya giriyorlar. Başka işken-ceciler direnip direnmeyeceğimi konusun-dur. Bu hallerine gülmüyor, gülmüşüm görünce saldırıyorlar. Askıda dövmeye başlıyorlar, diğerleri müdahale ediyor. Sanıyorum öleceğinden çekiniyorlar.

Her işkence sonrasında anlama yen-men sevincini yaşıyorum. Değişik işken-ce yöntemleri üzerine tartışmalarını dinli-yorum. Çok midesi patlar, çok dayanmaz kalır. İşkence yöntemleri konusunda an-lanıyorum.

Gece yarısı hücreme kalabalık giriyor-lar, elbiselerini, çoraplarını giydirmiyor. Ellerim çıkmışadından tüm ilerletmi on-lar görüyor. Koltuklarımla altına giriyorlar ve yürüyor. Papaz işkencecilerden biri, seni yer göstermeye götürüp vuracağız diyor. Son isteğin ne diye soruyorlar. Sizen diğer istediğin çok diyor. Her in-san yapmaktır ister, ben de isterim, ama bir devrimci olarak bu an ölümün kork-muyorum dedim. Bunun üzerine tekme tokat dövülmeye başladım ve üzerimde kolları çikandı ve geçenini dondurucu so-ğukunda karların üstündeyim. Kaçmam isteniyor, ayakta duramıyorum ve yere düşüyorum. Bir taneisi anlama silahını, dayıyor, hadi vur diyor. Sesizlik, da-ha sonra kara görmeye başlıyoruz. Çe-pik gitme numarası yapıyorlar. Yeter mi diyorlar, devam diyor. Geri getirip ne-kle klasik işkence yöntemlerine başlıyor-lar. Askyadayım, gayet rahat yeremli-yorlar. Bir taneisi dayanamıyor, direndi-ğim için tüm bahisleri kaybettini söyle-yip hincini böbrekleri kırarak götürerek çık-a-caklarını söylüyor ve böbreklerini vuruyor. Daha sonra di ki iş tutuyor böbrekleri-me.

Vücudum direncini iyice yitirmişti. Art-ık fazla tutulmuyordum işkencede. Sürekl-i bayılma noktasına geliyordum ve vücu-du-mun üzerinde malum kişi (doktor) elerile kontrol yapıyor. Korkuları daha da art-ıyor, işkencenin çözüm olmasayacağını an-ladıklarımdan tavırlarından hissedebiliyordum. Papaz geliyor ve ben "beni çözemediniz" diyor, şaşıyorum. Kendisi beni yakala-sanız ne yaparsınız diye soruyor. "İşken-ce yapmayız" diyor. "Bunda rahat ol". Gülmüş. Suçluların ki suçlusu cezanı çekersin. Tırtıtmayı uzatmak ve başka bir cepheye çekmeye çalışıyor, daha faz-la konuşmayı reddediyor. Papaz iş-kencecisi konuşmasını sürdürüp hareke-timide, önderimize ve şehit düşen yoldaş-la-rımıza dil uzatıyor. İçinde ki kını, çamu-

Günler, hep aynı, işkenceler, işkenceler... Başarmamı istiyorlar, başarmam konusunda iddiaya giriyorlar. Bu hallerine gülmüyor, gülmüşümü görünce saldırıyorlar. Askıda dövmeye başlıyorlar.

ru kusuyor: "Dursun Karataş'ın Alman Gizli Teğaltıyla ilişkisi var. Mürşel' har-cadılar... Dursun Karataş MİT'ın adamı... Karieri için Sabo ve Sinan'ı ihbar etti. Malatya'yla ilişkileri var. Bütün Malatya'yı yönetiyor. Konfor içinde yaşıyor." Yıllardan beri söyledikleri tekrarlıyor. Niyetini an-lamak zor değil, önderliğimize yönelik saldırısıyla önderliğe karış güveni, saygı-yı ve sevgiyi zedelemek istiyordu. Ama başarmamı gerekli cevabı alınca sus-mak ve çekip gitmek zorunda kalıyor.

Beklemeye başlıyorum ve belli zaman sessiz olarak geçiyor, neden bu sessizlik derken eli karlı işkenceci Fikret İnkılcar-ı'nın sorguma geleceğini öğreniyorum. Bir gece palıdr köklük işkenceciler gelip beni yukarı çıkarıyorlar. İşkenceci katil Fikret İnkılcarlar sorguya başlıyor ama hiçbir sorusuna cevap vermiyorum. Üze-rime saldırıyor, yere düşüyorum ve Ma-latya ekibine kızıyor, beni bu hale getir-diğini için. Çaresizdi, işkence yapma-yımda, sürekli bayıldığımı. Kızgınlaştı-ğımda noktasına gelen işkenceci tehditler savurmaya başladı. "Çezaevinde seni öldürdükler..." işkencecilerin yap-tıkları da, söyledikleri de beni ilgilendirm-i-yim, ben hareketime ve yoldaşlarıma la-yık olmanın sevincini duyuyorum. Ahmet Karagaç'ın düşüncesini "Diren Ahmet yoldaşım diren!" mirıldanıyor.

Günleri şaşırdımdan kaçınıcı gün ol-duğuna biliyordum, son birkaç gündür sıcak yerde tutuluyorum ve herhalde gün-lüm yoluyla tahmininde bulunuyorum. Başımda nöbet tutan bazı askerlerin üzüldüğünü gözlerimden anlıyordum. İyi davranmaya çalışıyorlar, yarımdı ko-yluyorlar. Nihayt yemek yemediğime üzül-üyorlar, anlatılıyorlar, hak veriyorlar.

Nihayet DGM'ye çıkarılıyor ve on beş gündür hiç alımlayım gözbağımı aç-ıyor. Beraber alındığım arkadaşımı gör-üyorum, birbirimize gözlerimizle gül-üyoruz. İkimiz de ancak askerlerin yardımıyla yürüyorum.

DGM'de tanidik bir ses, annemin sesi ortalığı ilgilendiriyor: "Öğulannı haklı, tero-risti sınırsız!" Polisler kaçıyor. 12 Eylül ko-sullarında TAYAD'ı analar gözlerimin önüne geliyor. TAYAD'ı analizlerimi di-reniğini annemden görmem girununu içi-me sındırıyorum.

Evet, düşmanla onun mevzideinde yaptığımız savaşta kazandık. Bu zorlu sı-navıdan sonra çıkardığımız ders işkencenin fiziki aksi olmadığını yaşıyordum. Hareke-tine, önderliğine, yoldaşlarına ve halkına sahip çıkarlarını işkenceci yeneceğini inanıyorum. En önemlisi ne diye bir soru sorulacak olursa, yoldaşlarımla karışına başım dik çıkmak diyor.

gündem

Kazanımlarımızı geriye götürülmesine izin vermemeliyiz

Necdet BALKAY

İşçi sınıfı mücadelede önemli gelenekler yarattı. Uzun yürüyüşlerin, işgallerin, fabrika kapılarında aylarca süren direnişlerin, mitinglerin, polis-jandarma barikatlarının aşmanın olumlu örneklerini verdiler. İşçi düşmanlığına kıym, sendikassızlaştırmaya, düşük ücretlere mahkum edilme şeklinde işçilerin günlük yaşamına egemen olması karşısında işçi sınıfının başarısız sonuçlar elde etmeye tahammülü kalmamıştır. Bu nedenle eylemlerde zıkkımla başlıyoruz değil, kazanımlarımızın üstüne yeni kazanımlar eklemek, başarıları büyütmek görevi öncelikle devrimci işçilerin üzerine düşmüştür.

Bağcılar, Bahçelievler, Güngören ve Küçükçekmece Belediyelerinde işçi kıyımı karıştıran işçiler Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda 4000 kişilik işsiz-memur kitleyle, onca polis barikatına rağmen başarıyla bir dayanışma ürünü sergilediler. Belediye işçilerine uzun bir aradan sonra önemli bir moral kazandıran bu eylemlerin ilk gün sonra, Kağıthane'den istenilen işçilerle birlikte Taksim'de polis barikatlarını geçiren işçiler sağa sola dağılarak bir araya geldiler. Yine 29 Ocak'ta Kağıthane'de polis işçilerle saldıranlar karşı işçiler hazzarlık yakalandılar.

Gelenek notada aynı şekilde, işçi sendikalarının işçilere hiçbir şey veremeyeceğini, veremeyeceğini söylemek fazla bir anlam taşımıyor. Çünkü sınıf, sınıf çıkarlarına sahip çıkmak, bu zemine başarısızlaşmak devrimci işçilerin her yerde, her koşulda, her türlü saldırıya göğüs gerecek hazzarlık ve örgütlülüğüne bağlıdır. Polis barikatını aşmayı işçilerin önünde yürüten, güvenilemeyecek, baskıya boyun eğecek, uzlaşmaya açık, işçi sendikalarına bırakamıyor. Ya da "Nasıl olsa bu mitingi ya da yürüyüşü sendika organize ediyor" diyerek sorumluluğu üstlenmişler atıp aradan bir işçi gibi davranamıyor. Devrimci işçiler bu tür baskı ve saldırılara karşı her şeyi gerçekleştirmek için, gerektiğinde mağdumluğu toparlayıcı olma sorumluluğunu her zaman taşımaları. Yoksa ayakla bir aydır süren Kağıthane direnişini polisler fazla zorlamadan dağıtmış karşısında, olumsuzluğun tek nedeni olarak sendikacıları göstermek doğru bir yaklaşım değildir.

Sendikacılar ne kadar çok olurursa olsunlar, devrimci inisiyatifin olmadığı bir yerde, eylemleri denetim altına alarak açtıkları polisin yönlendirdiği de başka bir gerçek. Önceden çizgiyi belirlemiş bir yürüyüşün polisin "sudan yürüyün", "şu pankartı indirin", "şu sloganı atmayın" diyerek kendi kontrolü altına alabildiğine yer yer biriktirmek tabiidir.

Devrimci İşçi Hareketinin rolü işte bu noktada önemlidir. Teoride çok şey söylediğimiz sendikacılık, uzlaşmacılık, reformizm ancak pratik gücümüzle ve ağırlığımızla geliştirecek asayabılır. Aksi takdirde, işçi sınıfının eylemlerinde kazanımların sağlanması sendikacıların elinde tevedüldür kalır ve kâhâşın hiçbir güvencesi olmaz. Üstelik Kağıthane'de yedil-gere, hanime kadim devrimci işçilerle saldıran polis baskı önlem almak yerine, gül kırarak protesto (T) ettiğini söyleyen sendikacılar, kazanımlarını yeni kazanımlar eklemeyeceği açıktır. İşçilerin toplu direnişlerini, yürüyüşlerini yoğun olduğu bu süreçte, kitlesel işçilerin gerektiğinde bu zemine harekete geçmek, eylemleri olumsuz bir hal almaması, kitlenin yükselmesi ve geri çekilmesini önüne geçektir. Ve devrimci siddet, kitlenin kendisine mal olan, aynı şekilde sendika ağalarının olumsuzluklarını pratikte aşarak kendine güveni geliştireceği, kazanımlarını artıracığı işçilerin temel gücü olacaktır. Ve işçiler pratikte yaşayarak buna göre fırsat da bulmuş olacaktır. Oldukça haki zemine hareket eden işçilerin, polis saldırısı ve barikatı karşısında suçluluk psikolojilerine kapılmaları dağılması ve geri çekilmesi hâkâğıdın yarattığı güç, siddetli kullanamaması anlamına gelir ki, bu noktada başarısızlaşma sorumluluğu işçilerin bunu kullanmasını sağlamanın bizlere aittir. Başarmak için, her şeyi gerçek kazanım için bedel ödemeyi, polis barikatlarını aşmayı, karşılaştığı ve direnci de emekçilere öğretmek zorundayız. ☺

Kağıthane'deki polis vahşetinin ardında

29 Ocak'ta Kağıthane Belediye işçileri polis vahşetine sert bir dille tepki gösterirken, işçilerin iyisi bulundığı Belediye-İşçiler Şubası geri bir tavır aldı ve saldıran olduğu yere gül bırakarak polisi protesto etti.

1 Şubat'ta Kağıthane SHP ilçesinde toplanan işçilere, belediyede Meclis üyesi olan DYP'li Mehmet Seferoğlu bir konuşma yaptı. Olumsuzluklardan RP'yi sorumlu tutan Seferoğlu, gazetecilerin "İşçilere saldırı polisler sizin iktidarınızın gücüyle hareket ediyorlar, buna ne diyorsunuz?" sorusuna "Bunlar işçiler belediyeyi basacak diyen RP'nin komplosudur." diyerek cevap verdi.

29 Ocak'ta polis saldırısı sonrasında bir basın açıklaması yapan belediye işçileri, saldırıya karşı kınarını ve kazanacaklarına olan inancını dile getirdiler.

"İslam adına hoşgörüyle yola çıktığını vazir ederek, 'Allah'tan korkmak, insan sevgisi' gibi teraneleri ağzından dümeyenler Rofahlı gerici, Kağıthane işçisinin kanını aktı.

"Üç yağındı bebeğin kafasında patlayan polis copunu, 7 aylık ha-

Hakkiki zemininde yürütülen mücadelede polis saldırısı ile karşıtıklere yanıtımız gül bırakmak değil, hak ettikleri şekilde davranmaktır.

mile kadının karnına inen tekmenin hesabını vereceker.

"Bu mahalleleri zamanında kan pahasına, kan pahasına bıraktık. Bir zamanlar gremedikleri yerleri hasbelkader yönetici olan gerici takımını Kağıthane'den yeniden süreceğiz.

"Biz haksak, haklıysak; emeğin ve emekçilerin meclislerini demokraside veriyoruz, yarınımızda iş-

bir destek güç olmasa da karışmazdaki üç-beş yobazı yeneceğiz. Arkalarında devletin gücünü almaları da onları kurtarmayacak.

"Bu işleri sırayla...
"Halk adaletini koyacak... Hesap soracağız.

"İşe dönme mücadelemizi, şu an onlara yaralı ve onlara gözyaşı yağmır biz kazanacağız-Kağıthane Belediyesi işçileri" ☺

İnoksan işçileri sendikassızlaştırmaya karşı mücadele veriyor

Bursa (Mücadele)-Bursa'da kurulu İnoksan Mutfak Sanayi AŞ'de çalışan ve Otomobil-İş Sendikası'na örgütlü bulunan 87 işçi, işveren sendikassızlaştırma operasyonuna girmiş üzerine, 28 Ocak'ta yürüyüş ve vizite eylemleriyle durumu protesto ettiler. Ötenden beri sendikassızlaştırma amacıyla hareket eden İnoksan patronu, işçilerin toplu iş sözleşmesini arifesinde bulunmasından dolayı saldırılarını daha da hızlandırdı.

İstanbul, Ankara, İzmir, Balıkesir, Antalya ve Samsun'da gube ve ma-

ğazaları bulunan İnoksan Mutfak Sanayi'nin Bursa'daki mağaza ve fabrikasında 150 işçi çalışıyor. 1991 yılında Otomobil-İş'e örgütlenen işçiler, o gün bugünden işverenleri dindiren, adam satın alma yöntemleriyle sendikadan uzaklaştırılmaya çalışılıyorlar. Daha önce de Körfez krizini bahane eden işveren, 32 işçiyi işten çıkarmıştı.

İşverenin bugüne kadar süregelen politikalarına tepki olarak gelişen 28 Ocak'taki eylemde, işçiler iş çıkışında fabrika önünde Sömez Filament Fabrikası'na kadar yürüdüler.

Ardından otobüslerle binerek SKS hastanesinde toplu vizite eylemi yaptılar. Eylem sonrası Otomobil-İş Bursa Şubası Örgütlenme Sekreteri M. Ali Yılmaz "İşverenin işçiler üzerinde baskısı artırsa eylemlerimizin dozunu artıracaktır. Yaptığımız eylemler sadece İnoksan'a karşı değildir. Bunlardan tüm işverenler ders almalıdır." dedi.

Şu ana kadar altı işçinin sendikadan zorla istifa ettirildiği İnoksan'da işçiler, "Haklarımızı korumak ve yeni kazanımlar elde etmek için ne gerekiyorsa yaparız." diyorlar. ☺

İşçilerden-memurlardan Kısaca... Kısa...

■ Temsilcilerin yukarıdan aşağıya alama yöntemi ile seçilmesini protesto eden bir grup İETT işçisi, 2 Şubat'ta Belediye-İş Genel Merkezi'ne giderken anli-demokratik olan bu uygulamaya derhal son verilmesini isteyerek 3 Şubat'ta açtıkları grevine başladılar. Bilindiği gibi işçiler daha önce de aynı gerekçeyle sendikaya girmiş, genel merkez yöneticileri bu uygulamayı kaldırılması için gereken yapacaklarını söylemlerine rağmen bu konuda hiçbir şey yapmamışlardı.

■ Ankara Valiliği tarafından hakkında kapatılma işlemi ile dava açılan Ankara BEM-SEN şube yöneticileri 2 Şubat'ta mahkemeye önde çıktılar. BEM-SEN Şube Başkanı Gültekin Ünsal mahkemeye verdiği sorgusunda "TC devletinin LO Sözleşmelerinin altına imza koyduğuna" belirterek, bu kanunlarda sendika yasası olmamasına rağmen hükümetin ikizlül davranışını belirtti.

■ Hakkında almak için belediyeyi işgal eden ve "terörist" diye isten çıkartılan Küçükçekmece Belediyesi'nin 38 işçisi direniş sonucu işi geri aldılar. Eski hakları saklı tutarak kopulu ile iş alan işçiler, 13 günlük açık grevi ve yürütükleri eylemleri sonucu 30 Ocak'ta yeniden işlerine döndüler.

■ Hava-İş Sendikası, THY ve HAVAŞ'ta çalışan 10 bin 500 işçisi 1 Şubat'ta grev kararı aldı. Kararı, dört aydır sürdüren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin çıkmazı sonucu alındı. Bir anlaşma sağlanmadığı takdirde, bu işyerlerinde en geç ilk ay içinde greve başlanacak. ☺

Tekstil işçileri her sözleşme dönemini kendilerini satanlara karşı, bu defa "dur" diyerek hesap soruyor.

Tekstil işkolunda beklenen oldu. Türkiye'ye bağlı ve başkanlığını Şevket Yılmaz'ın yaptığı Tekstil Sendikası 50.000'lik işçiler için ayarlar yürüten sözleşmeyi ariden imzalamadı. Bu işkolunda çalışan ve sözleşme sürecinde olan işçiler sözleşmenin imzalanmadığının haberini gazetelerden öğrendiler. Tekstil işçileri 2 yıl, asgari ücretin biraz üstünde bir ücretle mahkum edilirdi. Arlaşmada 1. yıl için % 80, 2. yıl ilk 6 ay için % 25, ikinci 6 ay için % 20'lik bir ücret artışı sağlandı.

İstanbul ve Adana'da birçok işyerinde tekstil işçileri ne kadar ücret talep edildiğini daha bilmedikleri bir sözleşme dönemlerinin habersiz ve sefalet ücretine imza atılarak bilirmemesi tepki gösterdiler. İstanbul'da Mihdat Giyim işçileri tekliflerini Tekstilist istifa edip DISK'e bağı) Tekstil'e geçerek gösterkin, Adana'da işçiler Tekstil'in hesap sordular ve sendikadan istifa etmeye başladılar.

Sözleşmeye Tepki Gösteren İşçiler İstifi Atıldı

İstanbul Şişli'de kurulu olan Mihdat Giyim'den çalışan 450 işçinin 751 işçi çı-

kartıldı. Tekstil'in 27 Ocak'ta imzaladığı sözleşmedeki ücret miktarına tepki gösteren Mihdat Giyim işçileri 29 Ocak'ta iş bırakarak durumu protesto ettiler. Bu arada işçiler Tekstilist istifa ederek Tekstil'e geçme kararını aldı ve Tekstil'e üyelik için başvurular. 1 Şubat'ta işçi gelen Mihdat Giyim işçileri 75 işçinin isten çıkarıldığını öğrendiler. Bu arada 75 işçinin daha çıkışının hazırlanmış olduğunu belirlen işçiler, üretimi durdurarak fabrika önünde beklemeye eylerine başladılar.

Meşer Sendikası'ı İşçilere Karşı Silahlanmasın

Adana'da Sabancı Holding'e bağlı Teksa, Mensa, Bossa 1, Bossa 2, Bossa 4 fabrikalarında toplam 1 milyon 200 bin liraya çalışan işçiler, "Bu devirde 1 milyon 200 bin liraya ve bu toplu sözleşme ile çıkarılacak işçi kaldi mi, bizi sattınız" diyerek sendikacıları olan tekliflerini dile getirdiler. 27 Ocak'ta Bossa 1 fabrikasında 7-15 vardiyası işçileri, mesai bitiminde topluca servis araçlarına binmeyecekleri Tekstil Karşıyaka Şube Başkanı M. Kerem Yeterbaşın gelinceye kadar eve

Tekstil işçileri satıldı

gimleyecekleri söyleyip yağmur altında beklemeye başladılar. M.Yeterbaş'ın fabrikaya gelmesiyle işçiler, "Satılmış Tekstil" sloganını atarak başkanı protesto ettiler. Bu durumu hazmedemeyen M.Yeterbaş kufur ve hakaretlerle salihini çekerek işçilerin üzerine yürüdü. İşçiler de işçi düşmanı başkanı döverek cezalandırdılar. Başkanın ibhan üzerine İsmail Çınöz, Şeref Aydin, Nevzat İnceki ve Aydın Çatı adındaki işçiler gözaltına alındı. Arkadaşlarının gözaltına alındığını duyan Bossa 1 işçileri, arkadaşları serbest bırakılmadığı takdirde şalter indirmek toplu halde karakola gideceklerini belirterek kararı boykotu yaptılar. İşçilerin kararını tavırları sonucu dört işçi serbest bırakıldı. Ancak 28 Ocak sabahı işçiler evlerinden tekler gözaltına alınarak sekiz saat gözaltında tutuldu. Arkadaşların devreye girmesi sonucunda işçiler serbest bırakıldı.

İşçiler Tekstil'i Protesto İçin DISK Tekstil'e Geçmeye Başladılar

28 Ocak'ta Tekstil Şubesi'nde toplanan 2000 kadar tekstil işçisi şehir merkezine doğru 1 km. yürüyerek DISK Tekstil Sendikası'na geldiler. İşçiler yürüyüş boyunca "Satılmış Tekstil", "İşçiyiz Güçlüyüz" ve "Hakkımızda Alsacağız" sloganlarını attılar. 29 Ocak'ta da Bossa 1 fabrikasında bitiminde Tekstil'e geldiler. Yaklaşık 400 işçi alkışlı tempo tutuşuna sendikada bulunan Mensa ve Teksa işçileri de protesto ya katıldılar. "Satılmış Tekstil", "İşçiyiz Hakkımızda Kazanacağız", "Şevket Yılmaz'a Olmak" sloganları attılar. Tekstil'e üye olmak isteyen işçilere Tekstil Genel Mer-

kez Örgütlenme Sekreteri Muharem Kılıç ve Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak bir konuşma yaptı. "Bizler de sizleri arkanızdan hançerleşek, size haber vermeden sözleşme imzalasak, sizin meselemlenip çıkamazsak, siz de bizi yargılamazsanız namertsiniz" demesi üzerine işçiler, "Ondan supheniz olmasın." diye karşılık verdiler.

Çözüm İçin Kendi Gücüne Dayalı Mücadelesidir

Tekstil ağalının saltanatı altında ezilen, Tekstil'e üye işçiler için, tabii ki sendika değişimini kendi sorunlarına sarılamaması, sendikası denellememesi karşısında pek bir anlam ifade etmeyecekti. Bir yıl ağkondur yeniden faaliyette bulunan DISK ve ona bağlı sendikaların sınıf sendikacılığı yerine sermaye ile uzlaşma kaplarını zorladığını yaygararak gördük. Bu nedenle haklarımızı ve çıkarlarımızı hangi sendikada olursa olsun çinlememesi, patronlara karşı edilmemesi işçiler sendikaları her şeyiye kendi öz örgütümü, kararlar aldığımız, sendikacıları denetlediğimiz, gerektiğinde hesap sordurduğumuz mevziler haline getirmeliyiz. Yoksa hiç uğramadığımız ama her ay peşin aldığımız ödünümüz sendikamız ve sendikacıların bizi ne kadar yabancılaştırdığını hatırlamamız gerekir. Bu bizi pasifitirmeli. Sağımamak işçiler diyoruz ki: devrimi işçilerin birlikte hareket ederek kendi özgürce güvencili ve sınıf sendikacılığı bilincineylecekletmeye. Yoksa bugün belediyelerde olduğu gibi, iş sendika arasında diğeri işçiler yaparızma kaçınılmazdır.

Deri patronlarının kâr hırsı işçiyi sokağa atıyor

Deri-İş Sendikası, örgütlü bulunduğ Kazlıçeşme, Zeytinburnu'nda bulunan işyerlerinin İstanbul Anakent Belediyesi'nce Tuzla Anakent İşçileri Organize Deri Sanayi Bölgesi'ne taşınmasından sonra bu bölgede örgütlenmeye çalışılmadığını sürdürdü. Bugün bu işyerlerinin 50'ye yakını Tuzla'ya taşınmış durumda. Ancak Deri-İş Sendikası'nın daha önce örgütlü olduğu bir kısım işyerlerinde yapılan toplu iş sözleşmeleri, işyerlerinin Tuzla'ya taşınmasıyla birlikte işverenlerce tanınamayarak yok sayılmıştır.

Deri-İş Sendikası'nın yaptığı açıklamaya göre 1992'den beri bölgede sürdürülen sendikal çalışma sonucunda, bugün 30'a yakın işyerinde, toplam 800 işçi sendikalı oldu.

Bölgede hızla gelişen sendikalaşmadan rahatsız olan deri patronları, işçilerin sendikaya üye olduğunu uyarı dıymaz kıyıma giderek, kar, kâr demeden işçileri sokakla attılar. Deri işyerlerinin işçilerin sendikalaşma mücadelesini işçi kıyımları engelleyecekleri büyük bir yanlışlıdır. Patronlar jandarmaya zorunlu dirençlerini yükseltmesini bugüne kadar engellemeyenleri gibi daha da yayılmasına yol açtılar.

Deri İşçileri Direniyor

Senet Deri işçisinin direnişi yüz yirmi altı gündür. Yükseller Deri işçisinin ise ise İstanbul'un 3. yerinden duyuluyor: Tuzla ve Bomonti'den sonra şimdiki Zeytinburnu'ndan. Yükseller Deri işçileri Anadoluhisari deri işçileri izliyor. Onlar da direnişin 18. gününde. 18 gündür fabrika kapısında yağmur, kar demeden bekliyorlar.

İşverenlerin bu taktik tutumunu protesto etmek isteyen deri işçisi 30 Ocak Cumartesi günü Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde 2 saat süren bir yürüyüş yaptılar. "İşçi Kıyımları Son", "İşçiyiz Hakkımızda Kazanacağız", "Jandarma Baskısı Bizleri Yıldıramaz", "Birlik Mücadele Zafar" sloganla-

nyla Adınkılık'deki Deri-İş Sendikası Kazlıçeşme Şubesi'ne kadar yürüyüş işçiler, kar ve fırtına ortasında doğal mitinglerden birini gerçekleştirdiler. Deri işçisinin coşku ve kararlılığı her yerde, her köşebaşında yeni bir grubun korteje katılması sağladı. Mitinge 1500'e yakın işçi katıldı.

Adınkılık'tan meydanaına gelindiğinde deri işçisinin kararlı tutumunu alkışlayan destekçiler, Hakkını aram derdede coşuk ve karlı olması bunu engellemeydi. Şube önünde Şube Başkanı Mensa Servisi ve Genel Başkan Yener Ka'ya'nın konuşmalarından sonra işçiler sendikasızaştırmaya karşı mücadeleyi sürdürmeye kararlı olduklarını belirtip dağıldılar.

Yükseller Deri'de işçi kıyımı ve direniş

Yükseller Deri'de sendikalaşma çalışmalarıyla birlikte yaşanan işçi kıyımı ve işçilerin başlatmış direniş sürüyor.

Tuzla'da bir tahakküne ile Bomonti'de bir konfeksiyon atölyesi bulunan Yükseller Deri'den önce 12, ardından da 15 işçiyi isten almıştı. 4 Ocak'ta Tuzla'daki tahakküne arkadaşlarımız işçi alınmaması isteyecek işi durdurdu diğer işçiler de bir gün sonra 17. maddede geçtiklerini hatırlattılar.

Bunlara da yetmeyen işveren İhami Yücel, 11 Ocak'ta bu kez de Bomonti'deki konfeksiyon atölyesinde çalışan 66 işçiyi sokağa attı. Yine 17. maddede dayandırdıkları işten çıkartılan işçiler, atölyelerin önünden ayrılmayarak direniş geçtiler.

Aynı gün Deri-İş Sendikası tarafından işveren hakkında suç duyurusunda bulundu. Ancak yantı, tam dört gün sonra geldi. 15 Ocak günü Bomonti'deki atölyenin önünde bekleyen işçiler saldırı polisi, direnişte öne çıkan bazı işçileri gözaltına almak istedi ama işçiler daha da sıkı bir şekilde kenetlendiler. Birbirlerine kenetlenecek arkadaşlarını koruyarak işçiler ellerindeki coplarla saldırıya geçen polis, işçilerin önünde tüm işçileri gözaltına aldı. Anladıkları çok sayıda yaralanan bulunduğ işçiler, 24 saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldılar. Yaralı işçilerden Akıl Ağadol'un hastaneye yatırıldığını öğrendik.

İşçilerin direnmekte kararlı olduklarını anlatan işveren, 31 Ocak gecesi atölyedeki iş makinelerini Zeytinburnu'da bir mağazaya taşıdı. İhami Yücel'in burada direniş yapmayı planladığını söyleyen işçiler bu kez de Zeytinburnu'daki mağazanın önünde beklemeye başladılar. "Bu bizim için okey our mesesidir. Patronun bir telefona yarım tane polisi yığması, pek çok arkadaşımızın gözünü açmasına yaradı. Düzene şimdi daha iyi tanınmaya başladık." diyorlar.

Bu arada Kağıthane belediye başkanlığı, 26 Ocak'ta yapılabirli dayanışma ilzaret işçiler arasında olumlu bir hava yarattı. Belediye işçilerinin Hışyın Okey, "Nereden olursak olsun, birbirimize sıkı kalmalıyız. Yoksa kaybeden bir oluruz." diyor, işçiler için dayanışmanın anlamını dile getirdi.

Kontrgerilla için gizlenmesi zor günler

Gazetici yazar Uğur Mumcu'nun 24 Ocak Pazar günü arabasına yerleştirilen bombayla öldürülmesi, laik meşul cinsiyetler ve kontrgerilla tartışmalarını alevlendirdi. Süskistan ardından ortak bir anda karşı. Yıllardır bu tür fail meşul cinsiyetlere duyarsızlaştıran kâtiler, kontrgerilla ve gerilla aleyhine sloganlarla sokaklara döküldü. Ardından, 28 Ocak Perşembe günü, Yahudi asıllı idamcı Jak Kamhiy'e düzenlenen ve başarısızlıkla sonuçlanan süskistan gerillası bardağı taşıran son damla oldu. Laiklik-gerilla tartışmaları gündemi kapaklı, yüz binlerce insan, kendi içinde yürüyüşler düzenleyip ve sistemin de körüklemesiyle tepkilerini İslami çevrelere yöneltiyordu.

Bu eylemi kimler yaptı? Türkiye güncüler bu soruyla çalkalandı. Durum öyle gısteriyor ki, diğer fail meşul cinsiyetlerde olduğu gibi, yalancı bu soru sorulacak değışik çevrelerden çeşitli senaryolar üretildi. Kimine göre PKK yapıyor. Çünkü Mumcu'nun son hazırladığı yazı dizisinin PKK-MİT ilişkisi üzerine olduğu söyleniyordu. Hatta Mumcu'nun eşi ve birkaç köşe yazarı, Özgür Gündem gazetesinin editörlerinin Mumcu'yu yazılarıyla hedef gösterdiklerini iddia ediyorlardı. Devlet, basını ve TV'leri kullanarak yonlendirilmesi, birçoklarına göre de süskistan İslami örgütler yapıyor. Uğur Mumcu'nun İslami çevrelere kat tutumu ve eylemi diğer fail meşul cinsiyetlerde olduğu gibi, birkaç İslami örgütün üstlenmesi yeterli neden olarak görülmüştü. Kontrgerilla olgusu ise bütün bu toz du man arasında çok ciltiz kalıyor, "karanlık güçler" deyimile çeşitlendiriliyor.

Polisin, nasil olduysa (T) bir anda ortaya çıkarma becerisi gösterdiği fail yakalamaya operasyonları ve iki günde tüm sınırların çözüldüğünü müjdeleyen gurultulu haberlerle eylemi radikal İslamcı örgütlerin yaptığı öyle bir pompalıyordur ki, Kontrgerillanın parmağı olduğunu düşünenlerin bile kafası karışıyor. Bu arada Emin Çölaşan gibi "Mehmetlik gazetesinde" de boş durmuyor. Emin Çölaşan, 29 Ocak tarihli köşe yazısında, kontrgerillayı temizle çıkarmak için elinden geleni yapıyor. Çölaşan'ın sözleri de tartışılıyor, kontrgerillanın Türkçe karşılığı "gerilla"ya karşı, demekli. Kimlerin gerilla olduğu ve gerilla karşı olduğu bulundığı göre, bu örgütte vatandaşlar, vatan bölücülerine karşı güç mücadele veren kişileri olmasa gerekliyordu. O zaman, bu cinayeti kontrgerilla niye yapmış ki diye düşünülürdü.

Sosyalist kesimler ve İslami çevrelerin süskistake ilgili üzerinde durdukları nokta ise, kontrgerilla olgusuydu. Emeğin Bayrağı ve Yeni Ülk gazetesilerinde Uğur Mumcu'nun provokasyon ortamı yaratmak için kontrgerilla tarafından öldürüldüğü bildirildi. Yeni Ülk gazetesinde, haberi "Mumcu tanrılara kurban edildi" başlığıyla verdi. Çetin Emeç, Bahriye Üçok, Muhammer Aksoy ve son olarak da Uğur Mumcu gibi Kemalist isimlerin kurban olarak seçilmesi, kuşulları olmayan bir darbe zemininin oluşturulmasından çok, Kürt muhalefetine karşı geniş tabanlı bir mutabakata oluşturmak istemesine bağlanıyor. Yeni Ülk gazetesinde kendine şu düşüncelere yer verdi:

"Türkin kuruluğundan bendi kendin ordu ve bürokrasi içinde örgütleyen ve hakim olan Kemalizm, Kürt sorununun dayatmasıyla birlikte Mumcu'nun da

M.Aksoy, Ç.Emeç, B.Üçok, T. Dursun cinayetlerinin ardından, U.Mumcu'nun kontrgerilla tarafından katil edilmesi karşısında, kontrgerillanın gizlenmesi için devlet harıl harıl çalışmaya başladı. Ama bu defa da, birinin dediği, diğeri ni ya' anlıyor.

çinde bulunduğuy emen anlayışı temsil eden ve kamucuyunda "şahitler" olarak tutulmaları kesimler olarak ortaya çıktılar. Uğur Mumcu "şahitlerin" basısında en önde gelen temsilcilerindendi. Öldürülmesi Turgut Özal, 2. Cumhuriyetçiler, Neo Osmanlılar, PKK, radikal sol, İslamcılar ve İran'a karşı bir zemin hazırlayarak "şahitler" in bir şovuna dönüştürüldü. Sonuç süskistan nedenlerini ve niçinlerini yeterince aydınlatmadı. Yeni Ülk gazetesinde, ayrıca PKK ERNK Avrupa Temsilcilerinin bir bildirisi de yayımlandı. Bildiride, süskistan PKK'nın gerçekleştirdiği eylemleri, Uğur Mumcu, Kemalizm ve en bğnaz şekilde savunun, PKKY etnik terör yaratmakla suçlayan, kontrgerilla ve MİT'le aynı ilişkiler içerisinde bulunan bir kişidir. Ancak bütün bunlar, PKK'nın Uğur Mumcu'yu fiziki olarak hedeflemesi-

Dairesi tarafından öze haberler sızdırmak ve gizli kılması gereken birçok konuda momentum temin etmek bakımından Doğu Pekinecten sonra en çok beslenen yazarlardandı. Fakat özalı fermanı da sonunda kendisini besleyen bu kaynaklar tarfından imzalandı ve ıcrada edildi. Mumcu örölünü Kemalist olduğu söylenen laik düzenin bekasına adanmıştı. Fakat bu samist düzen (Sam amcının düzeni) sıkıştığı yerde kendini birak olusun selamete çekilebilmiş için ategli savunucularından biri olan Mumcu'yu ÇA'nın Türkiye'deki alkı hocalarının önerileri doğrultusunda kurban vermekten çekinmedi."

Türk-İslam sentezi düşüncesi doğrultusunda yayın yapan haftalık Yeni Hafta gazetesi de haberi "Bitirten Tezgah" başlığıyla verdi. Sağ sol ayrımcılığı, Kürt-

yapacıların söylüyor. Ama nedense 30 Ocak'ta İstanbul'da gelen Demirel, Kozakçioğlu ve Menzler'e görüşükten sonra açıklamaya yapma kanı varçıyor, "açıklama güvenlik güçlerinin yapacağını" belirtmek tolu polise atılıyor.

Ote yandan, Mumcu süskistake ilgili "İran dedeği, SAVAMA parmağı" tartışmaları ortaklığı kaplamışken, İslamcılar da Amerika'da Clinton'dan randevu ayarlamaya çalışan Özal'dan geldi. Özal, MİT'e karşı İran'ı savunuyordu. Özal, İran'ın bölgede bir tehdit oluşturmadığı belirlenir, "Bzdeki ÇA benzeri örgüt (MIT) çalisan insanımız, bu tür fikirleri ortaya atıyorlar, pompalıyor. Neden böyle olduğuna ben de kendime soruyorum. Belki de kendileri yaratıyorlar. Daha çok yaşamak, daha çok para kazanmak için bir şey bulmaları gerekiyor." sözleriyle liberal çevrelerin tepkisini çekiyordu.

Polisin "tesadüf" başansı

Yıllardır hiçbir fail meşul cinayeti aydınlatılmıyayan polis, üstün bir performans örneği göstererek tesadüf şekilde fail meşul cinayetleri çözmeye başarıyor. Ote hırze, çalisan yazı kalemleri bir kişinin üzerinde bulunan çağlı cihazına, gelen mesajla örgüt körtkülleri, infaz timi üyeleri, Demirel Emeç cinayeti çözülmüştü. Nedenise bunların hepsi Mumcu'ya düzenlenen süskistan artesinde ortaya çıkıyordu.

Burjuva basın da, bu konuda polise büyük destek oluyordu. Yazılan haberler bir gün önce aynı gazetede çıkan haberler yalanıyor, basın halkın kafasını karıştırarak, için içi bombu ama renklendirilmiş haberler sunmaya devam ediyordu. Babal'nın polis muhabirleri, haberlerinde polisin yaptığı operasyonlarla ilgili bilgi veremediğini yazarken, yine aynı haberde, Çetin Emeç cinayeti çözüyor, Mumcu süskistadın kullananı bombayı Ankara'ya götüren kişiyi buluyor, cephanelik gibi evler ortaya çıkıyor, özal listeleri buluyorlardı.

Polisten daha hızlı çalisan burjuva basın, aynı gün aynı olayla ilgili değışik ipuçları yayıncı. 31 Ocak günü Milliyet gazetesi bütün fail meşul cinayetleri gerçekleştiren örgütün merkezini Yalova'ya olduğunu yazarken, aynı tarihli Sabah gazetesi de örgüt merkezi olarak Yeşiltekte bir mesacı gösteriyordu.

İçişleri Bakanı Emeç Sezgin'in açıklamaları ise, kontrgerillanın amaçları doğrultusunda. Sezgin, bu tür cinayetleri ülkedeki terör olaylarına dayandırıyor. Ona göre, Kulp'ta, Lice'de öldürülen vatandaşlar Uğur Mumcu'nun öldürülmesi aynı amaca hizmet ediyordu; Devletin bütünlüğü ve milletten bölünmezliğini bozmak. Sezgin'e göre, fail meşul cinayetler çözülmüyor. Çünkü kurbanların yakınıların devletin güvenlik güçlerine yardımçı olmuylardı. İnönü ve kendisi -kontrgerillanın işlediği- bu cinayeti onur sorunu yapıyorlardı. Mutlaka çözülecekti.

Sonuçta devletin yetkilileri ve burjuva basın her şeyi çözdüler. Hatta failerin tiratırları bile ortaya koydular. Ama önce şipirme basın kampanyası ve İslami çevreler adres gösteren ismarlama eylem girimleri-ler rağmen, artık daha çok insanın kafasına takılan kontrgerilla sorunu çözülmüyor. Operasyonlarda devletin parmağı olduğu görünüşü üstünü örtmeye basaramadılar.

nin bir gerekçesi değildi. Uğur Mumcu devlet güdümle karanlık güçler tarafından öldürüldü." açıklamaları yapıldı.

Erbakan'dan kontrgerilla suçlaması
Mumcu süskistakin PKK tarafından gerçekleştirildiği açıklanırken, bütün gözler İslami çevrelere yöneldi. Eylemi ilk günden itibaren İslami Cihad'dan İBDA-Cye, İslami Kurtuluş'tan Hizbullah'a kadar birçok radikal İslamcı örgüt üstlenirken, bu çevrelerden de tepkiler geldi. Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan, eylemi kontrgerillanın yaptığı, suçun İslami çevrelerin üzerine atılarak kamplaşma yaratılmak istendiğini söylüyor. Binlerce insan sokaklarda perlat karşıtı sloganlar atarken, İstanbul'da Milli Gençlik Vakfı'nın bir kaç bürosunun basılması ve Şişli'de bir katıpının standında Uğur Mumcu'nun kitaplarının yakılması gibi provokatif eylemler de İslami kesimin tedirginiğini ifade etti.

Haftalık Yürüğe dergisi, Uğur Mumcu süskistake ilgili haberi "Hedef İslam, Mumcu Bahane" başlığıyla veriyordu. Yürüğe dergisi yazarı Yaşar Kaplan ise Mumcu'yu "savundığı rejimin kurbanı" olarak nitelendiriyor şunları yazıyordu:

"Mumcu'nun hayatı ve ölüme kretlerle dolu. Hayyattayken MİT ve Özel Harp

Türk çalışmasından sonra Laik-Müslüman çatışmasını körüklemeye çalışıldığına değinen Yeni Hafta gazetesi, yazılarında "Laik-Müslüman çatışması" hazırlıyor. Türk insanı kapalı kapılar ardında kend mali ve kendi canı üzerinde denen dönelip istemiyor, düşüncesine verecek, toplumun iki kutba ayrılmaya çalışıldığına vurguluyordu.

Demirel ve Özal'dan ilginç açıklamalar

Uğur Mumcu süskistake ilgili ilginç açıklamalar kervanına Başbakan Demirel ve Amerika'da bulunan Cumhurbaşkanı Özal da katıldılar. Süskistan ilk günü, Başbakan Demirel yaptığı açıklamada, fail meşul iç cinayeti dışında, bütün cinayetlerin çözüldüğünü, bunların da en kısa zamanda çözüleceğini söylüyordu. Demirel daha sonra, Birleşik Arap Emirlikleri'ne yaptığı resmi gezisi sırasında daha önce söyledikleri tekdip edersin, fail meşul cinayetleri çözdüklerini açıkladı.

Son bir yıldı 13 gazetecinin ve daha birçok insanın fail meşul cinayetlere kurban ettiği bir ölümün bağışkanı olan Demirel, polisin İstanbul ve Ankara'da operasyonları devam ettiriyor. Türkiye'ye döndükten sonra geniş bir açıklama

Burjuva siyaseti tükenişi oynuyor

"Evlet, medem ki bastığın yeni tiret-i. Amerika'dan 48 tane uçak getirmek neyin tedbiridir? Gelen bura söyleyin. Yoksa Türkiye'nin savunmasını ihale mi ettiniz? Bununla ilgili konuşumuzu söyleyelim: Bütün bunlar karşılığında sizden bir şey isterler. Bunları Türkiye'nin kara kışı, kara gözü için yapmazlar..." (Demirel 15 Ocak 1991)

Bu sözler Meclis tutanaklarından alınmıştır. Çok değil ki yıl önce Körfez krizi zivedeyen Meclis kürsüsünden söylenmiş sözlerdir bunlar. O zaman muhalefette olan Demirel şimdi başbakandır. İçerik ABD tarafından haber bile verilmeden kullanılmış, Irak'a bomba yağdırılmıştı. Demirel bu kez "Çok Güç bostan korkulduğu değil bu" demektir. Demirel'in ki yıl önce ANAP'a yöneltilmiş suçlama "uçaklık". Ve şimdi bu suçlama Demirel'in kendi yakasındadır.

"Değerli milletvekilleri, bir defa bu ne kadar parsi bir şey... Biz egemen bir ülkeyiz. Biz istersek başka bir ülkeye sarılabilir, isterseniz başka bir ülkeye sarılmayız. Biz istersek başka bir ülkeye askerler, uçaklar çağırabiliriz, o uçaklar bizde üslenerek, bizden kalkıp başka bir ülke ile savaş yapabilirler ve 'biz karışmıyoruz, bundan bir çıkarımız yok, bu onlara gelin kullandık değil, gittiler bombaladılar' diyeceğiz. Böyle usul egemenlik olur mu?" (İnönü, 17 Ocak 1991)

Seçim kampanyalarının "güvenilirliği" İnönü şifalı başbakan yaradıcısıdır. "Güvenilir lider" ki yıl sonra ABD'nin "savunma amması" Irak'a bomba yağdırdığı söyleyebilmektedir. "Böyle egemenlik olur mu?" sorusu aynı kürsüde onun beklemektedir. Ama bu hiç de 'garip bir şey' değildir!

"Vatandaş politikasına neden güveniyor?" İsmail Cem, sorudğu bu soruyu yukarıdaki alıntılara kolayca yanıtlayamaz. Türkiye'de politikaların 'muhalefette doğru söyleyip iktidardan sağdıklandır' n' söylemektedir. İsmail Cem muhalefette olduğu için doğrudur söylediklerini varsayarsak, onun da iktidarda sağdıklaşmanın garantisi yok! Çünkü tiranmıydı sahne kendisinin de rol sahibi olduğu burjuva siyaset sahnesidir. Adı hiçpçik ve ayak ovunlarıdır İsmail Bayraktar'ı yandıran tociyenlik yapan bir cin "şagrimak" isten bile değildir.

Evlet, vatandaş politikasına, siyaset kurumuna güvenmemektedir. Halk sadece siyaset kurumuna değil, bürokrasiye, polise, yargı mekanizmasına, eğitim kurullarına, TV ve basına, kasacası düzenin hiçbir kurumuna güven duymamaktadır. Düzenin kurumları, partileri ve politikaları tarafından on yıllardır aldatılan halk, artık bazı refleksler edinmiştir. Öyle ki, herhangi bir mal için bakanların, müdürlerin "zam yok" demesi o malın bir anda halkın hücumuna uğramasına yol açmaz, ihtiyacı olmayanları bile o malı almak çağırmaktadır. Çünkü bu ülkede söylemlerinin tersi gerçeğe her zaman daha yakındır.

"İKİ PARTİ-DEN 20 PARTİYE, PARTİ ENFLASYONU

1983'te demokrasiçilik oyununun perdeleri aralayan cunta "bir sağ bir sol, ki parti'de karar kılımsı. CIA'lerinin 'bizim çocuklar' dediği generalinin hisminde kılpayı kurulan Özal da aynı fikirdeydi. ABD vizitesi aynı fikrin kurbanı

Böyle bir ülkede sorun, sömürüye, baskı ve zorbalığa son vermek kadar, sistemin kendisiyle birlikte çürüttüğü insanı kurtarma sorunudur. Düzenlen kopan, küsmüş durumdaki sessiz çoğunluk ancak sistemin psikliklerinden arınmış insanların, devrimcilerin bu milyonlara güven vermesiyle ayağa kalkacaktır.

olmaktan kurtulup başbakan olan Özal şöyle diyor: "Türkiye'ye ki parti ki bu çok gazete yeter." Çirak, bunun için üstası Demirel'e konular siyaset yasaklarını bile savunmuştur. Yılar sonra sahnedeki 20'ye yakın partisi Özal tayfasının hazırlıklarına yaptığı "T.C. Cumhuriyet Partisi" eklenmek üzeredir. Özal'ın cuntası playlaştığı "iki parti idare" hayali, kırk üçüncü altında tuzla buz olmuştur.

Sistem iye tikanmış, çözüm değil parti üretmektedir. Değil ki, 20 parti bile sistemin krizine karar bulamamakta, halk düzenlen uzlaştıkça kriz partilere yan sımaktadır. Burjuva partileri halkı kaybetmekte bölünüp parçalanmakta, parti girişimleri ortaya çıkmaktadır. SHP'nin bölünmesiyle Baykal'ın CHP'si, MÇP'nin bölünmesiyle Yazıcıoğlu tayfasının başını çektiği Büyük Birlik Partisi ve eski ANAP'lı Hasan Celal Güzel'in Yeniden Doğuş Partisi siyaset sahnesine çıkmıştır. ANAP'ın kopması Özal'ı canlandırmaz. Aydın Menderes'in ve daha dar çevrelerin kurmay hazırladıkları partiler de düşünürse, parti enflasyonunun boyutları daha iyi görülecektir. Bu bir yarıya kırızın derinliği ortaya koymakta, öde yandan kırızı çare olma iddiasındaki burjuva siyasetçilerin halkı peşlerine takma çabası olarak sürüyor girmektedir.

Düzen partilerinin illüli pazara çıkmış durumdadır. Ne yaparsa yapısın, hiçbir burjuva partisi halk kitlelerinin peşine takıp sürükleyememektedir. Hiçbir lider güven verememektedir. Eski geleneksel partiler veya devamları geçmişte halkı çeğitli kesimleriyle kurdurduklar, beğli yitirmiş, ANAP gibi yenileri ise halk kitleleriyle eddi bir bağ kuramamışlardır. Geçmişte köy-mahallesi kahvelerine kadar yansıyan partitçilik olay yok denecek kadar azal-

mıştır. Yüz binlerce kararı taraftara, on binlerce milatına sahip CHP, AP gibi geleneklerin devamlarını, gücü bu insanları çekek ideolojik güdüm yoksaundur. Parti binaları, ama sadece kilitler partilerin binaları için gördürmek, topal bulmak için gidilen yerlerdir. Mitinglere şarkıcı-türkülerle marifetle adam toplanmakta, hatta pek çok kez ortaya çıkandığı gibi partiler yermiye ile adam tutarak kendilerini alkışlatmaktadır. Amerikanlar seçim kampanyaları için milyarlar harcadıkları halde seçimlere katılmı oranı giderek düşmüş, son belediye seçimlerinde % 50'ye kadar inmiştir.

Olğarç halkı düzen sınırları içerisinde tutmakta % 80'üncesinden daha fazla zorlanmaktadır. Sistemin ki temel geleneği bir araya geldiği halde toplum oylan % 50'yi ancak bulmaktadır. Hiçbir liderin parmağı işle gösterememektedir. Hiçbir parti umut olamamakta, tek başına işe yararamamaktadır.

"AL BİRİNİ YÜZ ÖTEKİNE"

Halkın oldukça genç bir kesiminin burjuva partiler hakkındaki yargısı bu dört sözcükle özetlenebilir. Yıllardır bir onu, bir ötekini deneyen halk, hiçbirinin giderden farkı olmadıklarını iyice farkna varmıştır artık. DYP'nin yanında iktidara ortak olan SHP'nin de illüli pazara çıkmış, halk burjuva solu ne menem bir şey olduğuna yaygararak öğrenmiştir. Konya'nın baskısı baskı ve terörün, işçilerin kıymının alabildiğine artması, sağla soluya bütün burjuva partilerini hafifleten kalafasına aynıştırmıştır. Halkın adını öğrenmeye inat bulamamış partilerden hangisinin sağdık hangisinin solda olduğu bile belli değildir. Örneğin yovencilikte Türkiye'yi aratmayan Eccevit'in DSP'si

şagda mi seds m? Ya da ANAP'la CHP'nin farkı nedir? Kimin hangi konuda giderlerinden anlayış farkı vardır? Ve kim sağdık, eğitimde, ulaşımda, tarımda, ulusal sorununda, Kıbrıs'ta, Bosna-Hersek'te farkı bir şey söylemektedir?

Bunlar tek tek burjuva partilerinin içine düştüğü erimeyi ve burjuva siyasetinin tükeniş nedenlerini ortaya koyan gerçeklerdir. ABD'nin siyasetini, IMF'nin ekonomisini belirlediği, iç işlerini MÇG'nin üstlendiği bir ülkede Demirel'in dönüp kendi yakasına yapışan itham da bu saydıkları mız kadar doğu bir belgimdir. Demirel şunları söylemektedir: "50 küsur milyar dolar borcumuz var, adamlar ya isterlerse" Evet, ya isterlerse! "Yermeyorum" diyebilecek babayılı var mıdır? Bunu söylemek de hiçbir burjuva partisine harcı değildir. İşte bunun için hep aynı şeyleri söyleyip aynı şeyleri yapmak zordurundadır. Hepsi "ihale" edecek, hepser emperyalizme köpece yönerecekler. Uçaklık burjuva partilerinin, sistemin karakteri haline almıştır. Dolırlar karşılığında emperyalizmin ayakları altına serilen şey ulusal olurundur.

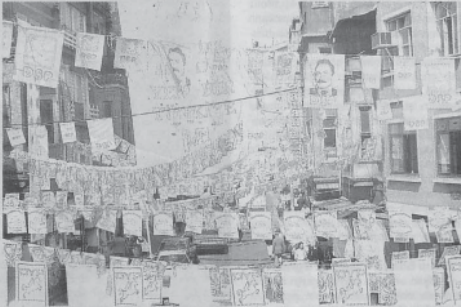
Ekonomisi, sosyal iligliikleri, ideolojisi, hukuku, bilimi ve sanayi ile çürüyen sistemin siyasetinden de çürüyüp kokuşmasında yadrgayacak bir yan yaktır. Bu siyasetin dili de uçağın dilini konuşmak durumundadır. Hepsi piyasası ekonomisine bel bağlamış bu partiler, ellerine tutuşturulan IMF-TÜSİAD politikalarını uygulayacak, emekli halkların üzerinden baskı ve terörü ekleik etmeyeceklerdir.

Sistem, bu halıyla toplumu, insanı çürütmekte ve giderek insanlığın uzlaştıkırmaktadır. Kokuşma yensiline belirginleşti ki, sistemin vitrinini oluşturan parvaltı yalanları, rüştetçilerin yuvası haline gelmiştir. Milletvekilleri haldinglerin iştaki nakip etmekte, kredi ayarlamış, avanti kullandıkları (sistemdenkalemler) Meclis on yılların en yüksek devamsızlık oranıyla, neredeyse iş takibinden ata kalan zamanlarda uğranılan bir lokal gibidir. Milyarlar harcayıp milletvekilleri on bu adamlar için yaptıkları işler yatırımların karşılığı almak kadar doğaldır. Yatırım para- zından çıkemeyecek "hizmeti seni yaktır." Bu yüzden alışılmış, uçağıkta ve namussuzlukta da sinir yaktır.

Yeni partilerin üst bunlara duyulan tepkiye oynamaları, kendilerini yolsuzluklara, rüştete, iktidazılığa, haksızlığa karşı olmakta tarımlamaları bile toplumda tepkinin boyutlarını göstermektedir. Bu tepkiyi oya çevirmeye bir öçüde başaran Refah'ın ardından H. Celal Güzel'in Yeniden Doğuş Partisi gelmektedir. Partinin adı bile kurmaca bir adalet, eşitlik sömürsüzü hedeflemektedir.

Halkın büyük bir çoğunluğun geleceğini gideni arattığını görmekteyiz, "iktidar keşke hiç değişmeseydi, onlar hiç olmazsa soyacakları kadar soymuşlardı, bir de bu gelenlerin kılıpını döldürmüştük" diyenlerin sayısı hiç de az değildir.

Böyle bir ülkede sorun, sömürüye, baskı ve zorbalığa son vermek kadar, sistemin kendisiyle birlikte çürüttüğü insanı kurtarma sorunudur. Düzenlen kopan, küsmüş durumdaki sessiz çoğunluk ancak sistemin psikliklerinden arınmış insanların, devrimcilerin bu milyonlara güven vermesiyle ayağa kalkacaktır. Güven vermek şimdi her zamankinden daha da önemlidir. ☐

"AL BİRİNİ YÜZ ÖTEKİNE"-Ülkemizde yıllardır değişmeyen oyun bugün daha derin krizlerle perdedi açık tutmak istiyor.

Ülkemizde on yıllardır devrimciler için söylenemedik yalan, yapılmadık karamala, atılmadık çamur kalmadı. Devrimcilerin nihai hedeflerinin günlük yaşamı, namus anlayışlarına, neredeyse yemelerine, içmelerine kadar her şey bu kirli savaşın konusudur. Devrimcilerin yarattığı bütün güzelikler lekelenmeye kirlenmeye halıkta yarattığı sempati-güven dağıtılmaya çalışıldı.

Bu karamala kampanyalarının bilimsiz kitleler üzerinde etkisi de oldu kuşkusuz. Devrimciler sürekli bu tür insanlarla uğraştıkları anda oligarşinin yarattığı bu önyargıları yıkmak görevine karşı karsıya kaldılar. Devrimciler için ana-baba, alle bilmez, tanımaz dediler. Devrim nikahını, dillerinden düşürmediler. Kendi ahlak anlayışlarını, ahlaksızlıklarını devrimlere mal ederek, halkta çok tınamtık için her yola başvurudular. Devrimciler yandaşları için kılıkta kırıkla girdi ve sürekli devam etti. Ama devrimciler açısından önemli olan insanların ulaşmak; ulaşıldığı noktada bu görevi yerine getirmek, önyargıları yıkmak zor olmadı. Çünkü gerçekler açıldı. Ve oligarşinin devrimciler hakkında ileri sürdüğü tüm suçlamalar, karamalalar gerçekte egemen sınıfların kendilerini var olan özelliklerdi. Devrimcilerin yaşamı da egemen-sasak sınıfların yaşamı da ortadadır.

Devrimcilerle karşı yürütülen psikolojik savaş hem her yerde kongrelerinin kurnayışında yürütülen savaşın bir cephesi oldu ve CIA'nın talimat ve yönlendirmesiyle sürekli terandırdı. Bugün bu savaş ülkemizde en çok buyutlarıyla yaşanmaktadır. Çünkü oligarşinin bir türlü önüne geçemediği devrimci ve ulusal mücadele geleceğin tehdit ediyordu.

Ülkemizde psikolojik kavramı çok sık kullandılar. Kongrelerinin sayısız cıvayetine, sabotajına tanık olunduk. Ancak kongreler hiçbir dönemi temsil etmediği gibi ulusal ajansların bütünüyle belirsizce kadar ileri gitmişler. Yaşanan tüm olaylar ortaya koyuyor ki, buğün politikların neredeyse bütünü kongrelerle tarafından belirleniyor ve yürütülüyor. Kongrelerin devletlik kıl naktalarında, iletişim araçlarında devrimciler ve yandaşları için yalan, küfür, hakaret ve çamur yağdırıyor. Bütün kötülükleri devrimci hareketlere, devrimci önderlere yakıştırıyor. Yalanla, demagojiye sınır tanımayıyor. Ahlaksızlık ödesinde düzensizleşmiştir ki, bir devrimci önderin eşini bile ihbar ettiği söylenmektedir.

Kongrelerle yalnızca provokatif söylemler, tek tek cinayetler düzenlenir bir kurnam olarak algılanmamalıdır. Bugün kongrelerini tüm karşı-devrimci güçlerin iç savaşına göre örgütlenmesi ve devrimci bir iç savaşın bastırılması için tüm "öznel", "kirli" savaş yöntemlerinin-psikolojik yöntemlerin-uygulayan bir güç olarak tanımlanmak gerekir.

Kongrelerin baskı, terör ve demagojiye örgütlenen geniş bir kurnam ve faaliyetler zinciridir.

Önce Gerçeği Yok Et

Politikların bütünüyle kongrelerle tarafından belirlendiği, halka karşı açık bir savaşın yürütüldüğü her yerde, iktidarı politikası öncelikle, gerçeği susturmaya yönelir. Çünkü, gerçeği ortaya koyanlar susturulduğunda kongrelerinin yalanları, karamalaları gerçeğin yerine geçer. Bir deyişle dile getirildiği gibi "Gerçek her zaman savagıktır ki kurbandır."

Ülkemizin gerçekleri için bu daha

Kongrelerle, psikolojik

Yüzlerce vaatle iktidara gelen hükümet, iktidar olur olmaz tüm sorunları ve vaatlerini bir yana bırakarak "terör"ü birinci mesele ilan etti. Muhalefeti de dahil tüm düzen partileri, sermaye çevreleri, askeri çevreler hemen onay verdiler bu politikaya. Çünkü hepsinin asıl derdi devrimci mücadelenin önlenemeyen gelişmesiydi. İştan atılan on binler, enfasyon, emekçiler, yetimler, dullar... Önemli değildi onlar için.

fazla geçerlidir. Bugün artık milyonlara eve açılan ekranlarda, 3-4 milyon tirajlı gazetelerde, iktidarda halk ve devrimciler arasında süregelen savaşın ilginç bir gerçeği izlemek, okumak mümkün değildir. İktidarı en fazla sıkıştırdı, kamuoyuna çaktığı durumlarla bile, kamuoyuna yansıyan içiş ediliş bir gerçekliğin başka bir şey değildir. Kongrelerinin kirliliğinin üzerinde basın ve TV'de gerçekliğin izlenişi ortan yalan ve fıkırlarla, temiz olan, güzellik olan, iyi olan kirlenmeye, lekelenmeye çalışıyor. Bu yavaş yavaş gerçekleşen gerçeğe karşı yavaş yavaş. Yeniliğe zarar veriyor, zarar veriyor gösteriyor. Devletin nesli güçleri yavaş yavaş, işçiyi yavaş yavaş, ırza geçiriyor, halkı saldıran, gerçek terörü ediyor, bunların hepsi bir elbucukluyla devrimcilerin, yandaşlarının üzerine yöküyor. Kim, çürümüş, her tarafından pislik akan bu düzenin karşısında iyiyi, güzeli, temiz olanı temsil ediyorsa ona her şey yapılır. Devrimciler ve yandaşları bunların için kongrelerinin yalanla donanmış psikolojik saldırılarının boy hedefi. Bunun için öncelikle örgütlerle bütünleşmiş, halkın gözünde belli bir yere gelmiş devrimci önderler için kemiksiz dilleriyle her şeyi söylerler. Devrimcilerin en iyileri kötülenerek, işi en üstten bitirmeye çalışılır.

Oligarşi yüzbinlerce askeriye, elindeki silah gücüne karşın bu savagı politik-ideolojik açıdan güçsüz olduğunun farkındadır. İşte bunun için de kısa sürede sonuç almak istedikleri bugünkü kirli savagı psikolojik saldırısı, propagandayı öne çıkarmaktadır. Bir yanyıla oligarşiyi halk arasında kıyasıya süren savaş, propaganda savagıdır.

Yalan ve demagojiye örlü bu psikolojik savagı oligarşinin en büyük kozu ise tekneli elinde tutuyor iletişim araçlarıdır. Medyanın buyuylevi gücüdür.

Sonra Bilingleri Dumura Uğrat
"İletişim araçları gitgide yaygınlaşıyor ve bunlar domates salçası ve şiddetle birlikte batı demokrasisini yayıyorlar... Bu gültünlü egemenliğini kabullemeyi öğreten ya da bir sosise mutluluğu, bi-

sigarıyla orunu, bir otomobile kişiliği birbirine karıştırmayı öğreten günlük mesajlar taşıyor bu araçların hepsi." (Aşkın ve Savaşın Gündüz ve Geceleri, s.110)

Cuntalar yapıyor, demokrasi adına... Uruguay'da bir bahşianeye "özgürlük" adı veriliyor... Katliamlar düzenleniyor "hukukun sınırları içinde kalınarak". Şilide bir yeraltı işkence odası "hayatıy kolonisi" diye adlandırılıyor... İnsan Hakları Bakanlığı kuruyor, devrimcilerin infaz edilemez nezdin etsin diye... "Demokratikleşme" sözünün arkasında hep terör geliyor... Terör demagoji ve yalanla abası geçiyor.

Kavramlar hayasızca tersyüz ediliyor. Sosyalizmi savunulan "muhafazakar" kapitalizmi restore etmeye çalışanlar "ilenci" oluyor. Özalpın "devrim" e soyundukları yerde devrimci "tutucu dinzorlar" olarak adlandırılıyor.

Kapitalizmin ideolojisi, kapitalizmin insana ahlaksızlık ve namussuzluk, başkalarını ezerek köle domnemek başka bir şey vermeyen kültür mümkün olabilir tek yaşam biçimi olarak gınına ediliyor. Halkın ulusu tüm değer ve gelenekleri "çığdaşlaşmak", "tabuları yıkmak" adına silikleştiriliyor. Toplumu en küçük örgüt ve dayanışma ilgilerine kadar parçalayan, insanları benliğine ve köle dönme ideolojisi bu tabloya tamamlıyor.

Devrimde, devrimci mücadeleye, devrimcilerin, devrimci önderleri saldırmak için uygun almayı böyle hazırlıyor.

Psikolojik Savaşın Asıl Hedefi: Devrimcileri Yıpratmak

"Kongrelerle gücünü, bütün görevlerini psikolojik faaliyete yer vermeye çalışıyor..."

Psikolojik faaliyetler başlıca beş hedef grubu yöneliktir: İsyancılar, isyancılara destek verenler, tarafsız nüfus, kamu personeli ve yabancı gözlemciler." (Kongrelerin Operasyonları, Haziran Yayınevi, s.262)

Alınır yapılan kitap ABD Kara Kuvvetleri Komutanlığı tarafından hazırlanan ve aynı adı taşıyor. Yapanlar, Türkiye Cumhuriyeti adına uygulanan politikalar ABD Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nın yazdığı bu talimatlarla öylesine paralellik içinde ki, emperyalizme bağlılık, CIA tarafından yönlendirilen ünlere ek sözlerle ve yorumlarla gerek kalmıyor.

Cumhurbaşkanı'nın, Başbakanı'nın, ABD Başbakanı'nın telefonla direktif almak övündüğü bir ülkenin MIT'in, polisin, kongrelerinin, ordusunun ABD tarafından yönetilip yönlendirilmesine bir garçitirlik çok kuşkusuz.

Yüzlerce vaatle iktidara gelen hükümet, iktidar olur olmaz tüm sorunları ve vaatlerini bir yana bırakarak "terör"ü birinci mesele ilan etti. Muhalefeti de dahil tüm düzen partileri, sermaye çevreleri, askeri çevreler hemen onay verdiler bu politikaya. Çünkü hepsinin asıl derdi devrimci mücadelenin önlenemeyen gelişmesiydi. İştan atılan on binler, enfasyon, emekçiler, yetimler, dullar... Önemli değildi onlar için.

Katliamlar ve devrimciler yönelik ideolojik saldırıları aynı yoğunlukta devreye sokuldu. Bakanlar kurulunun hemen her toplantısında masalardır ve önemli dosyalar PKK'nın, DEVRİMCİ SOL'un dosyalarıydı. Bu masada, kongrelerinin önderi, MGK'nın tavsiye ettiği katliam planları, yalan kampanyaları karar haline

K savaş ve mücadele geçceği

dönüştürüldü. Geçekenden sorunundan işsizlik sorunu, sağlık politikasından üniversite reformuna kadar her şey "devrimci mücadeleyle anılgımla" temal kaygısıyla tartışıldı. Şirkette, K.Armutlu'da da ne işsizlik, ne yol, ne su, elektrik, sağlık sorunu önemi taşıyor. Tek devlet devrimcilerinin ve yurtseverlerin buradan nasil

"Devlet Güçlüdür" İmajı Pekiştirilme, Devrimci Savaşlar "Her Şey Bitti" Havaşı Yayılması Çalışılır

"Psikolojik saldırının en önemli hedefi insanı birinin moralini bozmaktır... İsteyen hiçbir kasımın yüz bulamadığı, tecrit olduğu ve zor durumda olduğu gibi temalar işlenmektedir." (Ağk, s.204)
İnsanı zor durumdur. "Büyük darbeler" vurulmuştur, "beli kırılmıştır", "kükü kazınmak üzere'dir", "beyni dağılmıştır". Yetkililerin bu yönde açıklamalarını, psikolojik savaşta oligarşinin halka karşı "koçbaşı" işlevini gören burjuva

basın sekiz edisyonluk manifestolarla kamuoyuna taşır. Kışkılar değişir: "Beyin dağıtıldı", "yok kıldı", "kükü kazınmak", "yok etme", "iş bittir", "çözme", "dağıtma", "dış", "Hepsi, içinde devletin güçsüzlüğüdür taşıyır."

"Dev-Sol'un beyni dağıtıldı." (26 Nisan 92, Sabah)

"Ölüm timi köskür." (10 Nisan 92, Hürriyet)

"Dev-Sol ve TİKKO yok olacak." (24 Eylül 92, Tercüman)

"Dev-Sol parasız ve silahsız kaldı." (Mayıs 92, Günaydın)

"Devlet gücünü gösterecektir." (Mayıs 92, Tercüman)

Yok etik, bittirir çiklikleri iktidar sözcüklerinin dilinden, basının manifestolarından hiç düşmez. Hıbrı zaman yok edemeyeceklerini bilirler. Bir 12 Eylül'ü yaşamış, yine de bunun mümkün olmadığını görmüşlerdir. Ama yine kamuoyunda böyle bir yanlışlama yaratmaya her zaman ihtiyacı vardır. Bilmazlar, usanmazlar, aynı şeyleri ıstıp ıstıptıp emelci pıncı gibi halkın önüne sürerler. Operasyon abartılır. Tüm bilgilerin ellerinde olduğu mesajı verilirler, devrimcilerde ve halkta güvensizlik yaratılmaya çalışılır. Yakalanana ya da katledilen her devrimci mutlaka ya Merkez Komitesi, ya SDB kurumu ya da önemli bir yelinen "İstid... Her eyelden sonra" "yelinen faileri" hemen belirleniyor. Yani güçlü devlet zaten her şey biliyor. Her şeyi çevrecek, bittirecek kadar güçlüdür.

Ne var ki, devletin en fazla bel bağladığı ama hızla da tuzağın yüzüne bakan bir imajdır bu. Mücedirlerin birçok kayına karşı devrimci yelinenin sürmesi, işçileri, memurları devrimci hareketleri yarları yürümde devam etmesi devletin yaratmak istediği "güçlülük" imajına gelirlik açar, açılan gedikleri büyütür.

İğence, Katliam Akic Devlet Politikası Hiline Getirilir

"Şehir gerillazıya müdamele operasyonları, terörist yelmenlere karşı uygulanmış pasif tedbirlerden, düşmanı bulup yakalayış öldürmeye yönelik kongrenin gelişlerinin de katilimiyay yapılan aktif politikakada kadar uzanır. Uygulanacak operasyonların yoğunluğu sıvı hükümetin inisiyatifine göre belirlenir." (Ağk, s.175)
CIA uzmanlarının hazırladığı kitap bir yerde doğru polise, kongreniyay "hükmeden" bir hükümeti öngörüyor, inisiyatif kongrenilerin kırı ve halkı ellerine teslim ediyor. Tüm mesele devrimcilerin ve yurtseverlerin yok edilmesi evrensel kuruluca başka türüde olmaz. Ve devletin, hükümetin bütün yetkileri buna göre hareket eder ve konur.

Sözün: "Bir yapılarca beş cevap veriniz."

"Demirel: Polisin infialı normaldir. Ben de infial içindeyim."

Katliam tehditleri seslenirler kamuoyuna: "Çocuklarımızı morgda veya cezaevinde bulmak istemiyorsanız onlara sahip çıkın." (24 Eylül 92, Tercüman)

Bu demerler "asmasıyla" da besleyilmeli m' diyen manidaga rahmet okutur düzyeddir. "Demokratikleşme"nin iktidarı DYP-SHP koalisyonundan gerekçeli

kası bu demerlerde ifadesini buluyor. "Darbeye gerek yoktur, biz işimizi yapıyoruz." sözlerinin esprisi de buradadır.

"Halk Desteği" Yoktan Var Edilir

"Burada psikolojik faaliyetlerin hedefi, nüfusun insanıyca verdiği desteği çekmesini ve hükümetin yanına geçmesini sağlamaktır... Propaganda insanıncın etkisizleştirilmesi, zaten sonuza hükümetin olacağını, hükümetin başlanılması vurgulanmalıdır." (Ağk, s.254)

Psikolojik savaşın yansıtsıcı burjuva basın kongrenilerinden gerekli mesajları alıyor ve yazıyor:

"Evlin etrafında toplanan vatandaşlar polise sevgi gösterisinde bulundı." (1 Mayıs 92, Türkiye)

Hemen her operasyon sonrasında burjuva basın hep bir ağızdan "055'e ihbar yapıldı" diye haykırır.
"İşçileri Bekani Sezgini: "Halk artık anlaşıyor kovalıyor." (4 Mayıs 92, Cumhuriyet) demesine der ama kendisi de inanmaz. Çökü başka yerde "Teröristler halkın içinde" demek zorunda kalır.

Devrimcileri tutsak aldıkları ya da katlettikleri operasyonlardan sonra İstanbul Emniyet Müdürü Menzir "055 harika çalıştı" demeyi unutmaz. Yalan olmasın yalandır ama önemli değildir. Önemli olan işçilerin araçlarını gücünü kullana, halkın kafasına bir "cacab" sorusu, kuşku sokmak, yazı, karakteri bozuk kileri buna destek edebilmektir. "Halk desteği" kavramının altındaki temel kayı devrimcilerin sevimliliğinin, her an ele geçebilecek, hatalar yapılabilecek durumların ispatı kaçabasıdır.

Yerli Demerajeli Hayatın

Her Akşam Uzaklı

"Psikolojik faaliyetler de buna göre ayarlanmalı ve bu çerçevede aşağıdaki forklarıyla yüklenmelidir:

(1) Halkı analan önlemlerin gerekliliği konusunda ikna etmek...

(3) Meydana gelen her olumsuzlukta ve rahatsızlıkta insanıncı sorumlu tutmak." (Ağk, s.1271)

Yetkililer kongrenilerin bu talimatına da işçileri yanlar.

"İşçileri Bekani İmet Sezgini, 16 ilı kapsayın bölge (Kürdistan) gezisinde vatandaşlarıya yaptığı sohbet toplantılarında "terör önlenmedikçe işsizliğin yok olmayacağı, terörün yatırımlı engellendiğini" belirtirken, 'siz teröre karşı durun, bunu hep beraber eleğelimiz. Böylece siz de iş olanaklarına kavuşun' mesajı verdi." (14 Haziran 92, Sabah)

Elbette yetkililer ve burjuva basın bununla da yetmezler. Trafik anarşisinden enfiyasyonakada kadar "terör" her şeyin sorumlusu ilan edilir.

"Terör" ki kastettikleri devrimci müdameleler: demokratikleşmenin önündeki engel olarak gösterilir. Halkta devrimcileri desteklemeyin, bize ihbar edin, bizi destekleyin, size demerize verelim denilecek şantaj yapılır.

Bu, oligarşı açısından psikolojik savaşın en güçsüz olduğu cephelerinden biridir. Çünkü kitleler tank olmuştur ki işi, işi direnişleri varken de enfiyasyon bu ildeki yükseltir, grevler yaşandığındaki

Başta önderlik olmak üzere pek çok devrimcinin bir türlü yakalanamaması, hatta katledilmeleri, yakalanmalarına karşın devrimci yelmenlerin sürmesi, işçilerin, memurların devrimci hareketin şırlarıyla yürümeye devam etmesi devletin yaratmak istediği "güçlülük" imajına gedikler açar, açılan gedikleri büyütür.

da. Diğer yandan devrimci mücadele yoksa "demokrasi" de yoktur. Çünkü emekçi halkların demokratik haklarını yasalara rağmen en yaygın kullandıkları önüm devrimci müdamelelerin en yüksük olduğu dönemlerdir. Müdamele, kitleler için temel esin kaynağıdır. Kongreniler kurmaylarını işi bildikleri geçkilerden bir de budur.

Psikolojik Savaşın Oklarının Hedefi: Devrimci Hareket ve Önderlikler

"Ele analın demer, yerel halkta insanı kadrolar ve onun tarftarları arasında farkları iyice vurgulanmalıdır... Özellikle insanıncı alt düzey unsurlar hedeflenirise, büyük ölçüde etkili olur." (Ağk, s.204)

Savaşta önderliğin oynadığı rolü çok iyi bilir oligarşı. Bu yüzden de önderlik psikolojik savaşın yayırtmaya çalıştığı kurumların en başında gelir ve her dönem devrimci hareket kararlarken bundan devrimci derin de fazlasıyla payını alır.

"Anadolı Ajansı'nın haberine göre MİT'e gelen bir telefona DEV-SOL'un ikinci adamlarından Sınak Kuvul'un bunduğu hicre evinin adresi verildi. Uzmanlar sesin Karataş'a ait olduğunu saptadılar."

11 Devrimci Sol savaşınıncın katledildiği ama Devrimci Sol önderi ve savaşçıların direniş destanı yaratığı 16-17 Nisan operasyonundan sonra İstanbul Emniyet Müdürü Menzir televizyonda konuşur. "Örgüt militanların evinde Sonm baltından havaya kadar her şey vardı." Sonraki günlerde de devam etti Menzir'in demerleri. "Örgüt lideri aynı ildeki düğününü nedanyile örgüt içinde eleğiliyor." "İşte bunlar böyle yazıyor. Kozakçığılı onu tamamlıyor: "Bunların amacı vurmak, kırmak, cırmak ve ilks içinde yaşamak." (18 Nisan 92, Meydan) Menzir de Kozakçığılı da, Sezgini de aynı şeyleri tekrarlayıp duruyorlar. "Militanlar enayitir, önderler aktif.", "Militanlar savaşın, en tehlikeli işlere girer. Önderler ilks içinde, bir elleri yada, bir elleri baldı yazıyor."

Kendisi hiçbir alışıla ölüye ummayan, "asalakı, sofi bir yaşam süren burjuva-

Sinan Kukul'u katleden oligarşinin basını, onu Dursun Karataş'ın ihbar ettiğini yitirdi. Yıldoğlu başı onların anlayamayacağı kadar yüce bir değerdirdi. Ve hiçbir yalan, hiçbir karalama bu başı gölgeleyemez.

zinin paralı bekçileri ve satılık kalemleri aracılığıyla bu tür yalanlara halkın devrimcileri duyduğu güven ve saygısı sarılabilecekleri, onları her karışık uyuşturabilecekleri düşündürmektedir. Devrimci önderlerin soyundanları elde edilen paralarla lüks içinde yaşadıklarını, parayı paylaşırken sorun çıktığını ve birbirlerini "ihbar" ettiklerini yaşıyorlar "yara" sayılabileceklerini her zaman umurlar. Devrimci hareket ve önderleri hakkında şaibe yarattırmaya çalışılır ve ağzına gelen her şeyi söylerler.

Dünyadakı bütün halk hareketlerinin, devrimci mücadelelerinin önderlerine karşı istenmesi basyurları bir yontemdir bu. Ve bu yontemleri için hep "lüks yaşam", "despotizm", "diktatörlük" demagojileriye doldurulur.

Çarlık Rusya'nın gizli polis servisi Okhrana'nın Lenin'e ilişkin tüm raporlarında Lenin için bunları yazıldığı, Emperyalizmin ideologları yıllarca Stalin için "diktatör", "despot" suçlamalarına başka laf etmediler, Stalin insanları kafaşında bu suçlularla cezalandırılmaya çalıştılar. Çarizmin istek arz ettiği Lenin'in hükümetinin en büyük demagoji malzemesi de Guzman'ın kurumlaştığı üsteki "lüks"tür. Tüm emperyalistler Castro için koro halinde "tek kişilik yontem", "diktatör" suçlamalarını Küba'da karşı-devrimci bir girişimi temellendirmeye çalıştılar, hala da çalışıyorlar. Castro'nun purusu bile emperyalist medya açısından lüks yaşam demagojisi için bir malzeme oldu.

Gönlücektir ki, kurgular, kullanılan malzemeler, taktikler hepsinde ayndır. Çünkü bu politika tek mangelidir: CIA. Bugün Menziflerin, Sağçıkların devrimci önderliklere karşı saldırılarında da farkı bir yön yoktur.

CIA patentli bu yontem ülkemizde de 12 Eylül'den itibaren bir politika haline dönmüştür, özellikle silahlı mücadeleyle örgütlenen, kendilerine korku veren "en tehlikeli" görülün örgütlerin önderliklerine karşı hermen her yolla, fiziki, ideolojik, psikolojik saldırı saldırılmıştır. Devrimci hareket alabildiğine güçsüz gösterilecek, "İste bakan her gün bölünüyordur" diye bakan örgüt liderleri ne kadar kötü, nasıl lüks yaşıyor, ne kadar despot bir insan, denilerek halka güven vermeye engellenmeye çalışılmıştır. 1984'te ölüme göze alarak ve ölümlü yenererek gerçekleştirilen Ölmü Örcü direnişini; bu direnişle halklarımızı cuntanın kararlığından çıkışın mesajını sunan devrimci hareketi ve önderliğini karalamak için bu eylemin önderin "örgüt içindeki rakiplerini tasviye etmek için" yaptığı demagojisine sarıldılar.

Kuşkusuz bugün de sürüyor bu, üstelik daha da yoğunlaşarak. Ve sürecektir de. Nasıl devrim öncesi olduğu gibi, devrim sonrasında da Lenin, Stalin, Castro için bu psikolojik saldırılar sürüp gitmişse ülkemizde de sürecektir.

"İdeolojileri Yok",
"Anasız'dırılar, "Dürmadan
Bölünüyolar" denir. Yetimez, "Diğ
Mihraklara Yöneltiliyorlar" Denir
"Ankara Dev-Sol operasyonunda 45
kişilik ölümlü tesisi ele geçti... 51 milletve-
kili 45 kişiyi öldürceklerdi... Ankara katli-
amında kurtuldu." (6 Mayıs 92, Günay-
dın)

"Teröristler albay diye emekli memuru
vurdular." (18 Nisan 92, Hürriyet)
"Silahlı 56 Dev-Solcu aramızda dola-
yor."

"Dev-Sol polis diye malıyıcıy ele dırdı-
r." (14 Mayıs 92, Milliyet)

Ortada bir terör çetesi var, ösüne ge-
lene saldırıyor. İste bütün bu başlıklar
yaratmaya çalıştığı imaj budur.
"Birçoğunuz ailesi çocuklarınıza ne
yaptığı ile işleniyorlar. Hurdalara silah
çeken terörist kızlara bakıyorun, bunlar
kendilerine başkış değiller. Kimisinin de
fiziki yapısı bozuk." (Menzir, 18 Mayıs
92, Sabah)

Devrimciler ya fiziki ya da kişilik yapıları
bozuk insanlardır. Kontreğnaların
propaganda yayınlarında devrimcilerle
ilgili kişilik çözümlemelerine bula rastla-
nır. Devrimcilerin ideolojik olarak yeme-
yenlerini kişiliklerle uğraşın bu zavallı
yontemleri ibret verici, azıcık emreyleye-
doldur. Öyle ki, onların peşinden yüre-
yenleri sürü yerine koymuş olmaları bir
yana bu derece kırılmaya çalıştıkları in-
sanları bir türlü yemeye başaramayın
kendı zıvallıklarının da çoğu kere farkın-
da değillerdir.

"Adana'da ölü ele geçirilen Dev-Sol
militanı Yosma Polat'ın işsizlik yüzün-
den karışığıltı ile erkeğe kapılıp örgütün
içine düşmüş belirdi." (5 Mayıs 92,
Meydan)

İnsanların devrimci oluş nedenleri çar-
pılır, geçişin sosyalist ülkelerinde de
geriye dönüğüne rağmen Türkiye'de bir-
birlerin inatla, narçla sosyalizmi savun-
maları karşısında kaçıklıklarında bu he-
defi çok sayarak gözlemeye çalışılır.

"Araştırıldı. Bu örgütün çoğunun kö-
kü dışındadır. Yurt dışına örgütleniyorlar
da bu yurtdışından buradakı adamlarını
yönlendiriyorlar. Onun için bunların yurt-
dışındaki köklerini kazımak lazım." (Ak-
bulut, 26 Mayıs 92, Milliyet) Devrimci ör-
gütler, devrimciler tapelerondur. Amaçları

yoktur, hep birileri, dış güçler tarafından
kullanılıyor.

"Saddam'ın terör çağırısına Türkiye'de
Dev-Sol, İngiltere'de İRA uydu." (6 Şubat
91, Y.Günaydın)

Sovyetler Birliği yıkılmış, ülke "doğru-
dan gelen komünizm tehlikesinden" koru-
lmuştur ama egemen sınıflar, geçmişte
buna bağladıkları "diğ mirrak" demagoji-
sinden vazgeçmezler. ABD Başkanın-
dan doğrudan "emir" almakla övünen bir
başbakanları, cumhurbaşkanları vardır.
Ama olsun, "dostlarından" emir al, iş
yapıyordur.

Devrimci Örgütü Karalamanın

Sınırı Yoktur

"Psikolojik faaliyetlerin başlıca hedefi
isyanıcı gözden düşürüp halktan tecrit
etmektir." (Ağk, s.264)

Gerak egemen sınıfların sözcü ve
uşaklarını dilinde, gerekse de burjuva
basının köşelerini tutmuş işbirlikçilerin
kaleminde devrimci mücadeleyle, örgüt-
lenmeyi küçük düşürmek için yalanları,
karalamaları sınırı yoktur. Her şey onlar için
bir karalama malzemesi haline dönüştü-
rülür. Bir kere ahlaaksız ele alınmasın,
her şey kırıltılır, her şey yok edilmeye
çalışılır.

"Dev-Sol itikam için orman yaktı."

"Dev-Sol, devlete coşu katliamı ya-
parak karışık vardır." (Yeni Asır)

"Türkiye'deki terör uyuşturucuya bes-
leniyor."

"PKK, Dev-Sol gibi yasadışı örgütlerin
hesabına çalışan uyuşturucu kaçakçılar
çiftli ülkelerde yakayı ele verdiler." (15
Eylül 92, Tercüman)

"Operasyonlarda Dursun Karataş'ın
mekurları da bulundu. Mekurlarda
Dev-Sol'un kaçakçılık tokaçlığı işlerine
karıştıkları kanıtlanmış önemli açıklamalar
bulunduğu belirtildi." (23 Mayıs 92, Hürri-
yet)

Her şey mübahdır burjuvazi için; yeter
ki devrimci örgüt zarar vererek bir şey
olmasın. Yalanları oylesine ucu ve basitir ki
onu kimsenin ihtimal veremeyeceğini,
inanmayacağını az çok bilirler. Ama yine
de devam ederler. Başka çareleri yoktur.
Kendileri, burjuvaya direnen ve yepeni
işkilere yönelenlere de çürütme ister ve
kendisi gibi çürümüş göstermek için elin-
den geleni ardına koymazlar.

Psikolojik Savaşın Sıkı Cephesi:

İşkençaneler ve Cezaveler

İşkençanelerde cellatlar ve papazlar,
ağız teröristi psikolojik savaşçı bileşirler-
yordur. Bir yandan fakale, elektrik sürer-
ken, diğer yandan psikolojik savaşın bu-
raya kadar saydığımız tüm elemanları
devreye sokulur, devrimciler, çözümme-
ye, irtifa, önderlerini karalamaya, örgüte
önderliği küfretmeye "ikna" edilmeye ça-
lışıyorlar.

Düşman işkençanelerde cezavelere
inde kendini daha güçlü görüyor. Yon-
temlerinde, karalamalarında sınır tanı-
mıyor. Demagojiler daha da içgencleş-
yor.

"Önderlerin lüks içinde yaşıyor, siz
burada direnişen olanı korumaya çalışı-
yorsunuz."

"Önderlerin, komutanların çözöldü,
siz nesiniz ki direniyorsunuz."

"Biz her şey biliyoruz... Örgüt içinde
adamız var... 12 Temmuz'u, 17 Nisan
operasyonlarını nasıl yaptık sanıyorsunuz."

Bu ve benzerleri işkençelerin deşilme-
mez demagoji malzemeleridir.
İşkençanelerde ve cezavelerinde
psikolojik savaşın asıl boyutu önderleri

1984'te ölümlü göze alarak
ve ölümlü yenererek
gerçekleştirilen Ölmü
Örcü direnişini; bu
direnişle halklarımızı
cuntanın kararlığından
çıkışın mesajını sunan
devrimci hareketi ve
önderliğini karalamak için
bu eylemin önderin "örgüt
içindeki rakiplerini tasviye
etmek için" yaptığı
demagojisine sarıldılar.
Kuşkusuz bugün de sürüyor
bu, üstelik daha da
yoğunlaşarak. Ve
sürecektir de. Nasıl devrim
öncesi olduğu gibi, devrim
sonrasında da Lenin, Stalin,
Castro için bu psikolojik
saldırıları sürüp gitmişse
bizim ülkemizde de
sürecektir.

gözden düşürmeye, önderliği koldar-
dan, taraftarlardan koparmaya yöneliyor.
İşkençanelerde fade okunmaz,
cezavelerinde çar altlarından bildirir,
kade dağıtlarlar... Bugüne kadar yüzle-
ce kez basyurları yontemleri olmuştur.
Bugün şubelerde katlettiler insanları
lüks tutsak diğer devrimciler üzerinde
psikolojik bir üstünlük kurmaya çalışıyor-
lar. Yaptıkları sudur: "Cizginizi sorgula-
yin. Silahlı mücadeleyle bırakın. Silahsız
gönlünüzle çalışın, silahlı gönlünüzle çalış-
tırın." sözleri son dönemde işken-
coci papazlara atı sözlerdir.

Mücadelemizi Geliştirdiğimiz

Ölümle Silah Savaşta Kullandıkları Tüm Silahlar Kendilerine Dönecektir

Faizizm kırkı savaş üstastır. En önemli-
li silahı yalan, demagoji ve karalama
kampanyalarıdır. Somırnun devamı için
gerçeklerin tersyüz edildiği her türlü kırık
savaş yontemi mübahdır. Tüm illetişim
kanalları, bütün kurumlar psikolojik sava-
şın hizmetine verilirler. Ne var ki düş-
man, böylesi bir savaşta en önemli silah
olan irade ve inanca yoğunlunu insan
faktöründen yoksunlaştırmaya çalışır.

Kuşkusuz bugün devrimcilerin tankları,
uşakları, inşaatçı güçleri yok. Ancak
gerillayı, bütün gerillanın kaynağı
olan bir halk ve ölümlen kanlarıyla in-
ançları yazan, her şey düşmana karşı la-
fili haline getirmesini bilen insanlarımız
var.

Bunlar bir anda kendiliğinden yaratıl-
madı. Tüm değerlerimiz ve savaşçı ne-
tiklerimiz her cepheye olduğu gibi düş-
manın psikolojik savaşçı karşısındadır
emle ve sabırla elde ettirilmiş güç ve ka-
rarlılığımızla kazanıldı.

Düşmanın psikolojik-ideolojik saldırı-
larını pusluörtecek moral değerler fa-
ziyası sabırlı. Destanı dirençlerle yaratıl-
mış değerler ve geleneklerimiz, nital dö-
nüşümü sağlayabilmemiz, düşmanı yarat-
tılan psik ve dokütuğu için değeri boğail-
menin gülsün sunuyor bize. Bu gücü da-
nisa el üstünde tutma, ona sahip çıkma
kararlılığında tereddüt etmeyeceğiz.

Psikolojik savaşın karşısına daima
kendı geçirmizi çıkarcakça. Ve bu
gerçeği kitlelere ulaştırmada her zaman-
kinden daha ısrarı ve yaratıcı olma-
ğız.

**"BAŞKAN CLINTON DEMİREL'E GÖRÜŞMEK İSTEDİ"
"NİHAyet MURADINA ERDİ! HELAL OLSUN ÖZAL'A"
"ÖZAL RANDEVU KOPARDI", "DEMİREL'E TELEFON"
"YUSUF BAŞKAN LA CLINTON'LA KAHVALTI EDECEK"**

İktidar, Amerikancılığın doruklarında geziyor

Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'ına kadar oligarşinin tüm sözcüleri arasında "kim daha Amerikalı" yarışı bütün hızıyla sürüyor. Bir zamanlar Amerikancılığı "Morrison Süleyman" sloganlarıyla dilere destan olan Demirel, bugünlerde uşaklıkta Özal'a burun buruna geliyor. Yine bir zamanlar utulacak tutunlar, bugün iç politika dışında övünüle "başarı" mazeresi yapıyor.

Amerikalı başkalarıyla yan yana fotoğraf çektilerim, onların telefonla aranmak bile koltuğu "güvencesi" almakla eş sayılıyor. Bir zamanlar, ülke zenginliklerini emperyalizme peşkeş çekecek "kahramanlar", muhalefetin bütün varyanslarını sineye çekme pahasına "Küçük Amerikalılar" peşinde koşarken, bugün iktidarı, muhalefeti herkes Clinton'dan randevu koparma peşinde koşuyor.

Özall'lar, Demirel'ler Somali'ye asker gönderildikten "Bosna-Hersek dururken

neden Somali?" şeklinde oluğan tepkileri ısrarla görmezden gelerek ABD'yi Somali'ye "müdahale" konusunda ikna etmeye çabalarlarken, Clinton'ın daha koltuğa bile oturmadan "ABD'li askerlerin anlaşımsız bir savaşta sokulmasına" karşı olduğunu duyulması Ankara'da sözde "şok etkisi" yaratıyor. Ama ne olursa olsun hiçbir şeyin onları etkilemeyeceğine, uşaklıklarından hiçbir şey kaybettirmeyeceğine yeminliyorlar.

Bir yandan Bosna'ya müdahaleyi bir ay daha "erteleyen" Birleşmiş Milletler'e "kükün" pozları takınanlar, diğer yandan Irak halkına takındıkları düşmanca tutumlarını yine Birleşmiş Milletler kararlarının ardına gizlemeye çabalyorlar. Birleşmiş Milletler ve ABD'ye küsenler, şimdi ne mi yapıyorlar?

Türkiye'nin ne kadar "stratejik" öneme sahip bir ülke, ne kadar "vazgeçilmez" bir müttefik olduğuna kanıtlamak için Clinton'dan randevu koparmaya çabalyorlar.

BIRAZ DAHA GAYRET-Amerika Amerika olalı bile "sadiq dostlar" görmedil. Böyle giderse göreceği de yok...

Hem de kendileri gibi sırada bekleyen 20'nin üzerindeki ülkeyi çoktan atlatmanın heyecanıyla, şimdi de birbirlerini atlatma yarışını sürdürüyorlar.

Özal, incirlikten uçakların havalanıp Irak'ı bombaladığı günlerde "President Bush'un, Körfez savaşı sırasında aralarında geçen once "muhabbete" rağmen kendisini aramayıp Demirel'e telefon açmasına çok içerlemişti dayıyordu. Öyle ya, Bush vefasızlık edip kendisine aylarca "aklı danıştığı" günleri unuttu diye Clinton'a küsmeye ne hakkı vardı? Amerika'yı kaçış gezisiyor; ne kadar "yetkin" bir lider olduğunu, Orta Asya'daki

Türki Cumhuriyetler de hesaba katıldığında Türkiye'nin ne kadar vazgeçilmez bir pazar olduğunu defalarca anlamaktan dilinde tüp bityor, ama bir türlü Clinton'la yan yana resim çekmeye başarmıyordu. ABD üstlilerinden aldığı "iyiye" nişanları da Beyaz Saray'ın kapılarını aralamaya yetmedi.

Özal'ın 7 Şubat'ta Türkiye'ye döneceğini bildiği için olacak ki, Clinton kendisiyle ancak 8 Şubat'ta (Özal döndükten bir gün sonra) görüşebileceğini açıkladı. Uşaklıkta ölü tanımayan binin önünde her zaman tek bir seçenek vardır: "Elen-dişinin gönlü olana kadar beklemek". Ve Özal da böyle yaptı ve "olsun" diyerek beklemeye karar verdi.

Cumhurbaşkanı olduğu ülkede bir kontrolörün cinayeti işleniyorsa, on binler, "Kahrolsun MIT, CIA, Kontrolörler!" sloganlarıyla sokaklara dökülüyor. Oligarşinin, cinayeti "terör" demagogileye, "Milli Birlik" govnyaları lehine çevirmeye çalıştığı sırada, o, hiçbir yapıya kapılmadan yeni "President"le resim çekmeye peşinde koşuyor. Üstelik binlerce gün gülerken beklemeyi göze alırken, cenaze törenine katılabileceği halde ABD gezisini bir gün bile ertelemeyi göze alamıyarak.

Yine aynı ülkede bir de Başbakan var, o da aynı sıralarda "Kabe" yollarında ve "İhrâm"lı kıyafetleriyle şeytan taşıyor.

Demirel, bir zamanlar seçim meydanlarında "hesap sorduğu" Özal'ın izlediği yolu şimdi kendisi izliyor. Ve artık o da "Hac" olmuştur. Evet. Dün Kanyaka'dan hesap sorma vaatleriyle iğbana gelen Demirel, gazetecilere Clinton'la pazartesi gününden sonra telefonla görüşeceğini belirtmek yarışını henüz kaybetmediğini açıklıyor. Hem de daha Amerikalı bir yaklaşıma neden acele etmediğini, Özal'a eleştiriler ve şu uygulamaları yapmayı unuttuğunu: "Gelsin oturun bakalım, hemen aygıtın tozunu geldirdi anda, yani yemeden içmeden burada bir de vanız diye ortaya çıkmakta bir mana görmedim."

Demirel, "Devlete kaçkın bir ciddiyet taşıyor, ben onu oturtmam" diyor ve ilave ediyor: "Ama pazartesinden sonra konuşacağım. Buna yarış dersmezsin memnun olurum." İşte oligarşinin devlet ciddiyetinin tablosu.

Cumhurbaşkanı ve Başbakan, ikisi de "Ben daha sadiq bir uşakım" diye neredeyse birbirlerini hoşlayacaklardır. Bu güdide Clinton, bu kavga'yı ayıracılabilecek için ikisine de "mavi boncuk" vermek zorunda kalabilir. Ama Ankara'da kendisiyle fotoğraf çektilerim, birlikte kahvaltı etmeye can atırlar o kadar çok ki, Clinton da hangisini seçeceğini şaşırıyor. ●

Somali'de fotoğrafların dili değişti ama

Emperyalizmin dili hep aynı

Medyalar, Somali'den artık açık fotoğraflar pompalamıyorlar tüm dünyaya. Gözlerine sinerler düşmüş, bir deri bir kemik kalımsız çocukların ellerine silah tutuşturuyor medyalar. Kalın bürümüş gözleriyle bakıyor artık gazete sayfalarından Afrikalı kara adam. Ve "yardım" konvoylarının Mogadishu sokaklarında çökardığı görüntünün yerini tank homurtuları ve makinelik tüfek tarakaları alıyor.

Fotoğrafların dili değişti ama emperyalizmin dili hep aynı. O hala "insanlık" adına ülkeler ıgal ediyor. Hala "demokrasi" adına azgınca terör estiriyor. Ve hala aptıktan ölmek üzere olan insanların son birkaç damla kanlarına dahî kılırlı elleri uzanıyor.

Emperyalizm daha akısmadan nezle olan Ankara'da, Körfez savaşından bir yana uşaklığın dili de hep aynı. ABD'de seimler olurken heyecanı yine iştirikçileri taşıyor. "Amerikalı yeni diş politikası acaba ne olacak" diye Ankara'nın yüreği ağzına geldikçe sırada, artık neredeyse noktasına, virgüline kadar rutinleşen "Türkiye ile ilişkilerimiz devam edecek" açıklamasıyla, iştirikçileri rahat bir nefes alıyor.

İşte biz, Çelik Güç'ün süresinin uzatılıp uzatılacağı için önce yine önümüzde duyuyoruz. İşte top larımızdaki üşlerin Irak'ı karşı kullanılıp kullanılmayacağını, "Amerikalıların karar veriyor. Bir karşı halkları alın alan kara anı, yine on soğrenen Türkiye halkları oluyor. Irak'taki, Bosna-Hersek'teki, Somali'deki Müslümanlar arasındaki tercihi biz adımızda yine emperyalizm yapıyor. İşte, emperyalizmin bir işaretiyle, bütün ülkede yaygınlaşan savaş karşı eylemlere karşı yardımına koşturmuş Kuveyt, bugün, Bosna-Hersek'teki "vahşetin" görüldüğü İslam Konferansı toplantısına yalnızca müsteşarlar düzeyinde katılmayı uygun buluyor. O günlerde halkın tepkisini oya çevirebilmek hesapları peşinde olup da yüzlerine "savaş karşı" maskelerini geiren Demirel ve İnönü'dür. Her ikisi de bugün, bölgedeki Amerikalı pıkarları için Türkiye halklarının kafalarını emperyalizme ipotek eden hiçbir birahatsızlık duymuyor. Tersine kraldan daha kralı bir tutum takınıyorlar. Her ikisi de, Bosna-Hersek'teki müddetle patışmalar soner politikalarına malzeme yapıyorlar. "Müdahale" şeneryolarıyla "kamuoyu desistiği" aradıkları sırada, damardan dişer gibi Somali'ye Mehmetçik sevkıyatı yapıyor. Ve işle Medis tavanilarında "insanlık" için, "kutsal" bir amaçla görev-

Medyalarda artık Somali'den ağılık görüntüleri yer almıyor, ama emperyalizm karşı maskeyi sürdürüyor.

lendirilen askerleri uçakları mülteci kamplarının "çökükte partilerin" zileri hala duyuyor.

Ve işte, milyonlara insan TV kameralarından emperyalizmin Somali'ye gerçekleştirdiği "umut operasyonu"nun devamını izliyor:

"Havada bir Amerikan helikopteri beliriyor. Aşağıda aç insanları yiyecek beklemektedirler. Canı biraz 'eğlenmek' isteyen Amerikalılar, havada dairesel çember döşüyor. Aşağıdaki insanlar da diğer kalma helikoptere birlikte alanda dönüyorlar. Odukları 'eğlendirici' ama Amerikalılar havada döşeyemeyen sıklıkla olacaktı ki, 'yardım' paketini insanların tam üzerine bırakıyorlar. Yanısı daha düştüğü anda parçalanmış malzeme'nin geri kalan kısmı ise aç insanların birbirlerini ezerek üzerine atıldıkları anda iyice işe yaramaz hale geliyor. Ve aşağıda, az ileride yere kayılıp uzanmış durumdaki Amerikan askerleri geliyor görüntüye. Ne mi yapıyorlar? Yardım malzemesini köştiren insanlara bakıp bakıp kahkahalar atarak gülüyorlar."

Ya "Mehmetçik" ne yapıyor dersiniz? Üstlendiği "çok önemli" görevlerle Mogadishu caddelerinde dolarmaya devam ediyor. ●

İşçi kıyımına karşı fabrika işgali

■ Büyük küçük her işyerinde patronların kıyım makinesi her gün onlarca, yüzlerce işçiyi sokağa atmaya devam ediyor. Toplu sözleşme sonrası bir miktar ücret artışı içine sindiremeyen, gözünü kâr hırsı bürümüş patronlar, bunun acısını işçileri sokağa atıp, az işçi ile çok iş yapma yöntemiyle çıkarmaya çalışmaktadırlar.

**Siemens işçileri
Fabrikayı işgal etti**
Bursa'nın Mudanya ilçesindeki Siemens Kablo Fabrikası'nda çalışan 8 işçi işten atıldı. Geçtiğimiz ay toplu iş sözleşmesi imzalanmadığı için, işçi çıkarılmasına dair anlaşma maddesi olmasın rağmen, işveren "ekonomik sıkıntı"yı neden göstererek kıyım başlattı.

Kıyım protesto eden 750 işçi, 1 Şubat'ta vardığı gıcıkında fabrikanın yemekhanesinde toplanarak beklemeye başladılar. İşçi yakınlarda da, fabrika dışında toplanarak direnişçilere destek verdiler. 2 Şubat'ta devam eden direniş Teker işçileri de katıldılar ve dayanışmaya güçlendiler. Dayanışmaya gelen yaklaşık 400 işçi alkışlarla birlikte "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Siemens Direnişimiz" diye slogan attılar.

30 işçinin daha işine son vermesi planlayan Siemens patronu ile Otomobilci Sendikası yetkilileri işçilerin işe alınması için görüşme yürütüyorlar. İşçiler de arkadaşlarının işe alınmasına kadar eylemlerini sürdürülecekleri açıklarken, işveren fabrika içine polislerin girmesine göz yumuyor. Basın emekçileri için göre-

miyor ve işçilere yiyecek getirmesi engelleniyor. Buna rağmen direniş devam ediyor.

**Kocaeli Voltay İşçileri de
Fabrikayı işgalinde**
Kocaeli'nin Ereğli mevkinde bulunan Voltay'da işçiler, 25 Ocak'tan bu yana işgal eylemini sürdürüyorlar.

Musluk vanası üzerine üretim yapan fabrikada, önceki yıllarda asgari ücretin altında bir ücretle çalışan işçiler, insanca yaşayabilmeleri bir ücret isternine karşı, işverenin olumsuz tutum takınması sonucunda, örgütlü bulundukları Türk Metal Sendikası çatısı altında geçen yıl greve çıkmışlardı. 31 ay süren grev, Türk Metal Gebze Şubesi yetkilileri tarafından kendillendin genel tarafı olarak kaldırıldı. Grev kararı kaldırıldıktan sonra, işveren Devlet Simavi Gerden "zarar ediyoruz" gerekçesiyle Voltay'da çalışan 89 işçinin hiçbir hakkını vermeden kapatma kararı aldı.

İşçiler 25 Ocak'ta kapatılan fabrikala-

rina gelerek, burada eyleme başladılar. Kendilerini konuştukçuk Voltay işçileri, işverenin fabrikayı kapatma gerekçesinin haksız olduğunu, aslında sonradan kurguldu küçük işletmelerde asgari ücretin altında, sigortasız ve sendikası işçi çalıştırmak istediğini belirterek, "20 Ekim seçimleri öncesinde işçilerin yanında olduklarını söyleyen iktidar şimdi nerede ve kiminle, gelsen açıklasın" dediler.

İşçilerin direnişinin yedinci gününde, Kocaeli ÖZGÜR-DE'İ'leri pürmür ve öğrencilerden oluşan 15 kişilik bir grup, işçileri ziyaret etti. Voltay işçilerini desteklemeye giden grup, beraberinde "Yaşasın Voltay Direnişimiz", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" dövizini taşıdı. Ziyaret sırasında işçilerle birlikte türküleri söyleyen halaylar çektiler. Kocaeli ÖZGÜR-DE'İ'leri Voltay işçilerinin yanında olduklarını belirtir bir konuşma yaptıktan sonra, "Voltay İşçisi Açılışa Mahkum Edilemez", "Yaşasın Voltay Direnişimiz", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla ziyareti bitirdi.■

**Emekçi kadınlar
kurultayı hazırlanıyor**
Çeşitli kitle örgütlerinin katılmasıyla 6-7 Mart tarihinde Emekçi Kadınlar Kurultayı düzenleniyor.

Emekçi Kadınlar Kurultayı çağrısında, Sıkışık doküma işçileri kadınların kanlıları pahasına çalışma saatlerinde indirilmesi için verdikleri mücadele tarihi olan 8 Mart'ın emgen sınıflar tarafından içlinin boşaltılması engel olunması ve bir başkaldırı günü olarak kutlanması gerektiği vurgulanıyor.

Emekçi kadınlar adına yapılan açıklamada, tüm emekçi kadınlar, işçi ve memur sendikaları, demokratik kitle örgütleri, meslek odaları kurultaya katılmaya ve güç vermeye çağrıldı.

Kurultayın amacı "Emekçi kadının sorun ve talepleri, sorunları çözüme, talepleri ile etme noktasına olmasın gerçeken mücadele perspektifi, örgütlenme biçimi, yol ve araçların tartışılması ve bu konularda somut adımlar atılması için tartışma zemini oluşturmak" şeklinde özetleniyor.■

**YAYSAT'ın taşeron
firmasında işçi kıyımı**

Yaysat Yayın Satış Dağıtım A.Ş.'ye bağlı taşeron firmada, haftada yedi gün çalışan 20 işçi, "pazar tatili" ile birlikte mesai ücretlerini zam istemeye işten atıldılar. Bıyıldımın sigortasız olarak çalıştırıldığı işyerinde, 24 Ocak pazar günü mesai yapmıyacaklarını söyleyen işçiler, pazaratesi günü işten atıldılar. Öğrendiler. İşçilerin işçiler, taşeron firmasının sahibi Keriman Sağlık'ın oğlu Tuncer Sağlık'ın işçi dışıydığını bildiğini, "İsteyen çalışır, istemeyen çeker gibi" tehditleriyle gece gündüz demeden işçiyi mesaiye zorladığını söylediler.

2 Şubat Salı günü, Zeytinburnu'ndaki Yaysat binasının önünde toplanan işçiler, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Tuncer Sağlık Dışın" sloganlarını atarak yetkililerle görüşme talebinde bulundular. Yaysat yetkilileri ise, sorunun kendilerinden kaynaklanmadığını, taşeron firma ile ilgili olduğunu ileri sürdüler. İşçiler ise, taşeron firmasının işçileri sendikalaştırmak ve işçi kıyımı demek olduğunu yasaklar gördüler.■

SAM-DER açıldı

İstanbul Samandıra ve Sultanbeyli halkı, demokratik kitle örgütleri SAM-DER'i (Samandıra Kültür Araştırma ve Sosyal Yardımlaşma Derneği) 31 Ocak'ta yaptıkları genelikle açtılar. Açılışa konuşan geçici yönetim kurulu başkanı, "Derneklerimiz halkın mücadelesini yansıtan birer mevkidir. Onlar ne kadar kapatırlarsa kapatırlar, Samandıra'da halkın sesi susmayacak, mücadelesi durmayacaktır." dedi. Grup Karanfil'in söylediği türkileri eşliğinde halaylar çekti.■

Feridun Çelik Mahallesi'ne

üstgeçit kampanyası

Ankara (Mücadele)- Ülkemizdeki trafik kazalarında her ay yüzlerce insan ölüyor. Kimi alkolüli arabalar kullandıktan, kimi hız, kimi de üstgeçit olduğu için eziliyor.

Hüseyin Gazi Feridun Çelik Mahallesi'nde üstgeçit olduğu için, her ay bir öğrenci ölüyor veya sakat kalıyor. Mahalle halkı, bu kadar ölüme al kanının meydana geldiğini ve bu kazalarda iki çocuğun hayatını kaybettiğini belirtiyorlar. Her trafik kazasından sonra, öğrenci velileri ve okul idaresinin yüzlerce üstgeçit yapılmasını çeşitli kez gündeme getirmiş olmalarına karşın, belediyenin vurdumuduydu tavır devam ediyor.

10 Aralık'ta 6 Ocak'ta art arda iki kaza olayı yaşandıktan sonra, HÜKADAD'nin önderliğinde, öğrenci velileri ve okul idaresi üstgeçit için bir kampanya başlattı. Çevre halkından 2500 imza toplanırken, öğretmenler de belediye başkanlığına telgraftılar.

Mahalle halkı 28 Ocak'ta toplanarak imzaları, mahalle muhtarları, Kahabelliler ve Yassıköy meclis temsilcileri ve çocukları kaza geçiren ailelerle birlikte Altındağ Belediye Başkanı Ali Rıza Koza'ya verdiler.

Karşımadaki kalabalık halk toplantısında, görüşülen öğrenci sözünü verdikten sonra, kısa sürede Altındağ bölgesini yedi katlı apartmanları doldurduğumuzu, her tarafta yeşil alan çevrelerini anıttı. "Mahallelerde belediye görevini yapmıyoruz diye söylentiler doluyor. Biz bunları duyuyoruz. Gelsinler yüzümüze söylesinler" dedik. HÜKADAD'ın bir kişi "Biz mahalle halkını temsil buradayız. Ve hizmet yapmadığımız yüzünüzü söylüyoruz." diyerek görüşmeyi bitirdi.■

Rüşvet vermeyenlerin evini belediye yıkıyor

Seçim zamanında konut sorununu halletmek için bir odalı gecekondu yapılarına ses çikarıyan Beşiktaş Belediyesi Zabıta Müdür Yardımcısı Asım Kantolğlu, koltuğuna garantiliye, insanlardan rüşvet istemeye başladı. Ya ev karşılığında rüşvet verirsiniz ya da evinizi başınıza yıkarak tehditinde bulundu. Kimseye rüşvet vermeyeceğini açıklayan Cafer Çakıl'ın evi 28 Ocak'ta yüze yakın zabıta tarafından yıkılmak istendi. Dözerleri gören mahalle halkı, Çakıl'ın evinin etrafını çevirdi. Yıkım ekiplerine karşı direnen mahalle halkı, "Bugün arkadaşımızın evini yıkıyalar, yarın da bizim evimizi yıkıyama gelecekler" diyerek yıkıma karşı direndiler. Ev yıkıma çalışacağı anlamı yüklen ekildi, çevik kuvvetten de yardım alan evi boşaltmaya kalkıştı. Mahalle halkının kış koşuğu ile bunu da başaramayınca geri çekilmek zorunda kaldı. Çakıl, olayı şöyle anlatıyor: "Evimi seçim zamanı yaptım. Bize, oyunuzu verirsiniz" dedi. Biz de oylarımızı verdik. Asım Kantolğlu seçimi sonra evlerimizde başladı. Bunu kabul etmeyince, evimi yıkılmak tehdit etti. Bizim evimizde başlayacak bu yıkım, diğer komşular için bir başlangıç olacaktı, ama hepimiz direnince bunu başaramadılar.■

"Sosyalizm mi? Şimdi nasıl aramam..."

"Belene" dizileri çekildi. Özgürle kaçıp öyküleriyle nefes alıp veren insan manzaraları doldurdu ekranları. Göz yaşları onları içindi. Soydaşlar, "zulüm" altındaydılar. Ah bir kaçılışları..."

Naim Süleymanoğlu geldi ilkin. Hediyeyle boğuldu; evler, arabalar, altınlar, banka hesapları, hepsi onundu artık. Oligarşinin sözcükleri bir an bile yanlarından ayırmadılar. "Evlat" edindiler, başlırlarına bastılar onu. "Gelsinler, hepsi gelsin" povları, günlerce İnmedi gazete manşetlerindedi.

Ve geldiler... Bulgaristan kapağı aralar arasında yüz binlerce insan "umut" kapağı olarak gözükürken Türkiye'ye sığındı. Daha ayak basmaz basmaz toprağı öpen "soydaşlarımız", davul zurnalarla karşılandılar, bayraklara sarıldılar.

Günler geçtikçe Türkiye oligarşisinin, yokuluğu ve sefaletinin dışında kendilerini verebileceği bir şey olmadığını daha iyi anladılar. Daha iyi anladılar geldikleri yerin yeni bir "Belene Kampı" olduğunu...

Mehmet SEVEN

Ayfer ÖZGÜR

vil polisler tarafından durduruluyoruz. "Nereye gidiyorsunuz?", "Kimle görüşecekiniz?" şeklinde sıraladıkları sorularına karşılık gazeteci olduğumuzu ve kampa kalan insanlarla görüşmek istediğimizi söylüyoruz. Açığa ve yoksulluğa mahkum edilen bu insanları gizleme telaşında bulunan güvenlik görevlileri sosyalist basından olduğumuzu da öğrenince kampa girmemizi engellemeye çalışıyor. Bu kez de biraz ileriden, tel örgülerin üzerinden atlayarak kampa girmeyi başardığımızı gören polisler peşimize düşerek yakalamaya çalışıyorlar. Ama insanlar biziyle evlerine alarak saklıyorlar.

Kendileriyle röportaj yapmak istediğimiz insanların çoğu ilk başta tedirgin davranıyorlar. "Buradan da atılınız" korkusuyla konuşmaktan kaçınıyorlar. Bazıları ise hemen ayaküstü, "Büyük umutlarla geldik ama bizi burada perişan etti-

ler" demekle yetiniyorlar.

Tek tek evleri doluyoruz. Bu arada kampa hemen girişinde büyük bir alandaki binalar gözümde çarpıyor. Gidip bakmaya çalıştığımızda kapısının zincirle kilitlenmiş olduğu dikkatimizi çekiyor. İçeri giremiyoruz ama insanlara sordüğümüzda buranın kullanılmayan banyolar olduğunu öğreniyoruz.

Türkiye'ye gelindiğinde, kampa geldiğimizin ve sorunlarımızın az olduğunu düşünmeye başladık. 83 yaşındaki Mehmet Seven, yaşı gözlerle anlatıyor:

"Bulgaristan'dayken bile ülkemizi özledik. Çok büyük hayallerimiz vardı. Ama daha kapıdan girer girmez bizlere kötü davranmaya başladılar. Nereye gittiğimizi sommaya başladılar. Gidecek yerimiz yok" dediklerinde, "Niye gilyorsunuz?" Şuraya geçin bir yere sınırlanmış diye baskılamaya başladılar. Bizleri topluca bir yerlere götürmeye başladılar. Hepimizi buraya getirdiler. Bizlere daha sonra

Önceden elektrik parası alınmadığı halde şimdi onu da almaya başladıklarını belirttiler. "Bu soğukta çamaşır yıkamaya kampa öbür ucuna gidiyoruz. Temizlik yapamıyız derken hepimiz hastalanıyoruz" diyor.

Çocuklar Geceğimizdir...

Dünyada bir siyasi lider yoktur ki, çocukları sevmesin. Bir politikacı yoktur ki, onlarla resim çekmiş olmasın. Dünyanın her yerinde çiçeğe benzetilir, üzüne titeren. Savasta en çok çocuklara üzülmüş. Birçok alenin, birçok anne babanın umudu, geleceği çocuklarıdır.

Ama girdiğimiz göçmen kampında açlık, yoklukla, hastalıklarla küçük yaşlarda tanışan çocuklarla karşılaşılır. Güya kampa en güzel yerler geçi olarak ayrılmıştı. İçinde, yere serili ince bir halı ve 8-10 sandalye, bir pano ile 3 dolapdan başka bir şey rastlamadığımız bir kreşe göçmen çocukları eğitim görüyorlardı.

Büyük "şamatalar" geldiler, gerçek Belene kampına düştüler. Şimdi hepsi durumundan şikayetçi.

evlere yerleştireceklerini söylediler ama dört senedir yaz-kış buradayız. Tavani-mi arıyoruz, Alışıyoruz. Yaşlı karım ben, burada ne yapacağımızı şaşırdık."

"Şimdi Komünizmi Daha İyi Anlıyoruz..."

Hepsi bir umutsuzluk, her biri bir beklenti içindeydiler. Çoğunun evlerinde ya bir tüple ya da elektrikli ısıtıcılara sınımayla geçirilmiş buluyoruz. Eski Bulgaristan'da ölen ve iki çocuğuna karşı Türkiye'ye sığınan Ayfer Hasanoglu, "Açlığı ve yoksulluğu burada öğrendim" diye başladığı konuşmasını şöyle sürdürüyor:

"Günlere iş aradım, hangi kapiya iş için gitiysen yanlız anladılar. 'Paraya miğin, her istediğini yapılar' diye diğündüler. İş bulamadım. Bizlere he yalan söylediler. Şimdi de yalan söylüyorlar. Ev veremeyenleri söylemişlerdi, hal buralardaydı. Askeriye de 'Şizler buradan çıkartacağız' diyor. Buradan da atılarsa ekisi bir çadırda yaşamaya devam edeceğiz."

"Böyle olacağını bilseydim katı surette gelmezdim. Bulgaristan'da ne iş sorum ne de ev sorum vardı. Yanımdı diğünmüyordum. Şimdi komünizmi daha iyi anlamaya başladım."

"Yazın herkesi yazını" diyorur Emine Uçan. "Halimizi herkes görüyor, burada insan yaşar mı?" diye öfkeliye soruyordu.

Bulgaristan'da da kreşe çalıştığını söyleyen Kres Sorumlusu Ayfer Özgürle görüştük:

"Ördekli imkânların birizi bile burada olsa çocuklara yine de bir şeyler vermeye çalışırız. Temizlik konusunda deseyiz, hiçbir şey vermiyoruz. Bulduğumuz ve çocukların temizliğini aynı yerde yapmak zorunda kalıyoruz. Yukarıdaki yetkililerden bazı isteklerde bulunduklarımızda, kağıt, masa, kalem istediğimizde bana 'Komünist rejimin propagandasını yapıyorsunuz' diye bağırıyor. Şu dolapları baki benim bile yetişem imkânı."

"Bulgaristan'da çocukların hepsinin elerini, yüzlerini yıkayacakları bir lavabo vardı. Eğitim için her şey yapıldı. Her ay bir veya iki yetkil gelip denetleme yapıyor. Burada çocuklar tamamen öldürülmek isteniyor."

"Burada her şey para demek. Diğandı iş bulmak istemidim. İş bulamadım. Kurs almaya çalıştım ama çok para istedi. Bulgaristan'da eğitim parasızdı. Her isteyen okuyabiliyordu. Piyasaya yeni bir kitap çıktığında onu hemen kütüphanelerden temin edebiliyordun. Oysa burada kitapları yakıldığını duydum."

"Sosyalizmi arıyor musunuz?" sorumuza kişi çekerek cevap veriyor: "Evet. Şimdi nasıl aramam. Buradaki sömürü, insanlara biçilen değeri görünce sosyalizmi nasıl aramam." ☺

Eski Sovyetler Birliği vatandaşları sosyalizmi özlüyor

Trabzon (Mücadele)-Sarp sınır kapısının açılması SSCB vatandaşları Türkiye'ye giriş yapmaya başladılar. İlk zamanlar sayıları az olan bu konuklara sevgi, saygı ve biraz da merakla, ürkekçe karşılaştık. Ne de olsa yıllarca haklarında olmaksızın hikayeler anlatılan onlardır. Celi Bayır yalına purnamağı önünü gösterip "Bu kiş komünizm gelecek" diye halka en mi korkutmuştu. Bu ülkede kaldıkları her tağı altında komünizm aramış, bu halkın oğulları, kızları sor komünist oldukları işi zindanlara doldurulmuş, katledilmişlerdi. Merak etmederi biraz da bu yüzden doğaldı.

Bu ligine konuklar yanlarında getirdikleri eşyaları çoğun istek üzerine sattılar. Yanlarında getirdikleri hemen her şey yeni ve çok olduğu için ilgi çekiyordu. Önceleri kendi saatlerini, fotoğraf makinelerini, sigaralarını vs. sattılar. Hem de öyle zaraflara falan değdi. Kendi ekonomilerini göz kârli bir satış yaptılar. Eski Sovyetler Birliği vatandaşları buradan aldıkları mallara da, kitiğin, karaborsanın kol geldiği illerlerinde satış fiyatları aklı bulunca arttı "turizm" bir meslek olmaya başladı. Önceleri akraları ile görüşmek işi gelenler artık eşya getiren satmaya başladılar.

Trabzon kent merkezinde hemen her kişe başında açılan cantalar, valizler ve başlırları toplanan öbek öbek insanlara yanaklısı pazarlar kuruldu. Bu sırada bayan konuklar farklı tekliflerle de karşılandılar. Astronomik ücretler öşerilen bayırlar, yavaş yavaş fağışlığı de meslek haline getirdiler.

Özellikle BTD (Bağımsız Devletler Topluluğı) oluşumundan sonra artan "turistler" yer bulmaktaki zorlanıyor oldular. Bunun üzerine Trabzon Belediyesi'ne ait bir alana gelip Trabzonspor'a bırakılmak üzere bir pazar kuruldu.

Sosyalizmin mirasını yaşmalayıp ölse diğna çıkartan eski Sovyetler Birliği vatandaşları ellerine geçen her şeyi satmaya başladılar. Öyle ki Rus pazarını Lenin'in rözetleri, SSCB bayrakları süsler oldu.

Özellikle faşistlik olaylarının artmasıyla ilk zamanlar kendilerini duyulan saygı yok olmaya, yer yer tepkiler açığa çıkmaya başladı. Konuştuğumuz eski Sovyet vatandaşlarının hemen hepsi aşağılanmamış verdiğ i eziklikle birlikte eksiye, sosyalizme duydukları öşlemi diğde getiriyorlar. Lenin'den, Stalin'den bahsettiklerinde onlara hayranlıklarını diğ getiriyorlar. En sevmedikleri lider iş Gorbaçov. Kitiğkarım, yoklukların lideri olarak anılıyor. Hallerinden hiç de memnun olmayan eski Sovyet vatandaşlarına "Bu durum nasıl düzeltilir?" diye sorduklarımızda İkinci bir Lenin ya da Stalin'den bahsediyorlar.

ISIRGAN

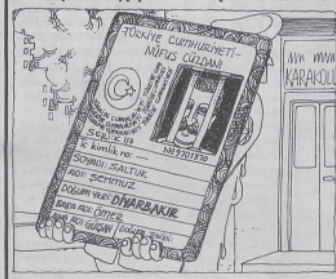
Fazla meraklı olmak iyi değil

- Nerelesin?
- Hataylı.
- Geç şuraya.
- Siz ikizin nerelesiniz?
- Diyarbakır.
- Siz de geçin.
- "Toparladıkları" kişileri yeterli bulmuş olacaksınız ki "armaları" bırakıp karakola döndüler. Karakolda "soru" başlar. Birçok kişinin sorgusundan sonra, sıra iki "Diyarbakır" ya gelmiştir.
- Siz Diyarbakırlı mısınız?
- Evet.
- Kürt müsünüz?
- Evet. Ne oldu ki?
- Konuşma!... Ne iş yaparsınız?

nız?

- Biz de polisiz!
- Polis mi?
- Tabii, eğer inanmıyorsanız kimseliklemez bakın!

İkisi de polistir. Polisler şaşkırdı. Komiser polislerine dönerek, "Ben size adam getirdim diyeyim, herkesi getirir dediminki ki" diyerek bağır-maya başlar. Ardından Diyarbakır polisi serbest bırakılır. Bu iki polis ilk anda kendilerini polis olarak tanıtmalarının nedeni de "Acaba Kürt olanları, sırf bu yüzden gözaltına alıyorlar mı?" diye merak etmeleridir.

"Demek sicilimi örgüte vereceksin"

Diyelim ki, bir belediye otobüsüyle seyahat ediyor-sunuz ve başınızda ıyranı bir polis dikilemektedir. Siz siz olun sakın cebinizden kağıt kalem çıkıp not almaya çalışmayın. Neden mi? Şaki durum anlatıyoruz:

Ankara'nın soğuk bir akşam saati. Basınevleri otobüsünde 18-19 yaşında bir genç, elinde kalemi bir şayyar karalamaktadır. Farkında değildir ancak ıyranı bir polis memuru dikkate kendini izlemektedir. Korku dolu gözlemler bir süre genç izleyen polis, tetkik bir sesle: "Ne o yoksa benim sicil numaram mı yazıyorsun?" diye sorar. "Hayır, telefon numarası yazıyorsun" yanıtı onu rahatlata-yamaz yetersimdir.

Kahraman ısrarlıdır: "O yazdığın benim sicil numara-ma benziyor. Sen örgüt üyesi misin yoksa? Sicil numara-mı örgüte mi vereceksin?"

Yazılanın kendi sicil numarası olmadığına öğrenince derin bir "oh" çeken polis, bütün korkularından sıyrılır ve eski "kahraman" kimliğine geri dönmeye karar verir.

"Adın ne? Nerelesin?"

Genç, karşısında nasıl bir "kahraman" olduğunu bili-yormu olmalı ki polis terslerimdir. Kahramanımız kendisi-ni tanıtmaya ısrarla duyar: "Sen de zanaat bali tanımıyorsun. Şu anda seni şüpheli diye gözaltına alabilirim. Bize bu-laşan kolay kolay paçasını kurtaramaz."

Genç, tehditleri dikkate almaz. Korkudan sapsarı ke-silen ıyranı kahramanımız, "kimliklerim" diyerek otobüs-ten iner ve gözden kaybolana kadar arkasına bile bakmaz.

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: "Evet, benim sevgili vatandaşım, ne zaman karışacak düştün de pişman etki seni?" (12.9.1992, Cumhuriyet)

Demirel: "Kırma açtıkla ölmeyecek. İndirin şu pankar-tı arkadaşlar vatandaşlarımızı da göreyim." (23.10.1992, Tercüman)

"Kapıyı 2+3 kez tıklat"

"Ülan hani kapıyı 2+3 diye tıklatmana açacak-mı? Öyle anlaşıyor muydu? Şimdi niye aç-madık? Bak hani bu-banı açıyor... Hem şu anı hem de geçi!"

... Ülan bu ev benim değil mi? Sen ne karış-ıyorsun benim yaptıkları-mı Örsüp, kalsak!... Aturam lan seni dışa-rı!..."

Bu sözlerin sahibi he-pimizin tahmin ettiği gi-bi bir işkenceci. "Halkın huzuru"nu sağlamla-kı "grevli" bir polislin söz-lerit... Tüm apartmanı ayağa kaldırdın. So-nu içeri girebilir. O ha-sımın da karısına saldırı-yı, yurkardık sözleri sarf eder.

Ne yazık ki, güllüceği gibi, bugüne kadar karı-sı aslı kime karşı tedi-yol alacağını öğrenememiş.

"Bu bir cinayettir"

Mumcu suikastının hemen ardından olay yerine gelen Demirel, "Bu bir cinayettir" dedi. İşte geliş-ginimi tüm açıklamaların en açık, en anlaşılır olanı da böylelikle Demirel tarafından dile getirilmiş ol-du. Şimdi bu açıklamaların üzerine hala aydınlanma-mamız olan varsa bari gelisin.

Sakın ola ki, siz siz olun "Ee ne var bunda. Cına-yet olduğuna söylemiş de ne olmasın" demeyin. Cün-kü Demirel bu, Pekala, çıp "ürgüt içi çatışma", ya da "O gazeteci değil, militandı" da diyebilirdi.

Anılsadepi savaşı sırasında Hüriyet gazetesi ile kıyasıya bir rekabete giren ve Genel Yayın Yönetmeni Zafar Mut-lu'nun ağzından açıklanmış haliki aydın-latmak değil, bir kuyup on almak oldu-ğnu açıklayan Sabah gazetesi yeni yatırımlar peşinde.

Babialı'nın "nazar boncuklu" bir numara kompleks gazetesi" Sabah gerçek-ten halkı aydınlatıyor. Çoğunlukla ya-lan ve polis kaynaklı haberleri ile gerçek-leri karıştırıyor. Elbette bundan da bir kuyup on almaya çalışıyor.

12 Eylül sonrasında basında yazla-gmanın ilk orneği olan Tan gazetesi-nin ardından Rahmi Turan'ın ikinci gözbebe-ği olarak ortaya çıkan Sabah gazetesi, yarrı ciddi görüntüsü ile bir anda yüksek tirajlar kazanmış bağıdır. Yıllarca ya-yınlanıp depolitizasyon politikasının etkil-i bir araç olarak kullanılan Sabah gazete-si, şimdi de polisin bile söylemeye çekin-diği yalanları masnet yaparak devlete hizmetini sürdürüyor. Dönem dönem it-tidatlar karşı çatışması nedeniyle muha-lefet yapma da, düzene gelen eleştiriler-ne karşı cansiperane yayınlarını sürdürü-yor.

Gazetesi-ne kaynaklık eden polis se-nyarolarının diğer rakiplerinden önce elde edebilmek için emniyet müdürlerinin odalarının dekorasyonunu bile yaptırın Sabah gazetesi-ne tereddüt bir istihbari rat Şekir van. Adı Fahim Yener Köşler (soyadı) kulanmaktan pek hoşlanmaz. Polis muhabirliği yaptığı dönemde hiç

Babialı'nın "nazar boncuklu" polis ajanı Menzir'e göz kırpmıyor

"Komsu komşunun küllüne muhtaçtır" sözü psikolojik savaşta oligarşiyle basın tekelleri arasındaki ilişkileri anlatan en iyi söz oluyor. Yani bugün oligarşiyle basın birbirinin küllüne muhtaç yaşıyor.

izin yapmadan, nefes almadan çalışma-sı ile övünen İstihbarat Şefi Fahim Yener, müdürü Ahmet Vardar ile iyi bir ikili oluşturdular. İstanbul Emniyet Müdür Ya-bımcısı Şakir Koç'un da bulunduğ bazı polisler ile birlikte çekilen resimlerini gaz-eteye basarak nostalji yapan bu ikili gerçek yüzlerini ortaya koymaya başla-dılar. Kendi yaptığı gibi muhabirlerini de yalan haberciliğe özendirme çalışın Fahim Yener, kişiliğine uygun olarak, ça-lışanları arasında iyi bir ispyon ağı kur-maya çalışıyor. Hatta günlük yaşamın-da ahlakıdırı birtakım işleri için bile mu-habirlerini kullanmaktan kaçınmıyor.

Fahim Yener, son günlerde sık sık Necdet Menzir ile röportajlar yapmaya başladı. Fahim Yener, Menzir'in "başarı-larına" sıkı tutuyor. "Demirel'in gözbebe-ği" bağıyla menşetilen verdiği habere Fahim Yener, Menzir'e yan yana çok samimi bir poz vermiyor de ihmal etme-miş. Fahim Yener, Demirel'in istisgıyla görevle başlasın Menzir'in ilk büyük ba-sarısını "İstihbarat" başlıktan Dev-RİMCİ SOL'u susturmak olduğunu yazı-yor. Ve ardından daha başka bir dizi "başarısını" sıralayıp, Menzir'in nasıl bu-

lunmaz bir "hint kumsu" oldu-ğnu kanıtlayıp "giriş taksim" yapan Fahim Yener'den sonra Menzir başlıyor anlatmaya... İstan-bul'u nasıl "hizaya" soktuğu-nu anlatırken "Gece hayatını düzene soktuk. Baba diye ge-çenlere gerçek babanın dediği olduğnu göstermeye çalıştık".

Yeni Menzir'in sözlerinden mil-letin yegane babası Demirel'in alınması gerekir mi bileyimiyor.

"Komsu komşunun küllüne muhtaçtır" sözü psikolojik sa-vaşta oligarşiyle basın tekelleri arasındaki ilişkileri anlatan en iyi söz oluyor. Yani bugün oligar-şiyle basın birbirinin küllüne muhtaç yaşıyor. Menzir röportaj-ıya geç sakınmadan, özdele Sabah'ın genelde basının bu-yuk desteğini gördüklerini söy-lemeyi hıml etmiyor.

Fahim Yener gibi kalernini, ruhunu, sayfalarnı halk düğünlarına atan, on-ların etrafında el etmek örnek işi sıra bekleyen gazeteci müddetlerdir, di-leğimiz el-etek öpüp, şaşakçılığını yap-

Bu ikiliye dikkat!.. Birbirlerinin yükselmesi için asparagas üretime konulan üstlerine yok.

lıktan bol olsun. Bu sömürü düzenini al-layıp pulılayıp halıcı kandırmaya çalışan-lara tevsiyem, düzenle birlikte olanları-onları birlikte tarhin çöp sepetine atıla-caklarını akıldanarak çıkarmamaları-dır. ☐

Bir kitap

Sandino'nun Kızları

"Örgütle bağlantımı sağla-
yanlar bana karşı çok dürüst
davrandılar. Bana eyleme ka-
rışmakla hayatımı ve çocuk-
ları tehlikeye attığını söy-
lediler. Yaptığımı ille ola-
rak, bütün kuykuların ve yap-
lıp anımların yükünü taşı-
yacağımı açıkladılar. Bu eyle-
me katilnamam, her şeyi feda
etmem anlamına geleceğini
anlattılar..."

Her şeyi tekrar tekrar düşün-
düm. O sırada bir iki, diğer
altı yaşında iki kızım vardı ve
ikisine de dükkündüm. So-
nunda devam etmeye karar
verdim. Kendi payıma düşüni
yapmakla, onlara ve onlar gi-
bi diğer çocuklara daha iyi
bir dünya hazırlanmasına da
yardımcı olacağıma inanıyor-
dum. Kızlarımdan ayrılmak
düğünceyi bana zor geliyor-
du ama sakın kafaya kararı-
mı verdim. Bu yapmam ge-
rektiğini hissettiklerini, yapmak
istedim bir şeydi."

8 Mart 1978'de Ulusal Muhafız
Generalı Vega'nın cezalandırılması
eyleminde en önemli rolü üstlenen,
Nora Astorga devrimden sonra du-
ygularını böyle dile getiriyor Sandi-
no'nun kızları adlı kitapta. Çocukları
ile devrim arasında tercih yapılması
istendiğinde, o bütün anlamı içgüdü-
leri bir yana atıp, her tür kurtuluşun
devrimde olduğunun bilinciyle terohi-
ni devrimden yana kullanmıştır.
N.Astorga gibi birçok Nikaragua ka-
dın çocuklarını, eşlerini, mesleklerini
bırakarak, devrimdeki yerlerini almış-
lardır.

1930'larda 6 yıllık bir gerilla savaşı
yürüterek ABD donanmasını ülkeye
sokmayan Nikaragua ulusal kahrma-
manı Augusto Sandino'nun mücade-
lesi 1979 Temmuz'unda zafere ulaştı.
Yenilgiye ve zafierle dolu bu 49 yıl
zarfında Nikaragua Devrimi, dünya
devrimler tarihinde önemli yerler edi-
nen birçok geleceğe sahne oldu. Ya-
rattığı "Ulusun Sorunlarını Göğüsle-
yen Nikaragualı Kadınlar Birliği (AMP-
RONAC) da (1) kadınları, gerek bir mi-
litan olarak ileri salıyorsa, gerekse geri
hizmetlerde çalışmasında hatta hükü-
met dairelerinde sizmalında, böylece
devrimin zafere ulaşılmasında kilit
rolü oynayan bir misyon yükledi. İe-
ta, Sandino'nun Kızları da bu uzun
devrim mücadelesinde kadınları ya-
ratıcılık, özveri ve kararlılığı gözler
önüne seren önemli bir kaynak.

Nikaragualı kadını Nora Astorga
göyle tanımlıyor: "Burada kadınlar co-
çuklarını tutkuya sevebilir. Çocukları-
nı ve genelde tüm halk. Kadınlarımız
duygularını güçlü ifade ederler. Çok
güldürler ve bir kez katıldıkları bir ge-
lismeye başlarlar. Kadınlar başlangıçta
işe, elektrik tüm kendilerini sarıyarak
içli çalışmaları katılır. Ancak mü-
cadelesinin gelişimi ve FSLN (2) tara-
fından koyulan doğru önderlik, bir sü-
re sonra, statükoahale işe bağlayan bu
kadınları daha önemli konularda
mücadeleye iter.

"Kadın toplumda sömürüldü daha

fazla yayılan bir kesimdir. Kü-
çük yaşta evlendirilen, okuma
imkanına çokça sahip olmayan
Nikaragualı kadın erkeklerle
eşit olduğu, onlar gibi kararlar
eşit aldığı, hatta yonebileceğini
hayal bile edemez. Ama verilen
devrimci mücadele onun kendi-
ne güvenini ve kadın olarak to-
plumda hak ettiği yeri almasını
sağlar.

"(...) Ülkemizdeki gelişmeler
bizi olgunlaştırdı. Şimdi daha
çok eşitlik var, önceden emirleri
neredeyse hep erkekler verirdi.
Şimdi kadınlar düşüncelerini
söylüyorlar. Hem kadınların
hem erkeklerin düğünceye var
çünkü."

Ancak bu noktaya varmak
kolay olmadı. Sandino'nun kız-
ları, erkek yoldaşları tarafından
bile horlanmayı, aşağılanmayı
göze aldılar. Ama yılmadı.

"(...) benim bırakacağımı düşün-
ler vardı. Birlik içinde bir kadına
hale alışmamışlardı. Arada bir şakaşı-
lar ve niye kente kalmadığını sorar-
lar ya da genelliyi genellilikle söy-
lelerdi. Kendi kendime burada kal-
maya geldim, kimsenin bana gö-
zde vermeye hakkı olmadığını dü-
şündüm."

Hiçbir şey ama hiçbir şey Nikara-
gualı kadını mücadeleden alıkoyma-
dı. Ne kocasına olan sevgisi ne de
çocuklarını bırakıp gitme zorunlulu-
ğu.
"Kocam mücadeleye katılmıy-
o anladım. Bundan ötür 2 yıl
önce ayrıldım. Bana daima katılmak-
tan vazgeçip çocuklarımdan ümit-
leniyordum. Ama tam da çocuklarımdı
düşündüğüm için katılmak zorunda ol-

dino'nun Kızları gösterdi.

"Devrimci bir kadın olarak inanıyo-
rum ki yarının toplumuna götürece-
ğin tutarlı ve iyi baskı altında al-
zincirleri kırmaman yolu erkeklerimizle
birlikte iyi alacağımız bu mücadele
sürecidir."

**FSLN'li güzel kız
Çizimlerin ve takım
pantolonunla
Eide makinelî tükler
Ve nisan ayında uzayan
Uzun dalgalı saçlarında
Sevgilinin terk ettin
Baskı bir ilişki uğruna
Çünkü senin gerçek aşkın
O değil, başka bir şey
Bütün ulusun aşkı**

"Zincirleri kırmaman yolu, erkeklerimizle birlikte iyi alacağımız bu mü-
cadele sürecidir."

duğunu anlatırdılar. Kocam dostlara
ve rahiplere başvurup edem otumamı
sağlamaya çalıştı. Ama ben kararlı-
yım, hiçbir şey beni durduramazdı."

Evet. Onu hiçbir şey durduramazdı.
Kadın hareketi her kesimden kadını
kucakladı. Devrimin zafere ulaşma-
sında en önemli rolleri üstlenen Nikara-
gualı kadınlar özverileri, yaratıcılı-
kları, direngenlikleri, coşku ve kararlı-
lıklarını, tüm dünya emekçi kadınları-
na köklü gelenekler bıraktılar.

Kadınların olmadan devrimlerin za-
fere ulaşamayacağımızı bize bir de San-

(1) AMPRONAC: 1977'de kadınların ülke-
nin toplumsal ve ekonomik sorunları-
na çözüm arama sürecine etkin ola-
rak katma amacıyla kurulan Kadınlar
Birliği.

(2) FSLN: Sandinist Ulusal Kurtuluş
Cephesi. 1961'de Carlos Fonseca
Amador, Thomas Borge, Silvio Mo-
yarpao ve Santos Lopez tarafından
kuruldu. 1979 12 Temmuz'da FSLN
Managua'ya girdi ve dünya devrim
tarihine Nikaragua Sandinist Halk
Devrimini adı yazıldı.

GÜN İZİ

Bir vaat ve
düşündürdükleri

EMF Sumru GÜREL

Kültür Bakanlığı bir "İnci" daha ekledi hane-
ci-ne. "1993 yılı İstanbul yılı" olacağını! İktidara ge-
ldiklerinden bu yana "yasacları yasaklayacağı" di-
ye diye yasaklar yayımlanıyor. Pamukluca söylem-
leri ve Orta Asya Cumhuriyetleri gerizleriyle tanı-
nan Kültür Bakanı bu muştusıyla kimileri sevindi-
riyor acaba?

İktidarları boyunca söylediklerine değil de yap-
tıklarına baktığımızda 1993 yılında da ne icraatlar
eyleyeceklerini kestirmek güç olmuyor. Gecekondu-
larda kültür merkezleri mi açacaklar? Devletin, be-
lediyelerin elindeki sahneları amatör tiyatroların
olanaklarına mı sunacaklar? Kültürünün ser-
pilip gelişmesi için gerekli ortamı mı hazırlanacak?
Ya da emekçi halkın sanatsal faaliyetlere katıl-
ması önündeki engeller mi kaldırılacak? Hayır!
Ne yapacakları ortada. Gence 900'lük programları,
ablak suratlı şarjörleri, milyarlarca liraya atıl-
planları otel odalarında ağırlyacakları Michael
Jackson'larla, organizasyonunu Sabancı, Koç, Ec-
zacıbaşı vs. işbirlikli holdingerin desteklediği, bilet
fiyatlarının yüz binlere ifade edildiği festivalleri,
Türme İğdidi'leriyle, tüketim artışı reklamları,
üreme organı poşeti diğer ve boyan baskınıyla ge-
lecekler. Gence "Emmoğlu"lu, "Hadi Gence İyisin"li
parçalar halkımızın engin kültürüne sunulup yarış-
tırılacak... Hangisi daha iyi diye. Kanallarda daha
başka aynı oyun, acayip şarkılar, şarkıcılar başla-
raklacak. Bakanlık kapılarında lence divan "fa-
kir" sanatçılar gence yarımlar isteycekler. Milyarlar
dağıtılacak olan. Altında "Kültür Bakanlığın
yukarıları" ibaresi olan ve emekçi halkın geç-
tirden uzan oyanlar, "İki Kadın", "Sani Seyiyo-
rum Rosa" gibi "yerli" film yapıpıcağı o paralar-
la. Sonra da "Sinemamız nasıl kurtulur", "Tiyatro
ileviziye neden az" gibi paneller düzenlenecek. Ga-
zetelerdeki koca koca ilanlar orkestrasyon filmleri
yıldırıp dolaşacak. Nazım Hikmet Örfün ve do-
ğum günlerinde gence anılacak sahte kutlamalarla.
Sanatı yüceltecek, devrimciliği yüzerlini kutla-
cak, içki kahkahelerinde ınarlar aramacak. "Rap
Rap", "Çiko Çiko Yaptı" şarkılarına düzen güya
destileyecek. Zeki-Metla "Milli Piyango" diyecek.
Levent Kırca "Toto-Loto" diyecek, Mazhar-Fuat
Özkan "Köşe Köşe Dünemce" diyecek ve Çarkı Fe-
lek'in çarkları arasında sıkışıp kalmış yaşamlar gence
900'lük AS'leri zengin edecek.

Ve tüm bu abur-cuburlar emekçilerin önüne atıl-
arak "alın, beslenin" denemek.

Ve tabii ki mahkeme salonları gence midavım sa-
nakları İsmail Beşikçiler'le, Grup Uyan'larla,
Ekin'lerle dolacak, kitaplar yasaklanacak, kültür
merkezleri basılacak, Kültür yasakları toplatılacak,
sosyalist basın susturulmaya çalışılacak, karikatür-
lere davalar açılacak, Misa Anter'ler, Ayşe Gü-
len'ler katilecekler.

İçki hane ile temizliği Ayşe Hanım'a işe gence
evden işe, işten eve gitmek kalacak.

Yalanla besleniyoruz. Nazım Hikmet'in dize-
lerinde olduğu gibi "ellerimizden başka herkes, her
şey" yalan söylüyor. "Ellerimiz karantık gibi
kör/Ellerimiz bakış gibi itaatli/Ellerimiz etmesin kö-
pekleri gibi aptal olsun/Ellerimiz İsyen çoban" di-
ye tüm kırkefilimiz, ahalsızlığıyla, yozluğuyla de-
jenere olmuş birer kültür pompalarıyla yaşamı-
za... Uyanın, sindiren ama düzene biliciler eriyen
bir kültür. Ve bugün devrimci mücadelenin boyun
egmeziyle sevgiden, umuttan, emekten yana dille-
nen, baskıya ve sömürüye boyun eğmeyen, büyük
insanlık davasına sahip kadın, ünüleriyle ge-
lecekten müldere veren, meydana saran bir müca-
deleci sanat var; emekçilerin hak ettiği ve onun be-
şindiniğiyle güldüren bir sanat... Sesleniyor genç ve güzel
seviye: "Söylediğimiz türkülerde senin de sesin ol-
sunsun."

Kavgayı onlarla ilerletiyoruz

"Gömün
gömün acınızı
silahların kundaklarına
kül altında kalan göz gibi
sıcak kalsın
ve istim verin coşkunluza
sevgi çiçek açsın"

Ömer AYDOĞMUŞ
(1953-....)

Ali Rıza AĞDOĞAN
(1971-....)

Cemal EREK
(1940-1994)

Çok şeyler gördük. Çok şeyler yaşadık. "İhanetle tereddüt arasıydı çığrının sandığı kadar kalın" olmadıkları günleri gördük. Tek tek her zorluğu aşık, her türlü düşman karşısında yıkılmadık.

Biz kavgaın sanatını şehitlerimizden öğrendik. Onların çığrısı, de-neyleri ve inancı bize ışık tuttu. On-lardan devraldığımız şehitliğimiz zenginleş-tirdi, bugüne ulaştık.

Ahlakiyık, kültürümüz, güzelliklerimiz onların sayesinde oluştu. Bu değerlerimiz bize de düşman da bugün bakı ediyor. Dostlarımız saygı gösterirken, düşmanlarımız bu değerlerimizden büyüklüğünü kıl-temek için elinden geleni ardına koymuyor. "Lüks içinde yaşayın", "havyar yiyin", "para için de yüzünüzü" vb. dediler. Tüm saldıran, yalanları küllütlüyor, gele-neklerimiz, ahlakiyıkızı kıltemeyece-lyetmi. Buna izin vermez. Şehit-lerimizin yurtdışı, mucadelesi bu saldıranların önüne barikatı. Şehitli-mizin varlatılması önemli pay-sahibi olduğun değerlerimiz kıl-teme düşmanımızın her türlü aşık-lığına saldıranı yetmeyecektir.

Biz yine haykırıyoruz: Biz kazana-cağız! Çünkü şehitlerimiz verdiğimiz ölüme zafere olan inancımız var.

Ömer Aydoğmuş Yozgat'ın Boğazlıyan kasabasında doğdu. Dar geliri bir ailenin çocuğu idi. Lise çağlarında Boğazlıyan halkının anti-faşist örgütlenmesinde görev aldı. Bursa'da bu görevi devam ettirdi. Bir faşistin cezalandırılması eyleminde adı karıştıği için görevlerini izmirde yerine getirmeye başladı.12 Şubat 1981 tarihinde işkence altında ölümüne kadar görevlerini sürdürdü.

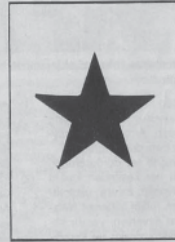
"Bombalı bir pankart eylemi yapacaklar. Pankartı binaya asıldan sonra binanın girişine bu bubi tuzağı kurmayı düşündük. Ancak girişte buna uygun bir yer bulamadık. Oradan ayrıldık. Ömer bu eylemde olmamasına rağmen, oradan geçenler pankartın rüzgârdan düşüp düğününü görmüş ve hiçbir telâfatsız düşmeden binaya gerek pankartı düzeltmişler. Öneri olduğu her yerde hareketlene inanç pekişir, güçlenir. Öneri konuşmaları, olaylar karşısında mantık gücü bizi ve dostlarımızı etkiler, bu mantık karşısında durabilecek herhangi bir güç bulamazlık."

İstanbul anti-faşist mücadelenin en yoğun yaşadığı bir yer. Burada kavga en keskin haliyle sürer, faşistlerle olan çatışma üst buotta yaşanır. İşte Adil Can böyle bir süreçte hareketimizin aktif bir militanı olarak sürgüne sarılmıştı. Dev-Genç saflarında Beyazıt bölgesindeki bütün okullar Adil Can'ı tanıtmıştı. FTKSME içerisinde birçok devrimci eylemi gerçekleştirmiş, faşistleri bu bölgeden giderilmede önemli bir pay sahibi olmuştu. Yaşamı da böyle bir eylemle son buldu. Faşist bir odayın dağıtılması eyleminde jandarmalarla girişli alımlı çatışmada yaralı ele geçti. İçkenecilerin, tedavisine karşılık yoldanları vermesi istemine, suratlarına haykırarak yanıt verdi. Tedavisi gerçekleştirilince Şubat 1980'de geyit oldu. Ancak onun kişisel ve örgütsel özellikleri bugün hala biziyle birlikte yaşıyor. Öneri halkla kolayca anlaşılabilen yan, karerliliği, yüttüğü birçok insanın yaşamı yer etmiş durumda.

"Güzeldir
öğrendikçe dövüşmek
dövüştükçe özgürleşmek
sevmek
sevilmek
ve zaferi
gamzesinden öpebilmek
güzeldir"

Addl CAN
(...-...)

Ali Hüseyin AVCI
(....-....)

Cemal ÖZDEMİR
(1956-....)

13 Şubat 1991. Devrimi hareketi yeni bir kampanya eşliğinde, 20 yaşında bir genç Beyoğlu civarında esnafı dolançarak onları bu kampanyaya katılmaları için ıslak etmeye çalışıyor. Akademi polisler tarafından gözaltına alınıyor. Polis acelelediği, Bir an önce onun bilgi almak, ifade düzenlemek istemektedir. 2-3 saat sonra yoğun işkenceler 20 yaşındaki bu genç öldürüyor yığırarak, ancak istedikleri bilgiyi alamazlar. İşkencecilerin hıncı büyük ve onı aramadan alırlar. 16 Şubat 1991 günü 3. kattan aşağı atarak onı yok ettiklerini sanırlar. Ebeteki fiziki olarak yok etmişlerdi. Oysa devrimi hareketi yeni bir insanından büyük bir tokat vermişlerdi.

Ali Rıza Ağdoğan'dın bu gençin adı. 1971 yılında Tunceli'nin Ovacık ilçesinde 7 çocuklu yoksul bir ailede doğmuş çocuk olarak dünyaya geldi. İstanbul Okmeydanı'nda Devrimci Sol Güçleri'si sempati duyuyor, onlarla birlikte hareket etmek istiyordu. Yeni bir insan olmasına rağmen her tür etiklenileye yer almak için yanıp tutuştu. Onun yeni olması devrimci değerlerimizin ve kavgamızın inançlarını öğrenmesine, özümsemesine engel olmamış, tam tersine bir an önce kavramasına yol açmıştı. Ağkonullu ve ben sessiz kılışılıyor bir anda sevilip sayılıyor. O, her zaman bu özellikleriyle aramızda vardıysak.

Ali Hüseyin Avcı, Elazığ ve Tunceli bölgelerinin kır çarşılarında ve gerilla faaliyetlerinde görev yaptı. 12 Eylül'ün karanlık günlerinde, o bu görevini hareketine bağlılığıyla birlikte sürdürdü. 4 Şubat 1984'te Tunceli Çemişkezek bölgesi Akhisar mezarında jandarmaya çatışmaya girdi. Son mermisine kadar düşmanı yanına yaklaştırmadı. Çatışma sonunda jandarmalar tarafından kurşuna dizilerek katledildi. Ancak o düşmanın eline tüfeğini dahi bırakmadı ve parçaladı. Onu eline geçiridilleri sanarlar hayal kırıklığına uğradılar. Çünkü o Tunceli halkının kalbinde yaşamaya devam edivor.

Cemal Erek, Liseli Dev-Genç safalarında mücadele atıldı. Sadece öğrencilerle değil çevre çalışmalarında da kavgaaya katkılı bulunuyordu. İstanbul Levent'te yazılama hazırlığı içindeyken, bir muhbirin ihbarı sonucu jandarmayla girdikleri çatışmada 29 Şubat 1980 günü şehit düştü. Cemal'i ihbar eden muhbir ise daha sonra DEVRİMCİ SOL tarafından cezalandırıldı.

Sivas'ın Divriği kazımında yoksul bir ailenin çocuk olarak dünyaya geldi Cemaî Özdemir. Sivas ve yüksek öğrenim yaptığı Eskişehir'de anti-faşist mücadelelerin en şakiyesi olarak yer aldı. Zekası, örgütüne yeteneği, etkili ajitator özellikleri ile devrimci mücadeleye birçok insan kazandırdı. 12 Eylül sonrası arge bir hastahane yakalandı. Bu hastahalı, tutukları düğüdüğü şubede ve cezaevinde kendi karışığı kaldığı işkenceleride daha da arttı. Artık hiçbir kurtuluş umudu kalmadığı bilinen ölürğarşın cellatları Cemaî hastahane sevk etti. Sözde "tedavi"ye göndermişlerdi. "Hicbir suçları yoktu", "Ne yapabilirler ki?" diye düğündüler. Ama suçluymu da, katledilende de biliyoruz. O 26 Şubat 1983 günü aramızdan ayrıldı. Yerini ise mücadeleye kazandırdıkları doldurdu.

"Gel can iste bizden loy
selam iste mülk iste
ama isteyeceksen
vazgeçmemi özümden
elin vüreğine koy iste"

Dünyadan

İsrail silahlı direnişe ödün verdi

İşgal altında tuttuğu topraklardaki direniş karmaya çalışan İsrail "barış" demagogisinin önümlü tükeneceğini yanında, birlikte kullandığı terör-sürgün politikasının ters tepmesiyle giderek daha çok küseye sıkıyor.

İsrail, Intifadından giderek silah kullanmaya başlaması ve bunun verdiği güçle yeni bir ilerleyiş kaydetmesine en sert cevabı 17 Aralık '92'de 415 Filistinliyi şurduyla ederek vermişti. Lübnan hükümetinin de topraklarına kabul etmediği Filistinliler, İsrail-Lübnan sınırındaki ara bölgede çadırlarda yaşamaya mahkum edildi. Ama her şeye rağmen direniş burada da sürmesiyle birlikte İsrail'in Kuzbatç'ın açık, soğuk ve hastahabik karşı karşıya yaşama savası veren Filistinlilere yardım ulaştırmasına bile uzun süre karşı koyamadı. İntifadıyı köklemek bir yana daha da alevlendi. Açıması buradadır. Terör-sürgün politikasına sarılmadan yapamıyor. Sürüldüğü noktada da direniş kurtarıyor. Karşısında direnen, örgütlü bir halk olduğu sürece İsrail'in elinden gelecek fazlası bir şey yoktur.

Sürgüne birlikte Filistinlilere yapılanlar Filistin halkının silaha sarılarak İntifadıya İsrail için daha tehlikeli ve rahatsız edici noktaya taşınmasını getirdi. Bu noktada İsrail askeri hedeflerine silahlı saldırılar düzenleyen radikal İslamcı Hamas örgütünün güç toplaması ve halkı yanına çekmeye başlaması İsrail'i ve hamisi ABD'yi ister istemez korkutuyor. Korktukları silahlı mücadelenin halkı etkilemesi ve güç kazanmasıdır. ABD'nin hazırladığı raporda Hamas'a "terörist" demesinin yanında, kitleleri etkilediği ve kazandığını da belirtmesi korktukları gerçeğin kendisidir.

Gerek işgal altındaki topraklarda ve gerekse uluslararası kamuoyunda İsrail'e yönelik tepkiler büyüyor, gelişmeler İsrail'siz yapamayan ABD'yi de güç durumunda bıraktı. Çünkü BM Güvenlik Konseyi'nin 799 sayılı kararı "sürmüşi eden tüm Filistinlilerin güvenliğini içinde ve derhal yaşadıkları yerlere geri dönmeleri" istiyordu. "BM kararlarını uygulamak" adına Somali'yi işgal eden, Irak'a bomba yağdıran ABD'nin İsrail'in 799 sayılı kararına

İntifadının silah kullanması İsrail'in korkulu rüyası. Filistin halkı silahlı mücadeleye sarıldıkça, İsrail geri adımlar atacaktır.

rı çözümlenmesi sesizce onay vermesi amaçlarının hiç de "insani" olmadığını ortaya koyuyor. Öyle ki el etmek için günlerdir Clinton'un kapısında bekleyen Özal bile "çifte standart" uygulamaları teslim etmek zorunda kalıyor.

İşgal altındaki topraklarda kontrol altına alınamadığı, giderek daha fazla silahlanan bir muhalefetin geliştirdiği görüş İsrail, uluslararası kamuoyunun ve güç durumda kalan ABD'nin de baskısıyla barış tavizler vererek, yeniden İsrail'iyle ele almak çabasında.

Bugün Arap halkları ve özellikle işgal altında yaşayan Filistinliler arasında İsrail'e karşı silahlı mücadelesinin daha geniş bir şekilde kabul görmesi İsrail'i ve ABD'yi korkutmaktadır. İsrail'in BM kararını hatırlayarak 415 Filistinli'nin 100'ünün direnişle mücadele ettiğini açıklaması, Rabin'in toprak tavizi verileceğini ifade etmesi bu korkunun ürünüdür.

İsrail'in bu zor durumdan sıyrılabilmesi için dayanmayı tercih ettiği güç ise yine FKO'dur.

İzak Rabin her ne kadar Arafat'ın doğrudan görüşme ve barış toplantıları önerisini reddetmesi de İsrail vatandaşlarını FKO ile görüşme yaşamını kaldırmaması ve Arafat'ın ilk kez İsrail televizyonundan seslenmesi önemli ipuçlarıdır. İsrail hükümeti FKO'yu hala tarafsız olarak kabul etmemekle birlikte işgal altındaki topraklarda güç kazanan silahlı mücadele yanlısı örgütleri nazarın "kötümün yılı" diyerek terletmektedir.

Ancak Filistin halkı İsrail'in dayattığı "barış süreci"nin nasıl bir sonuç anlamına geldiğini yapıyarak gördüğü için, bu manevraların pek sonuç vermediği söylenemez. İsrail'in güç koşulları altında yaşayan sürgün Filistinlilerin 100'ünün direnişle mücadele ettiğini pek bir şey değiştirmeyi. Sürgün Filistinliler "Ancak hepimiz büyüydük." diyerek İsrail'in önerisini reddettiler. Direniş sürüyor ve İsrail'in açmazını büyütüyor. İsrail'in kitabında taviz veremez yazmaz. İsrail aldığı bir karardan kolay dönüşmüyor. 100 Filistinliyi geriye alacağını söylemesi en azından böyle bir tavize yönelmesi en ölüde sıkıştırılmış fidesidir. Silahlı mücadelenin halkla yaratıldığı etki ve buna güsterdiği tepkilerin teşhiri-ni hızlandırması İsrail'i geri adımı zorlamıyor. Filistin sorunuyla çizecek sığınır değnek silahlı mücadelelerdir. İsrail baka diledi anlamıyor.

Filistinliler arasında gelişen silahlı mücadele istegi daha da büyüdüğü ölçüde "barış" özlemi Rabin'in massasına hapsedilmekten kurtuluyor. Elinde tuttuğu "barış"ın İsrail'iyle kaçırma telaşına baret ediyor. Yıllardır savaşan, açlar içindeki Filistin halkının eylem ve onurlu bir barış kavuşma dilemi, bütün İsrail insanının özlemidir. Bu dilem bugün İntifadının daha fazla silahlanmasyla yakınlaşıyor.

Emperyalizmin mumu artık yatsıya kadar yanmıyor

Günlerden 17 Ocak 1993... ABD'nin Tomahawk füzeleri yeniden Irak'ın başkenti Bağdat'ı bombalıyor.

Gereğe, emperyalizmin tarafında, Irak'ın BM kararlarına uymaması, nükleer silah programını sürdürmesi olarak açıklanıyor. Açıklamaya göre hedef de bu nükleer programın sürdürülmesi (I) hemen Bağdat yakınlarındaki Zafaraniye fabrikası.

Dünya kamuoyunun gözleri bir kez daha Irak üzerinde toplanıyor. İnsanlar yeni bir savaş filmi izlemeyi heyecanla ekran başında toplanıyorlar. Emperyalist mücadele hayatı kırıklığına uğratıyor onları; füzeleer estetik bir biçimde gökyüzünü parlatıyor bir yeşile boyayarak Bağdat semalarında süzülüyor. İşte bir ülke daha, bir diktatör daha BM kararlarına, emperyalizmin yeni dünya düzeni-ni uymamasının cezasını görmekteydi.

Saldırıda hedefle alakasız yerlere de "düşen" füzeleer altında fazla Iraklıyı katletti. Binalar yerle bir oldu. Ancak Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın sonraki günlerde yaptığı açıklama bu senaryoyu bir anda tersyüz etti.

Emperyalizmin ne kadar çabalarla çabalarını yüzde yüzük bir aynılığa, her şeyiyle kendi sesini vererek egemenliği sağlayamıyor. Kendi mekanizmaları içinden de gerçeği dışı getiren birileri çıkıyor. Ve o gerçeklerle emperyalizmin yalanlarını yüzüne vuruyor.

ABD ve müttefiklerinin BM şemsiyesi altında iki hafta sonra Irak'a giden BM Nükleer Denetim Heyeti Başkanı ve Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın Genel Müdür Yardımcısı Maurizio Zifferero, Bağdat'taki incelemelerden sonra yaptığı açıklamada, bu fabrikanın sivil amaçlar için kullanılan bir yer olduğunu belirtti.

Bu açıklamanın sonra emperyalizmin senaryosundan geriyeye yalnızca saldırıda ölen insanlar ve yerle bir edilmiş binalar kaldı.

Devrimciler, ulusal kurtuluş savaşçıları ve emperyalizminin kurulumu mucedalesi veren halkları "terörist"likle

Bugün tüm dünya halkları

BM kararlarına hukukai

kılıf giydirilen mudahale

kararlarıyla zaptu-rapt

altına alınmaya çalışılıyor.

Emperyalistlerin

gerçekleştirdiği hiçbir

mudahalenin hakkı bir

gereksesi, emperyalizmin

yer yüzüne dağılımsı askeri

gücülerinin o ülkelerde

bulunuşlarının hiçbir

meşruluğu yoktur,

olamaz da.

suçlanırlar ABD'nin Irak halkına yöne-

li bu katliamları nasıl açıklıyacaklar?

Katledilen insanlar mı nükleer araştırma

yapıyordu? Onlar mı "terörist"ti? Evet

hangisi?

Hiçbir meşruluğu, gereksesi olma-

yan bu saldırı, uluslararası haydutlu-

ğun, emperyalist terörün aç : bir örneği-

dir. Emperyalizme tam teslimiyet içinde

olmayan ülkeleri "terörist" ilan eden,

"mudahale" kararları çıkaran uluslara-sı

çı kuruluşlar ise bu suç haydutluk kar-sı-

nda kör ve sağır.

Bugün tüm dünya halkları BM karar-

larına hukukai kılıf giydirilen mudahale

kararlarıyla zaptu-rapt altına alınmaya

çalışılıyor. Emperyalistlerin gerçekleştirdiği

hiçbir mudahalenin hakkı bir gerek-

cesi, emperyalizmin yer yüzüne dağılımsı

askeri güçlerinin o ülkelerde bulunuşları

nın hiçbir meşruluğu yoktur, ola-maz da.

Dünya halkları, emperyalizmin halkları

ın onurunu ve uluslararası hukuku

koruyarak altına alan saldırganlığını dur-

durmak için bagta BM olmak üzere bir

bir uluslararası kurumdan medet umar-

ız. Bu saldırganlığına karşı diyebilecek

tek şey halkların meşruluğu tartışmaz

direnme haklarını kullanmasıdır.

İktidar yalanlarla savaşıyor

- Faşizmin gerçekleri açıklayacak gücü, gerçeklere tahammülü yok. Savaşın bir tarafı olarak kendi gerçeğini ortaya koyduğu noktada biliyor ki safalarında savaşacak bir tek asker kalmayacak.
- Faşizm savaşın karşı tarafı olan devrimcilere ilişkin gerçekleri ise terörden sansüre uzanan barikatlarla boğmaya çalışır. Bununla da yetinmez; devrimcileri çarpılmış bir görüntüyle, demagoji ve karalamalarla yansıtır kamuoyuna. Çünkü devrimcilerin gerçeği tüm yönleriyle emekçilere ulaştığında onları etrafında toplayan bir miktats gücündedir.
- Onlar işte bu yüzdendir devrime, devrimcilere, önderlere en olmadık iftitalarla, küfürlerle saldırırlar. Kontrgerilla tarafından yürütülen psikolojik savaşın işte bu yüzdendir yalan ve demagojiyle örüldür.
- Olgarşının bu yöntemle sağladığı hiçbir etki kalıcı olamaz. Çünkü gerçek güçlü bir akıştır. Önüne hangi engeller dikilirse dikilsin, ne tür zorluklar çıkartılsa çıkartılsın yeni yataklar aşarak denize ulaşır.

Yazısı sayfa 12'de

İşçilerin gündemi: İlgaller

Hayat direnişi dayatıyor

- İşçilerin gündeminde barikatları aşmak var. İlgaller var. Direnişleri, işgalleri işçilere dayatılan işsizlik, yoksulluk ve baskı ortamı belirliyor.
- Kocaeli Voltay'da, Bursa Siemens'te fabrikalar işgalde. Mithat Giyim'de, Yükseller Deri'de işçiler direniyor. Belediye işçilerinin polis barikatlarına karşı direnişi sürüyor. İşçiler toplu sözleşme masalarında satılmaya artık Mithat Giyim'de, Bossa'da olduğu gibi tepkizis değil.
- Polis barikatlarının önünde uzlaşma aramak, kendi hakkı isyanından, haklı taleplerinden vazgeçmek demektir. Polisin engellemek istediği işçilerin yürüyüşü değil, onların kamuoyuna ulaşan sesi.
- Barikatları aşmayı, fabrikaları işgal etmeyi dayatan hayatır. Ya hayatın dayatıldığı yapılabacak, ya da patronların dayatmalarına boyun eğilecektir.

Yazısı sayfa 8-9'da

"Hareketine, önderliğine, yoldaşlarına ve halkına sahip çıkanların işkenceyi yeneceğine inanıyorum."

İnanç direnmektir

Ekrem Kaval ve Münir Çolak, Şerafettin Şirin'in komutasındaki kır birliğinin savaşıyorlardı. 18 Mart 1992'de komutanlarının ve dört yoldaşlarının şehit düştüğü Hançerli direnişini Malatya'nın işkencehanelerine taşıdılar.

- Münir Çolak ve Ekrem Kaval 5 Ocak'ta Akçadağ'da gözaltına alındılar. Malatya'nın işkence merkezlerinden biri olan Karakoluna götürüldüler. 15 gün boyunca işkence yapıldı onlara. Elektrik, askı, buza yatırma, falaka...
- Her şeyi söylemelerini istediler. Onlarsa tek bir yanıt verdiler: "Devrimci Sol Kır Gerilla Birliği'nden savaşıyoruz. Konuşmuyoruz."
- Bu yanıt hiçbir soruda değişmedi. Münir ve Ekrem'in gözaltı çözülmeceğine dair bahse girdi polisler. "Çözülecek" diyenler bahsi kaybetti.
- Ekrem gözaltı sonrası kendisiyle görüşen muhabirimize şunu söyledi: "En önemlisi ne diye sorulacak olsa, halkımın ve yoldaşlarının karşısına başı dik çıkmak derim."
- O başı dik çıktı yoldaşlarının karşısına. Yoldaşlarına ve tüm devrimcilerle bir kez daha "Hareketine, önderliğine, yoldaşlarına ve halkına sahip çıkanlar işkenceyi yener" mesajını ilettili.

Yazısı sayfa 7'de

